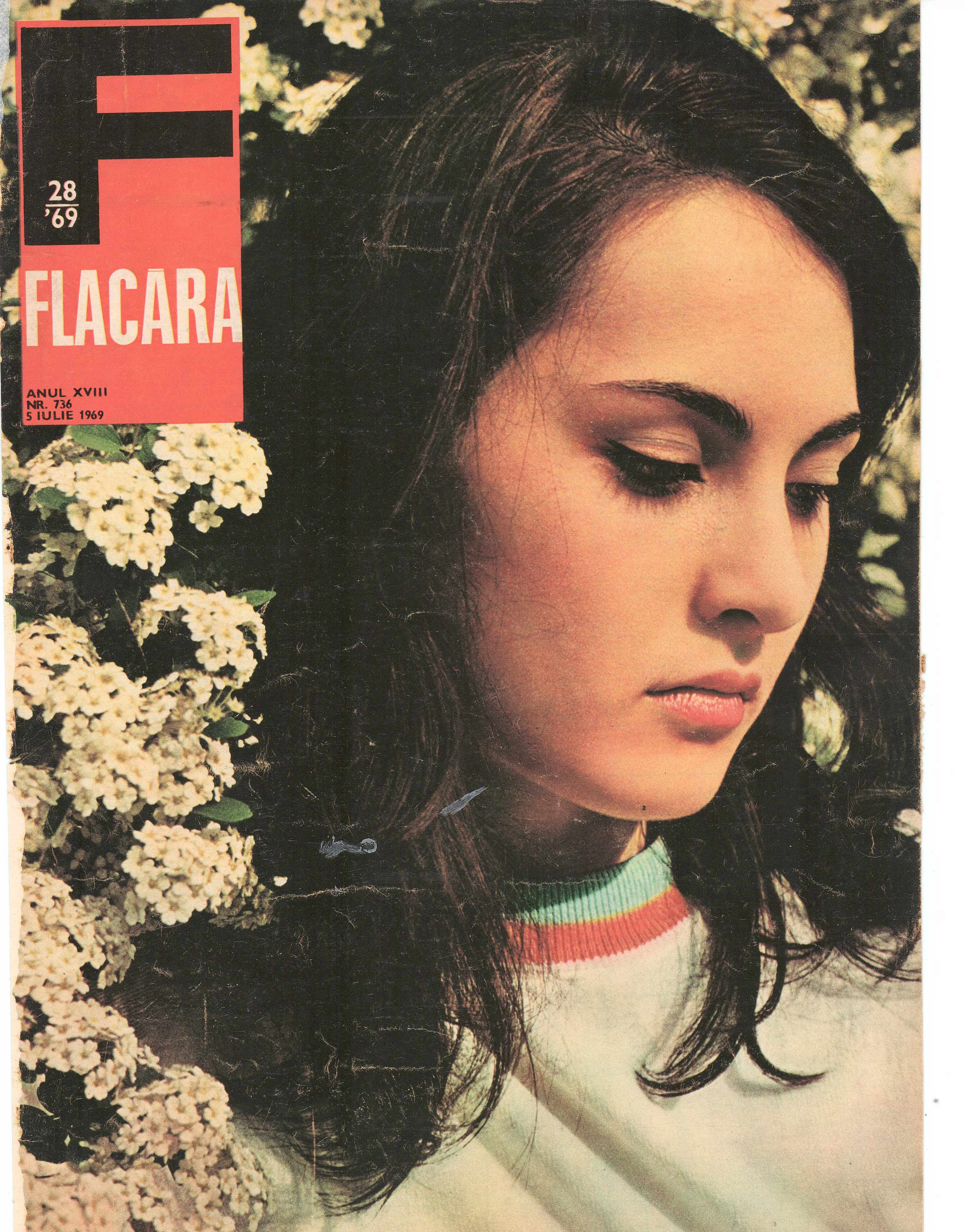

28
/69

FLACĂRA

ANUL XVIII
NR. 736
5 IULIE 1969

REPORTAJ DE ȘAPTE ZILE

angajamente și fapte

În anul 1952, tot în preajma zilei de 23 August, Fabrica de ciment din Bicaz, una din primele întreprinderi productive de anvergură ale socialismului, trimitea întâiului său beneficiar — șantierul Hidrocentralei «V.I. Lenin» — primele tone de ciment din producția sa.

În anii următori, producției acestei fabrici i se datorează, în mare măsură, realizarea, în termene și condiții optime, a construcțiilor barajului și hidrocentralelor de pe Valea Bistriței, a complexelor chimic și termoenergetic din orașul Gh. Gheorghiu-Dej, a complexului chimic de la Săvinești, Roznov, precum și a altora.

Azi, când notez aceste rânduri, fabrica — continuu dezvoltată — se numără printre marile combinate de materiale de construcții ale țării. De aici se livrează produse variate (plăci ondulate, tuburi de azbociment, peste zece sortimente de ciment) și de o calitate apreciată favorabil atît pe piața internă cît și pe cea externă. Este locul să arătăm că peste 20 de țări din lume solicită ciment de la Bicaz.

«Aceste realizări constituie o mîndrie pentru colectivul fabricii, dar implică și o responsabilitate de o măsură cel puțin egală» — este ideea care s-a desprins în cursul adunării generale a organizațiilor de partid din fabrică, în care au fost dezbătute Tezele Comitetului Central al P.C.R. și proiectul de Directive pentru Congresul al X-lea al partidului.

Într-adevăr, potrivit proiectului de Directive, în anul 1975 producția de ciment va trebui să fie de 13 pînă la 14 milioane tone.

În general, industriei materialelor de construcții în viitorul cincinal urmează să i se imprime o dezvoltare rapidă, menită să răspundă cerințelor în continuă creștere, determinate de amplul program de investiții productive, de locuințe și obiective social-culturale.

În capitolul privind liniile directe ale dezvoltării economiei naționale pe perioada 1976-1980 este prevăzut:

«În industria materialelor de construcții se va dezvolta în ritm susținut producția de ciment și de alte materiale de construcții care asigură reducerea consumului de metal, va spori și se va diversifica producția de prefabricate, de materiale hidro și fonoizolatoare, de materiale de zidărie ușoare și panouri de azbociment».

De la general la special, de la viitor la prezentul imediat, de la perspectivele cuprinse în Directive la sarcinile concrete care le revin lor — aceasta a fost raza discuțiilor în adunarea generală a organizațiilor de partid din Fabrica de ciment de la Bicaz.

La începutul anului, colectivul ei își propusese o depășire a cifrei planului cu 5 000 tone ciment. În această adunare s-a hotărît mai mult decît dublarea angajamentului inițial. Și anume, o producție de 10 000 tone peste plan, realizată doar în răstimpul pînă la deschiderea celui de-al X-lea Congres al partidului, iar pînă la sfîrșitul anului o depășire de 13 000 tone. Convertite valoric, eforturile colectivului fabricii vor însuma 94,3 milioane lei beneficiu peste planul anual.

Garanția că acest angajament entuziast dar și entuziasmant va fi realizat, ne-o oferă un fapt: semestrul I al anului a fost încheiat cu o depășire a planului de 9 500 tone ciment.

I. NICOLAIE

jubileul proiectanților de laminoare

26 de obiective proiectate de I.P.L. și intrate în funcțiune dau țării o producție globală de aproape 27 miliarde lei pe an. Capacitățile proiectate și puse în funcțiune după Congresul al IX-lea al P.C.R.: Laminorul de tablă groasă de la Galați, Uzina de sîrmă și produse de sîrmă-Buzău, Slebingul 1 150, Blumin-gul 1 300, Laminorul de țevi de 6, modernizarea laminoarelor de la Hunedoara și Brăila etc., vor contribui, alături de cele care se găsesc în execuție, la realizarea creșterii producției, prevăzută în actualul cincinal.

Toate acestea au fost evocate cu prilejul ședinței festive consacrate împlinirii a 10 ani de existență a Institutului pentru proiectări de laminoare. Activitatea desfășurată în acest interval, rezultatele obținute de institut au fost evocate de inginerul P. Wechsler, directorul institutului. În cei 10 ani de activitate, institutul a proiectat invenții care au contribuit la creșterea producției de laminate de aproape 5 ori.

Pentru perioada 1971-1980, conform proiectului de Directive, I.P.L. va elabora studii și proiecte care vor conduce la creșterea producției de laminate pînă la 7,5 milioane tone pe an, a producției de țevi pînă la 1,1 milioane tone pe an, și, în același timp, la diversificarea și ridicarea calitativă a produselor.

În încheierea ședinței festive, într-o atmosferă de entuziasm, s-a dat citire unei telegrame adresate C.C. al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu, în care colectivul institutului și-a exprimat adevărată deplină față de politica internă și externă, față de Tezele și proiectul de Directive pentru cel de-al X-lea Congres al P.C.R.

Petre ANGHEȚ

600 000 de ceasornice pe an!

Vă speriați cînd vă trezește din somn zgomotul infernal al deșteptătorului? Nu disperați! În curînd o întreprindere din Arad — fabrica de ceasuri «Victoria» — va pune în fabricație un tip de ceas deșteptător care în loc de a suna strident va susura o melodie. Apariția în magazine a acestui nou tip de ceasornic de fabricație românească va coincide cu un jubileu al fabricii «Victoria»: 3 000 000 de ceasuri fabricate pînă acum.

«Victoria» este — deocamdată — singura noastră fabrică de ceasuri (de masă și de perete). Cînd a fost înființată — acum un deceniu — era, așa cum ne informează inginerul-șef Alexandru Grubei, doar un atelier cu posibilități tehnice reduse, și nu prea mulți din cei care lucrau atunci aici sperau să vadă fabricîndu-se la Arad — așa cum se întîmplă azi — ceasuri pe bandă rulantă. Actualul cincinal a fost decisiv în dezvoltarea fabricii. Investiții importante, aducerea unor instalații moderne care produc aproape toate piesele necesare ceasului, crearea unei școli de ceasornicari asigură în prezent o producție de 1 500 de ceasuri pe zi, montarea pe bandă a fiecărui ceasornic nedurînd, în medie,

mai mult de 16 secunde.

Perspective? Colectivul fabricii, dezbătînd în aceste zile documentele Congresului al X-lea al partidului (în cinstea căruia, de altfel, a depășit în primele cinci luni ale anului planul global de producție cu 1,5%), a făcut o serie întreagă de propuneri menite să îmbunătățească în așa fel procesul de producție încît în viitorul cincinal fabrica «Victoria» să producă anual cel puțin 600 000 ceasuri, nu numai ceasuri obișnuite, ci și ceasuri electrice, pregătindu-se ca pentru un viitor nu prea îndepărtat să poată produce și ceasuri electronice.

F. URSEANU

editura politică— propagandist ideologic

Ne-am adresat tov. Ion Simion, redactor șef la Editura politică, cu rugămintea de a ne împărtăși cîteva din obiectivele aflate în atenția colectivului editurii și care vor fi închinare Congresului al X-lea al partidului și aniversării eliberării patriei. Printre lucrările mai importante care vor apărea pînă la 23 August curent, desprindem următoarele titluri: «*Insurecția națională antifascistă din August 1944*», lucrare pregătită sub egida I.S.I.S.P. (Institutul de științe istorice și social-politice), «*România socialistă și cooperarea internațională*» (colectiv de autori coordonat de Costin Murgescu, Mircea Malița și Gheorghe Surpat), «*Alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare din România*», de către un colectiv de autori condus de Ion Popescu-Puțuri, «*1919. În sprijinul Republicii Ungare a Sfaturilor*», pregătită de un colectiv de la I.S.I.S.P. Acestor lucrări li se alătură «*Documente din istoria mișcării muncitorești din România*» (1893-1900), «*Dezvoltarea personalității în anii socialismului în România*», «*Conducerea științifică a întreprinderilor industriale*», «*Structuri organizatorice ale întreprinderilor moderne*» de I. Olteanu și culegerea «*Contribuții la elaborarea bazelor științifice ale economiei politice a socialismului*», rodul unor confruntări de opinii, la masa rotundă, ale economiștilor români. De asemenea, vor apărea *Karl Marx-Friedrich Engels — Opere*, vol. 30, și *Lenin — Opere complete*, vol. 52.

N. TOMA

F 03

Pretutindeni, pe meleagurile patriei noastre, colectivele de muncitori, ingineri și tehnicieni întîmpină Congresul al X-lea al P.C.R. și aniversarea eliberării patriei cu succese remarcabile. De aceea consemnăm în continuare, în această rubrică, cîteva din rezultatele de prestigiu pe care le-am obținut operativ prin telefon:

Trustul petrolier din Moinești — inginerul Gheorghe Giurgiu.

— Tov. inginer, care sînt consecințele economice ale pompei de extracție realizată de către dv.?

— Realizarea unei pompei de extracție a țiteiului după o concepție proprie, și în colaborare cu maestrul sondor Ion

prezenți la colocviul cu munca

Nu vom evita să începem însemnările cu o cifră. Ea ni se pare mai convingătoare decît o metaforă aleasă. 200 000 de elevi și studenți vor schimba simbolic, în vara aceasta, creionul cu lopata. Invidioși, poate, de ceea ce înseamnă în tradiția muncii patriotice Bumbăști-Livezeni, Salva-Vișeu, nume cu iz de legendă, tinerii vor munci pe șantiere și pe ogoarele țării, aducîndu-și astfel contribuția la construcția României socialiste.

Inițiativa ni se pare fructuoasă și sub aspectul posibilităților pe care centrele de muncă patriotică le oferă cunoașterii nemijlocite a noilor realități social-economice.

În imagine: studenți de la Facultatea de fizică și Institutul pedagogic din București, plecînd spre Șantierul național de irigații Coveiu-Oltena.

Fotografie de Sandu CRISTIAN

Recent, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a întâlnit la Mangalia-Nord cu un grup de președinți de cooperative agricole de producție din județul Constanța. Întâlnirea, având un pronunțat caracter de lucru, a evidențiat complexitatea problemelor ce stau în fața lucrătorilor din agricultura județului Constanța, rezultatele, precum și lipsurile ce se mai manifestă în activitatea acestui sector. Secretarul general al partidului a dat indicații prețioase în vederea creșterii continue a producției agricole și zootehniei. S-au remarcat marea eficacitate și perspectivele pe care le au asociațiile de legumicultură recent create, subliniindu-se necesitatea ca această practică să fie extinsă și în alte domenii de activitate cooperatistă. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a urat tuturor celor prezenți noi succese în activitate.

Luca, permite economisirea anuală a sumei de 200 mii lei. Această pompă evită scurgerea țigăiului, precum și uzura rapidă a angrenajelor, fiind indicată și pentru sondele care produc țigăi cu nisip, întrucât elimină posibilitatea, frecventă, a blocării pistonului în pompă.

Țesătoria de mătase «Victoria» din Iași.

— Tovarășe director Iosif Teodor, ce vești de ultimă oră puteți să ne comunicați de la întreprinderea pe care o conduceți?

— Intrată parțial în funcțiune la începutul acestui an, întreprinderea noastră și-a mobilizat colectivul de lucrători în vederea punerii în funcțiune, cu o lună înainte de termen, a capacității de 1 milion mp țesături de mătase. Pe data de 1 mai a.c., cu 4 luni înainte de termenul prevăzut, la țesătoria «Victoria» a intrat în funcțiune și noua capacitate de producție de 1 milion mp.

Uzina chimico-metalurgică «1 Mai» din Baia Mare — tov. Kapros Ștefan, șeful serviciului plan.

— Tov. Kapros, care au fost măsurile adoptate în vederea îndeplinirii și depășirii sarcinilor de plan pe primul semestru?

— Depășirea cu 20 de zile a sarcinilor de plan a fost determinată de aplicarea unor măsuri tehnico-organizatorice, cum sînt: introducerea transportului între secții a masei în stare lichidă, realizarea planului cu un singur cuptor de topire ș.a. În felul acesta productivitatea muncii a crescut cu 12,31% față de plan, iar valoarea economiilor se cifrează la peste 2 milioane lei. La unele produse — oxigen industrial, bismut etc. — au fost îndeplinite angajamentele luate în cinstea Congresului și a aniversării eliberării patriei.

Întreprinderea carboniferă din Căpeni (jud. Covasna) — tov. Iosif T., șef contabil.

— Tov. Iosif, relațiați-ne câteva din succesele obținute în împlinirea celui de-al X-lea Congres al P.C.R. la I.C. din Căpeni.

— Colectivul întreprinderii carbonifere a realizat planul pe primele 6 luni ale anului. Pînă la sfîrșitul acestui semestru minierii din Căpeni și Vîrghiș vor extrage circa 30 mii tone cărbune energetic peste plan. Darea în folosință a unui nou sector de exploatare subterană la Vîrghiș, cu o capacitate de 150 mii tone anual, a sporit simțitor producția întreprinderii. La cariera Racoș se prevede, de asemenea, începerea exploatarea cărbunelui, într-un sector, la suprafață.

N. IANCU

imaginea României — în carte

De pe terasa largă a casei din strada Sandu Aldea, care, asemeni unei etrave, planează deasupra valurilor de verdeață ale fermei din vecinătate, nu se vede decît cupola E.R.E.N.-ului și turnul principal al Casei Șcintei. Pretutindeni, de jur împrejur, sălășluiesc liniștea și mișmele de livadă. Scriitorul Dumitru Corbea ne acordă ospitalitatea acestui colțor rustic, încurajîndu-ne în formularea primei noastre solici tudini:

— Mai întîi, cîteva cuvinte despre noua dv. carte...

— Pentru mine — ne relatează scriitorul D. Corbea — elaborarea lucrării literare «A tunat cerul», cu privire la răscoala lui Horia, Cloșca și Crișan, a fost o încercare indoielnică. Rebreanu («Crăișorul»), O.W. Ciseck (2 vol., în germană), M. Beniuc, sau mai recent Davidoglu, Voitin și alții, mai mulți, au atacat și ei subiectul. Faptul că, acum 30 de ani, am scris o baladă despre Horia, urmată de a doua, prin 1963-1964, nu înseamnă, totuși, prea mult...

Mărturisirile scriitorului D. Corbea sînt deja amintiri. Cartea despre Vasile Nicola din Arada, a cărui ciufală (poreclă) era Ursu, se află deja în tiparnița Editurii tineretului, gata să apară în preajma și în cinstea celui de-al 25-lea 23 August.

— Care au fost etapele parcurse în conceperea și redactarea microromanului «A tunat cerul»?

— S-a plecat de la documentarea de bibliotecă (izvoare românești și străine) la documentarea de teren, pentru con-

fruntarea datelor. Personal, am mers pe urmele lui Horia în Munții Apuseni, refăcînd, pas cu pas, traiectul vieții sale și culegînd de la fel de fel de oameni informații. Pe baza materialului strîns, am îndrăznit — încheie interlocutorul nostru — să abordez într-un volum răscoala lui Horia.

«A tunat cerul» — așa cum mărturisea însuși autorul — este una din lucrările literare dificil de scris. Amploarea investigațiilor întreprinse în vederea strîngerii materialului o dovedește de la sine. Figura reprezentativă a personajului central al cărții, semnificația istorică, socială și politică a acestuia se pretează în mod desăvîrșit transfigurării epice. Dumitru Corbea a ținut să însușească acțiunilor întreprinse de erou, faptelor sale de energie și angajat protest social, sensul conștiinței transformatoare a unui luptător devenit martirul neamului său.

I. NEAGU

casa creației populare a capitalei

Starea de spirit a unei case de creație e aceea a efervescentei. Se desfășoară aici o activitate artistică febrilă, de un entuziasm contagios. Or, în aceste zile animate sărbătorește de împlinirea Congresului al X-lea al P.C.R. și a aniversării eliberării patriei, și într-o casă de creație manifestările culturale tind să capete amplitudini tot mai largi. Tov. Alexandru Ianculescu, directorul Casei creației populare a Capitalei, ne încredințează de acest lucru prin schițarea unora dintre manifestările culturale ce vor avea loc în lunile următoare.

După faza orașenească a celui de-al 9-lea concurs al formațiilor de amatori muzicale și coregrafice desfășurată între 16-25 iunie, se prevede, în august, un spectacol alcătuit din numere coregrafice și muzicale, susținut tot de formații bucureștene, de «diletanți» — cum se spunea altădată amatorilor. În cinstea lui 23 August, Studioul experimental de teatru pregătește punerea în scenă a unei piese cu tematică actuală. Trebuie spus că menirea studioului de teatru

este de a promova dramaturgia tînără, jucînd piese mai puțin, sau de loc, cunoscut, axate pe o tematică contemporană, de actualitate. Acestor piese li se alătură lucrări de mică întindere (un act) ale dramaturgiei originale. Casa creației populare a Capitalei își aduce contribuția și pe plan editorial. Astfel, se prevede tipărirea unei antologii de versuri și proză și a unei culegeri pentru grupurile vocale de amatori. În direcția popularizării unor artiști amatori de artă plastică este prevăzută organizarea unei expoziții variate ca tehnică și tematică. Artei populare i se rezervă o expoziție alcătuită din obiecte de artă populară și artizanat, pregătită în colaborare cu creatori din București și comunele suburbane. Din programul de activitate al Casei creației populare a Capitalei, mult mai amplu, mai reținem expoziția «Fotografii din municipiul București» care va prezenta prefacerile necontenite cunoscute de către frumoasa noastră Capitală în acești 25 de ani.

I. POPESCU

aradul în întrecere

În cadrul largii acțiuni patriotice ce se desfășoară în toate județele din țară, tovarășul vicepreședinte al Consiliului popular al județului Arad, Ladislau Komlodi, ne anunță importante realizări. Astfel, în întrecerea patriotică, județul Arad s-a angajat să realizeze în acest an un volum de lucrări pentru înfrumusețarea orașelor și satelor, în valoare de 52 milioane lei, din care în prima etapă angajamentul a fost de 26 milioane lei. Pînă la sfîrșitul primei etape s-au realizat lucrări care însumează peste 32 milioane lei, ceea ce înseamnă că angajamentul a fost realizat în proporție de 124%, reprezentînd 67% din angajamentul anual. În cadrul realizărilor de pînă acum se înscriu: repararea a peste 3 400 000 mp de străzi și trotuare, plantarea a peste 190 000 pomi și arbori decorativi, amenajarea a 150 ha de zone verzi, amenajarea și îngrijirea bazelor sportive și a numeroase locuri de joacă pentru copii. Au cu ce se mîndri arădenii!

REPORTAJ DE ȘAPTE ZILE

COPERTA NOASTRĂ

„Tinerețe“
Fotografie de Elena GHERA

Prezentarea artistică:
Alexandru FRANCISCU

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Științei 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 41 12. Of. 33
Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Științei».

O AVENTURĂ NU DE TOATE ZILELE

CUM VA FI ACOLO?

Într-un interviu acordat ziaristului american William Cronie, Armstrong și Aldrin, «primii oameni pe Lună», răspund la întrebări pe care milioane de oameni și le pun în ajunul Marii aventuri.

NEIL ARMSTRONG

— Dacă totul se va desfășura conform prevederilor, veți intra în istorie, numele dv. va deveni faimos. Gîndindu-vă la acest fapt, puteți să ne spuneți ce resimțiți?

— Mulți oameni mi-au pus această întrebare. Eu vreau însă să subliniez, și sper că atît dv. cît și cititorii își dau seama de acest lucru, că acțiunea noastră trebuie să fie considerată ca o acțiune colectivă. Nu are importanță cine va coborî primul pe Lună. Se putea ca eu, de pildă, să fi fost desemnat să zbor cu «Apollo-10» sau «Apollo-8», și ar fi fost același lucru. De fapt, aceasta se aseamănă puțin cu un joc de cărți. Alunizarea în sine, repet, va fi meritul unui grup întreg, și sper că toți gîndesc ca mine, fiindcă e just și cinstit ca să gîndim așa.

— Sînteți emoționat gîndindu-vă la riscurile debarcării pe Lună?

— Sincer vorbind, nu pot să spun că nu resimt o emoție puternică; ar fi absurd să fie altfel. Totuși eu îmi îndrept atenția spre ceea ce avem de făcut în momentul alunizării, spre problemele care ni se vor prezenta cînd ne vom deplasa pe Lună, precum și spre aspectele emoționale ale acțiunii noastre. Fără îndoială că asemenea aspecte există de pe acum, și ele se vor face simțite pînă în momentul zborului, precum și în timpul zborului. Este un fapt că de fiecare dată cînd am zburat pe un avion nou, chiar dacă nu era diferit de cele pe care le cunoșteam, îndată după decolare mă surprindeam spunînd: «Ei drăcie, zbor!» Cred că și cu «Apollo-11» se va întîmpla același lucru, și eu voi exclama: «Ei drăcie, iată-mă în drum spre Lună!»

— Care credeți că va fi faza cea mai dificilă a alunizării?

— Nu încap îndoială că alunizarea prezintă multe necunoscute. Nu este exclus ca în acel moment, din motive neprevăzute, rezerva noastră de combustibil să fie mult redusă. După părerea mea, momentul critic va fi acela în care se va trece de la controlul automat la

cel manual. Atunci vom vedea dacă într-adevăr modulul lunar răspunde efectiv comenzilor. Numai atunci vom reuși să știm dacă, cu rezerva de combustibil disponibilă, manevra alunizării nu va prezenta pericole. Dacă modulul va răspunde comenzilor, nu se va ivi nici o problemă.

— Înainte de a vi se fi încredințat comanda navei «Apollo-11» știți care vor fi ceilalți doi membri ai echipajului sau ați fost aleși toți trei concomitent?

— Nu, întîi am fost ales eu.

— Ce v-au învățat pe dv., în calitate de comandant al lui «Apollo-11», zborurile «Apollo» precedente?

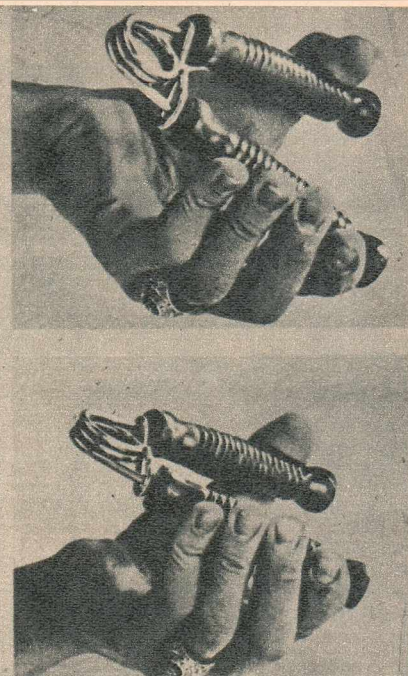
— Cel mai mult ne preocupă problema comunicațiilor la distanțe atît de enorme. Eficiența maximă a sistemului de comunicație este absolut indispensabilă pentru navigația spațială.

— Și în prezent mai aveți îndoiele în această privință?

— Nu, sîntem pe deplin satisfăcuți. Cum poate ați remarcat și dv., comunicațiile au fost asigurate la un nivel mai înalt decît cel prevăzut și, în orice caz, s-au dovedit mai bune decît eu, personal, am putut să prevăd. Al doilea lucru care ne-a preocupat a fost eficiența instrumentelor de bord. Totul a funcționat de minune. Mulți opinau că stabilirea poziției cu ajutorul sextantului și calculele cu ajutorul mașinii electronice de la bordul navei nu vor fi exacte, dar totul a funcționat excelent. Acest succes ne dă încredere nu numai în ceea ce privește navigația spațială, dar și în ceea ce privește celelalte operațiuni pe care le vom avea de îndeplinit cu ajutorul instrumentelor.

— După părerea dv., ce este mai periculos: alunizarea propriu-zisă sau «decolarea» de pe Lună?

— Alunizarea este o manevră mai complexă. Dacă ne vom da seama că ceva nu merge cum trebuie, vom putea remedia situația punînd în funcțiune motoarele ascensionale. «Decolarea» reprezintă însă o operație destul de simplă în sine. Firește, dacă s-ar opri motorul, s-ar putea întîmpla o nenorocire...

Antrenamentul lui Edwin Aldrin (în fotografie), ca și al lui Neil Armstrong, a avut ca unul din obiectivele principale mărirea forței musculare și în special a forței brațelor și mîinilor. În cazul cînd cei doi cosmonauți vor fi nevoiți să treacă din modulul lunar în nava «Apollo-11», din exterior și nu «pe dinăuntru», totul va depinde de precizia mișcărilor și de forța cu care vor prinde «minerale» fixate de cele două nave.

EDWIN ALDRIN

— După ce veți pune piciorul pe Lună, care va fi, după părerea dv., problema cea mai dificilă?

— A face o extraordinară economie de mișcări și a încerca de a obține rezultate maxime evitînd cel mai mic obstacol.

— De pildă, evitînd căderile?

— Nu, mă refer la obstacole mecanice, la mici defecțiuni ale echipamentului. De fiecare dată cînd se pun în funcțiune mecanisme noi, apar surprize. De aceea trebuie prevăzut totul și acționat cu maximă atenție, altfel lucrul cel mai simplu riscă să devină extrem de complicat. Antrenamentul nostru a constat tocmai în a simplifica totul la maximum.

— Cît va cîntări echipamentul dv. cînd veți părăsi modulul și veți păși pe Lună?

— Echipamentul pe care-l voi purta pe spate cîntărește, cred, 24 de kg iar «costumul lunar» — între 14 și 18 kg.

— Ce va urma după ce veți culege mostrele lunare?

— Va trebui să facem cîteva exerciții pentru a evalua capacitatea noastră de mișcare. Este foarte important ca, în-
torși pe Pămînt, să putem explica cum

se mișcă omul pe solul lunar. De asemenea, trebuie să stabilim vizibilitatea zonelor descoperite, precum și a celor aflate în umbră. În fine, noi dorim să știm dacă ne vom deplasa cu salturi de cangur, din pricina gravitației reduse. Observațiile noastre vor servi pentru a îmbunătăți echipamentul colegilor care ne vor urma pe Lună.

— În timpul tuturor acestor operațiuni veți menține comunicația între voi?

— Firește, grație dispozitivelor instalate înăuntru costumelor noastre, iar prin mijlocirea Lem-ului vom fi în comunicație cu Pămîntul; cînd modulul de comandă va zbura deasupra noastră, vom putea vorbi și cu Mike Collins, care va evolua în orbită circumlunară.

— Care este greutatea maximă a mostrelor lunare pe care le puteți duce în modul?

— Cred că 25 de kg.

— Echipamentul complet îl veți îmbrăca numai cu puțin timp înainte de a păși pe solul lunar, nu este așa?

— Este exact. În momentul alunizării noi vom pune casca, mănușile, însă nu și vizorul special al căștii, care ne permite să ne deplasăm în spațiul cosmic. Acest vizor îl vom pune numai în momentul cînd vom coborî din modul.

pilule

Întreprinderea cinematografică a municipiului București, ca firmă ce se respectă, difuzează spectatorilor cinematografele centrale, contra un leu, un frumos pliant ilustrat intitulat «Ecran bucureștean». În paginile tipăriturii, care pare a avea o periodicitate, se fac prezentări de filme. Ceea ce stîrnește curiozitatea spectatorului plătitor al unui leu este faptul că în pliantul respectiv — pe care-l bănuie program — nu găsește nimic despre filmul care-l vizio-

nează. Oare acest elegant sistem de a face reclamă cu banii clientului nu ar putea fi însoțit și de micul serviciu de a da niște mărunte informații de program? Sau în deceniul VII al secolului XX în vederile unor întreprinderii cinematografice nu intră asemenea preocupări?

*

Datorită abundenței sorturilor de răcoritoare care au inundat Capitala, ci-

Neil Armstrong cu soția sa Janet și cu cei doi fii: Mark și Eric.

neva a luat salutara măsură să steargă bătrâna bragă de pe lista anticanicularilor băuturi. Încă vreo două inițiative dintre acestea și rămânem să ne răcorim doar la țîșnitoarele din colțul străzilor.

*

De o bucată de vreme apare un fel de cărțuie numerotată — interesantă de altfel — intitulată: «Caleidoscop». În afară de conținutul de sezon pe care îl prezintă în fiecare număr, apariția acesteia prezintă și o subtilă problemă enigmistică: nu are editor și nici redacție. Chiar n-o fi avînd, sau modestia...?

M. M. M.

CINEGETICĂ

la porțile „castelului” din pădure

Nu pe la porțile castelului din poave, păzite de balaurul cu șapte capete, voim să-l purtăm, la acest început de vară, pe cititor, ci pe la modestul sălaș al unei biete sălbătăciuni, pe care toată lumea o cunoaște. Dar numai din poză și din fabule. Și-i păcat, căci Cumătra — cititorul a ghicit, desigur, că despre ea este vorba — e, hotărît, cea mai populară «fiară» din toate cîte împodobesc plaiurile noastre.

Popularitatea ei se datorește nu atît frecvenței, cît faimei de cel mai șmecher animal din toate cîte încruciează potecile omului.

Această faimă nu e însă întru totul justificată: nu-i Rănică nici mai deștept, nici mai șiret decît lupul, risul, jderul sau oricare altă vietate căreia natura nu îi oferă masa întinsă a pășunii.

Să-i dăm deci prilej cititorului care îndrăgește drumeția și natura să vadă cel puțin o dată în viața lui o vulpe. Iar avînd în vedere că nu întotdeauna îi convine să orbecăie prin întuneric — toată lumea știe că vinatul se arată numai cînd ziua se îngîină cu noaptea (sau invers!) — trebuie să-l îndrumăm în așa fel încît să dea ochi cu ea în timpul zilei.

Ori pe unde am umbla — de la munte pînă la mare — îi vom auzi de nume, căci prezența ei nu prea trece neobservată. Astfel, oricare om al pădurii, oricare păstor sau paznic de ogoare, oricare copil localnic chiar, ne va putea îndrepta spre cea mai apropiată vizuină, care se găsește mai ales pe la marginea pădurii. Indicîndu-ni-se, cu aproximație, locul, ne vom apropia tiptil, cercetînd, din ochi, terenul. Astfel în curînd atenția ne va fi atrasă de o pată gălbuie-

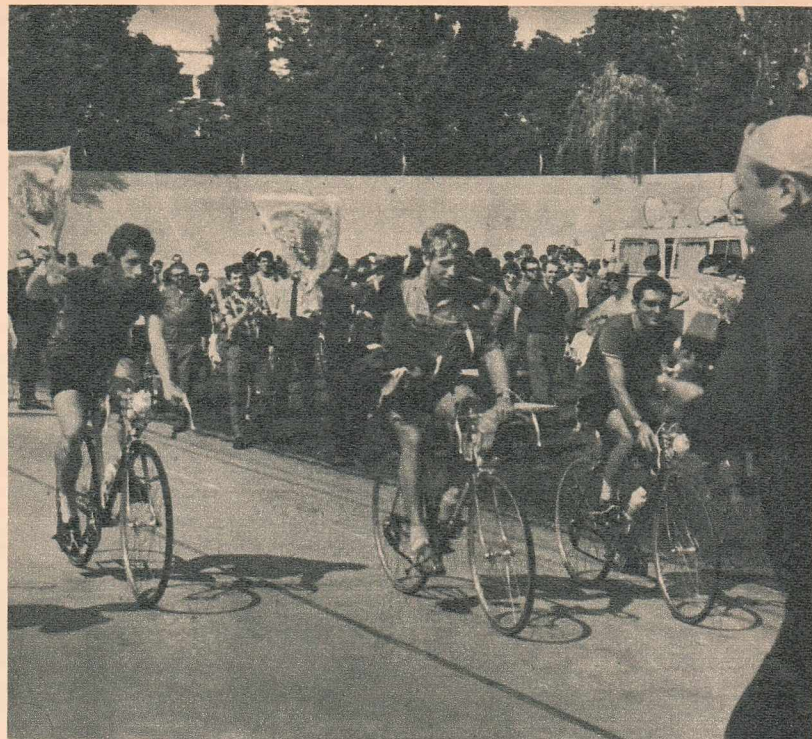
Pentru a opri nenumăratele critici și pretenții la adresa sticlelor care au înlocuit sifoanele clasice în majoritatea localurilor noastre, precizăm că toate incriminările sînt determinate de confuzia pe care o fac mușteriii cînd denumesc produsul: sifon la sticlă, sau apă gazoasă, cînd au de-a face pur și simplu cu apă chioară în sticle de 1/2 l. Cit despre faptul că sifoanele se găsesc prin localuri din ce în ce mai rar, asta-i altă căciulă.

roșietică. Care, deocamdată, nu va fi chiar blana stăpînei acelor locuri, ci doar poarta cetățuiei ei: grămada de lut sau nisip neacoperit de vegetație, ieșit la iveală din adînc, cu prilejul săpării vizuinii, care e adîncă, întortocheată și încăpătoare.

La această epocă a anului vulpea are căteii mărișori, cărora le place să se soarească și să se joace. Dar numai pe la gura vizuinii! Ne vom apropia nevăzuți și neauziți, cu vînt bun — vîntul să sufle dinspre vizuină spre noi! — și astfel în curînd joaca lor ne va bate la ochi: patru, cinci, dacă nu chiar șase ghemoțoace roșietice, cu ochișori și boticuri negre, țopăind, încălecîndu-se, tăvălindu-se, mușcîndu-se. Alteori, dacă noi, sau altcineva, sau ceva i-a tulburat, va trebui să așteptăm un cîrd de vreme, bine ascunși și în absolută liniște. Vor apărea apoi ochișori speriați, urechiuși ciulite, năsucuri îndelung răsucite în tuspătru vînturile. Apoi bairamul va reîncepe...

Un vreasc frînt, un acces de tuse, un strănut vor determina un spectaculos buluc spre adînc. Un buluc din care cel mai atent, mai «deștept», mai sprinten, va spăla primul putina înspre cea mai din fund încăpere a «castelului». Iar cel mai «căscat», mai prostuț, mai molliu — ultimul: manifestare vie a legii selecției naturale, potrivit căreia cel mai înzestrat rămîne, spre a perpetua specia, cel mai puțin înzestrat este eliminat, automat, de la prăsilă, de dusmanul care a pîndit progenitura «castelanei», spre a-și lua dijma.

Nic. A. STRĂVOIU

Cea de-a XVIII-a ediție a Turului ciclist al României s-a încheiat.

Cei peste 1 500 km, împărțiți în 12 etape, au fost consumați cu o medie orară de mai bine de 41 km, ceea ce subliniază grăitor nivelul ridicat la care s-a desfășurat întrecerea.

Lupta pentru desemnarea învingătorului a fost foarte strînsă și totodată extrem de echilibrată, fapt reflectat și în diferențele de timp minime care au separat pe concurenți la fiecare sîrșit de etapă, ca și în clasamentul final.

Cîștigătorul cursei a fost Jürgen Wanzlik (R.D.G.), urmat de Vasile Tudor (locul 2) și Alexandru Sofronie (locul 3).

Pe echipe, locul 1 a fost obținut de România B.

Imaginea noastră prezintă Turul de onoare pe velodromul Dinamo.

angajamentele comerțului

Solicitat de către revista «Flacăra», tov. ing. C. Grigorescu, director adjunct în Direcția de investiții-construcții din M.C.I., ne oferă relații cu privire la angajamentele unităților cu amănuntul, luate în cinstea celui de-al X-lea Congres al P.C.R. și a aniversării a 25 de ani de la eliberarea patriei.

— În numai trei luni, incluzînd luna august, rețeaua de desfacere a M.C.I. va crește cu 19 mii mp. Peste 15 mii mp sînt afectați unităților cu amănuntul, iar circa 4 mii mp spațiilor de depozitare. Noile construcții vor satisface toate cerințele impuse de desfășurarea unei activități comerciale moderne în care să fie cointeresați atît cumpărătorii — pe zi ce trece tot mai exigenți — prin introducerea unor forme de vînzare experimentate pînă acum cu succes (auto-servire, plata la vînzător, alegerea liberă cu livrarea din depozit etc.), cît și beneficiarii direcți — întreprinderi și organizații comerciale. Noile construcții, diferite ca destinație și stil de execuție, se vor da în folosință, în intervalul sus-amintit, într-un număr apreciabil de orașe.

— Indicați-ne cîteva din noile puncte comerciale aflate în construcție și pe cale de a fi date în exploatare.

— La Arad, de pildă, pe malul Mureșului, se va da în folosință o grădină de vară cu suprafața de 1 200 mp. Peste puțin timp, turiștii veniți la Poiana Brașovului vor putea urca pînă la această înălțime cu rucsacurile lejere, deoarece noul complex comercial (magazin alimentar, mercerie, textile, încălțăminte, tutungerie, patiserie, café-bar) le oferă mărfurile și serviciile necesare. În localitatea Dej, un mare spațiu comercial construit în centrul orașului va deveni un adevărat complex de desfacere cu amănuntul (4 000 mp), cuprinzînd magazin alimentar, magazin general cu produse industriale, tutungerie, cofetărie, patiserie, magazin cu expoziție permanentă de mobilă etc. La Gheorghieni-Cluj se pregătește, de asemenea, un centru comercial, ca și la Orșova

(zona Nord și zona Sud) sau în orașul industrial Vulcan.

— Litoralul?

— La Costinești și 2 Mai vor lua ființă cîte un magazin alimentar, construite într-un stil specific, avîndu-se în vedere integrarea lor armonioasă ansamblului arhitecturii locale.

— Cred că nu nedreptățiți municipiul București?

— Nu. Trebuia doar să fim politicoși, acordînd înțietate celor care nu sînt prezenți. Acum însă putem vorbi și despre București. Astfel, în cartierul Drumul Taberei se configurează construcția unui complex comercial (unitate alimentară, centru de colectare a ambalajelor, tutungerie, librărie, centru de răcoritoare etc.). Centrul comercial de pe strada Mora Pangrati va satisface o cerință mai veche a locuitorilor din zona statuii aviatorilor. La Șosea, grădina de vară 1 Mai, nou amenajată și modernizată, își va deschide în curînd... toate porțile. Cît privește grădina de vară din str. Poenaru Bordea, cu crama ei de vinuri renumite și, pentru cei doritori de umbră, cu săli decorate, va deveni un vad apreciat atît de bucureșteni cît și de turiști.

— Ați amintit de spațiile de depozitare...

— Este vorba despre un depozit de mobilă la Buzău, de unul de produse alimentare la Brăila, ambele construite după cele mai noi cerințe și capabile de a asigura un flux continuu de aprovizionare și desfacere, fiind dotate cu utilaje mecanizate de transport, ridicat și stivuit.

Proiectul de Directive al celui de-al X-lea Congres al P.C.R. înfățișează rezultatele vastei activități desfășurate de conducerea partidului, făcînd bilanțul însuflețitor al succeselor dobîndite în înfăptuirea hotărîrilor Congresului al IX-lea.

Pe linia acestor înfăptuiri se înscriu și realizările mai sus-enumerate.

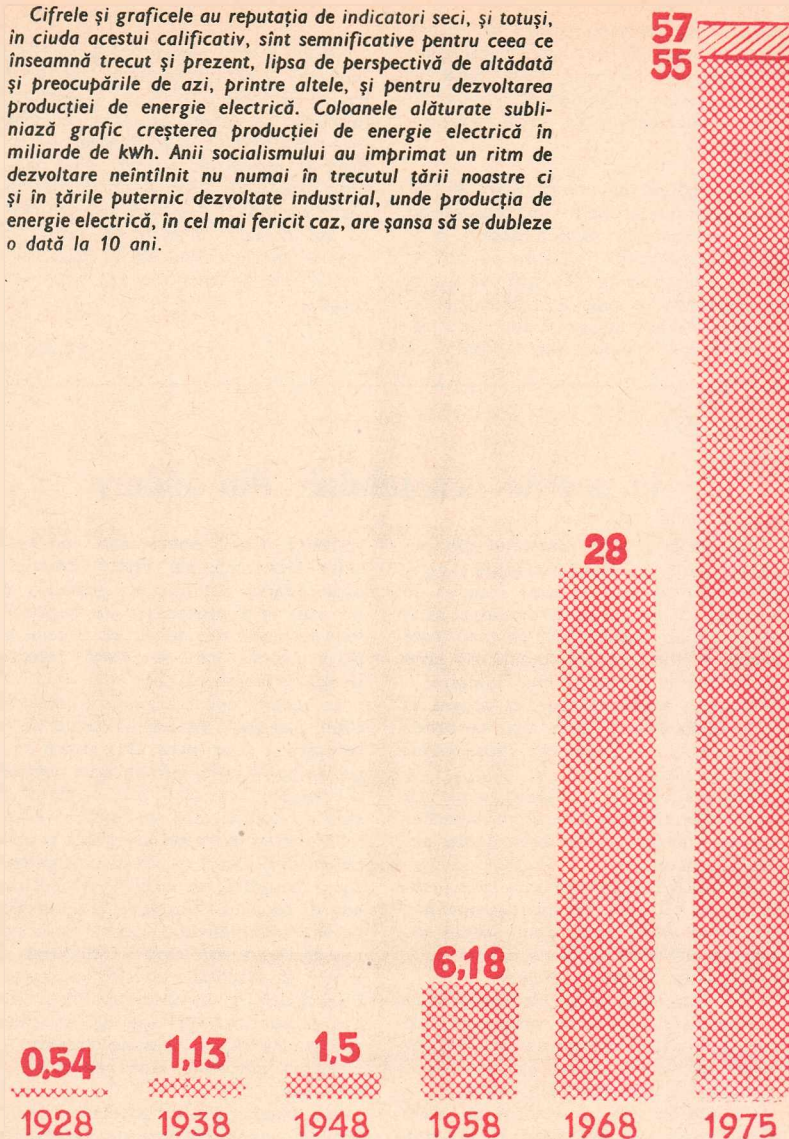
Ilie TOMESCU

Cînd **APA** se logodește cu **FOCUL**

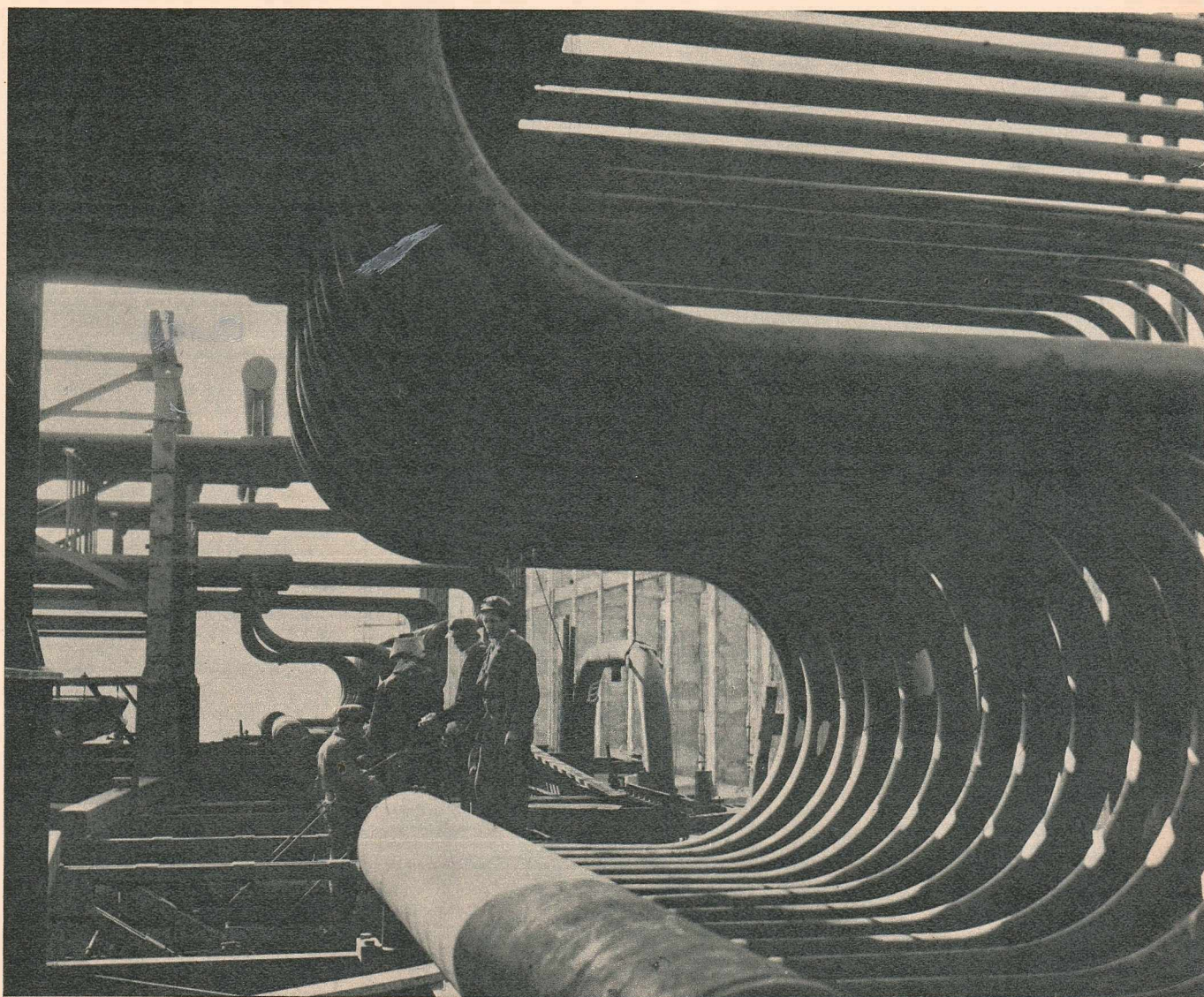
de Petre ANGHEL

Cifrele și graficele au reputația de indicatori seci, și totuși, în ciuda acestui calificativ, sînt semnificative pentru ceea ce înseamnă trecut și prezent, lipsa de perspectivă de altădată și preocupările de azi, printre altele, și pentru dezvoltarea producției de energie electrică. Coloanele alăturate subliniază grafic creșterea producției de energie electrică în miliarde de kWh. Anii socialismului au imprimat un ritm de dezvoltare neîntîlnit nu numai în trecutul țării noastre ci și în țările puternic dezvoltate industrial, unde producția de energie electrică, în cel mai fericit caz, are șansa să se dubleze o dată la 10 ani.

Încerc pentru o clipă să retrăiesc emoțiile bunicilor care se opreau seara, rezemați în baston, în fața becurilor pîlpînde, așteptînd să dezvelească misterul lămpilor ce ard fără petrol. Curiozitatea lor era firească, îndreptățită chiar și pentru cei mai... umblați, din moment ce ne aflăm în anul 1883, cînd abia se inventase becul electric iar grădina Cișmigiu era deja iluminată electric. Un an mai tîrziu, centrala electrică construită la Timișoara era printre primele din Europa, iar iluminatul public al acestui oraș îi conferea locul întîi pe continent. După cum se vede, cîștigasem un avans față de statele Europei, avans pe care, din păcate, încercările nesubstanțiale din acea vreme nu l-au putut menține. Se intervine cu o lege a energiei în anul 1924, dar care practic nu poate fi aplicată. Se recurge în anul 1930 la capitalul străin, căruia i s-au acordat concesiuni pentru instalarea de centrale electrice. Pentru monopolurile străine, alte domenii ale economiei ofereau șanse mai sigure și mai rapide de cîștig, astfel că în Transilvania, din cele 700 MW, cît se preconizase, s-au instalat numai 6 MW.

Te cuprinde de aceea un sentiment de tristețe pentru rămînerea în urmă, cînd afli că în anul 1938 consumul pe locuitor și an reprezenta numai 36% din media mondială — adică 72,4 kWh — în timp ce țările industriale ale Europei de vest aveau consumuri între 400 și 1 350 kWh pe locuitor și an. În plus, cărbunele, care se găsea din belșug în subsolul țării, era utilizat pentru centralele termoelectrice doar în proporție de 22%. Restul energiei termoelectrice se obținea prin folosirea gaze-

lor naturale sau a produselor petroliere.

Preferința pentru folosirea combustibililor superiori era determinată de siguranța profiturilor mari și rapide pe care proprietarii centralelor le obțineau prin investiții mici și lipsite de complicații...

Cifrele ni se par semnificative pentru ceea ce înseamnă trecut și prezent — lipsa de perspectivă de odinioară și preocupările de azi pentru dezvoltarea acestei ramuri de însemnătate esențială în economia țării: producția de energie electrică era de 1 130 MWh în 1938; după 30 de ani în România socialistă s-a ajuns la 27,8 miliarde kWh. Producția combinată de energie electrică și căldură era inexistentă în acei ani. În anul 1975, așa cum se prevede în Proiectul de Directive ale Congresului al X-lea al P.C.R., «producția de energie termică — destinată consumului în industrie, în agricultură și pentru încălziri urbane — va ajunge la 55-57 milioane gigacalorii ...»

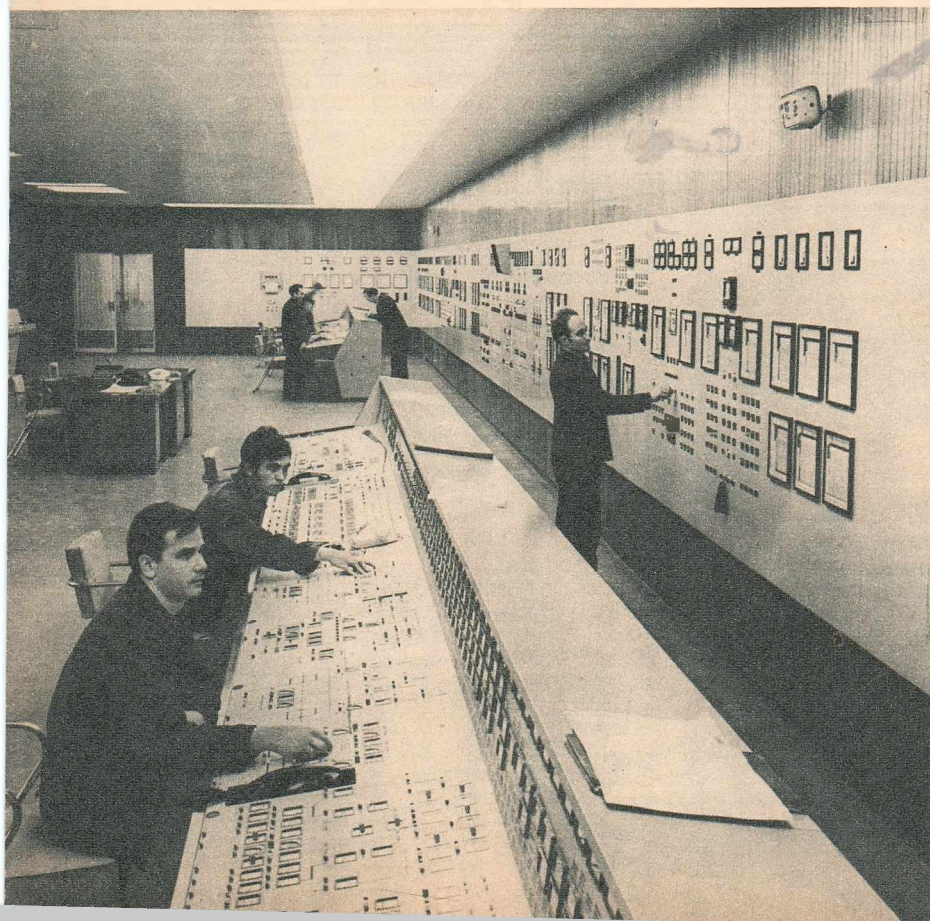
Centralele mari nu erau practic interconectate, având de obicei caracter local. Astfel stînd lucrurile, nu este de mirare de ce numai un sfert din populația țării se putea folosi de avantajele electrificării. Abia 4% din satele țării

erau electrificate. Pentru noi, cei de azi, această stare de lucruri pare de necrezut, dar datele vorbesc de la sine. Și te simți mîndru cînd, privind cîmpurile țării, vezi uriași cu pași de oțel traversînd întinderile. Bicazul, Borzeștiul, Craiova sau Porțile de Fier, Deva și Rovinari, dintre cele mai noi, sînt doar cîteva din centralele electrice ce se aprind pe constelația aurie a noii hărți. Conexate la sistemul energetic național, nici un defect survenit la vreo centrală nu poate aduce perturbări. Televizorul poate funcționa în continuare, trenul electric își urmează drumul nestingherit.

Dar mai înainte de a ajunge aici a fost nevoie de eforturi susținute. Omul s-a luptat cu adîncurile, cu iureșul apelor, cu natura întregă, adeseori potrivnică. A reușit totdeauna să se înalțe și de acolo să ridă semet și victorios. Să cucerească treaptă cu treaptă spre izbînda finală. Încă de la instaurarea puterii populare s-au luat măsuri tehnico-organizatorice pentru refacerea sistemului electroenergetic și pentru creșterea producției de energie electrică. Pentru aceasta a fost nevoie de înființarea de centre de cercetări, de studii și proiectări energetice, de crearea unor întreprinderi specializate în

◀ *Ultimele suduri, împerecheri de metal ce vor desăvîrși armonia și forța.*

Înălțarea pe trepte poate căpăta caracter simbolic: Termocentrala de la Craiova are o putere instalată ce depășește de aproximativ cinci ori pe cea a Bicazului.

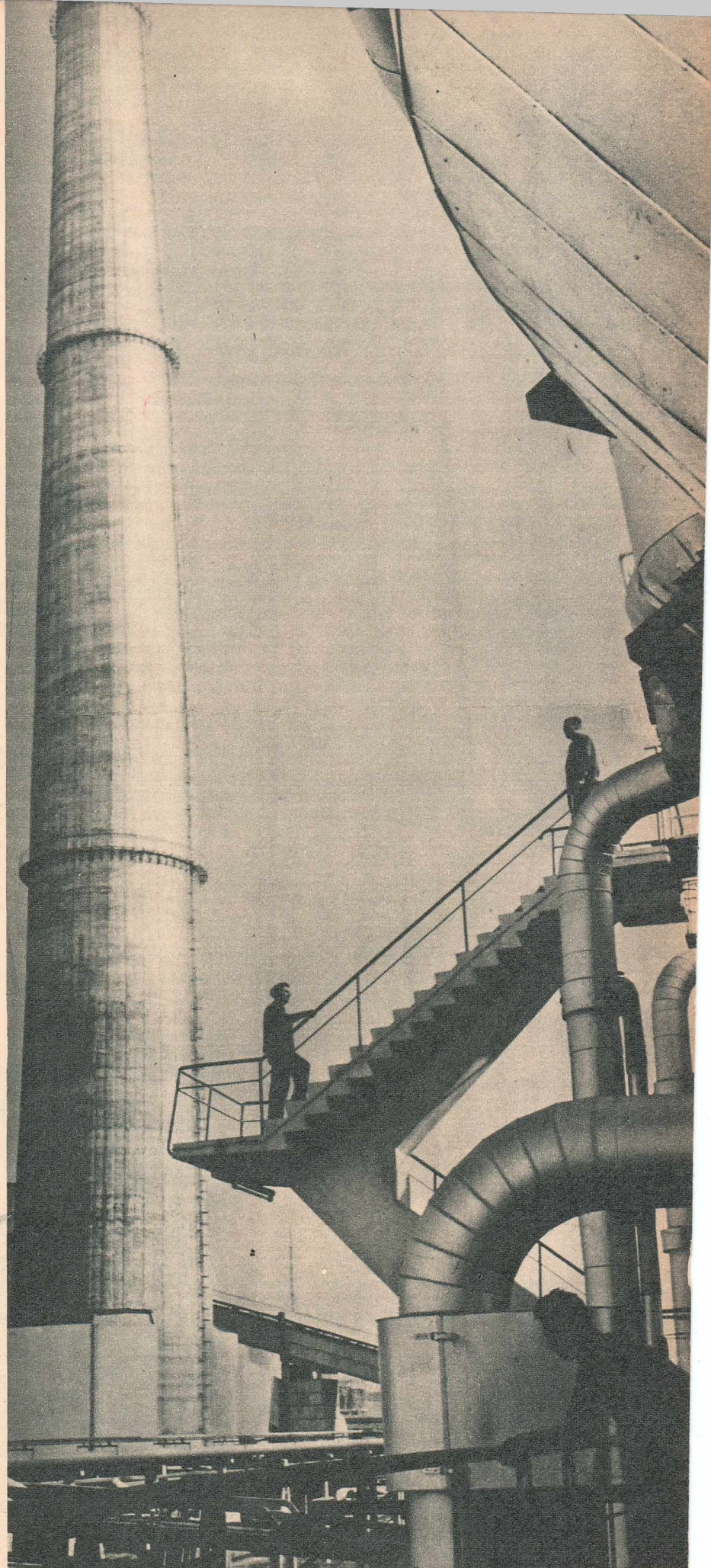
◀ *Un semnal luminos și operatorii vor interveni prompt. Fiindcă aici, în această termocentrală modernă, camerele de comandă au concentrat posibilitățile de dirijare și supraveghere a proceselor tehnologice.*

fabricarea de mașini, aparate și materiale electrice, de construcții și montaje electrice.

În felul acesta a fost posibil ca, sub conducerea partidului, în perioada 1951—1960 să se facă o cotitură impor-

tantă în dezvoltarea electroenergeticii țării. S-au stabilit și realizat astfel obiectivele valorificării raționale a resurselor energetice de care dispune

(Continuare în pag. 21)

bucuroși de oaspeti

de Traian PROSAN
Fotografiile autorului

▲
Și totuși
există o oră
când nicăieri
nu e mai bine
ca sub umbrelă.

Ne iubim marea și litoralul... Le-am declarat fiecare, în tăcere, dragostea noastră eternă. Așteptăm vara pentru o nouă reîntâlnire. Și ne dorim litoralul mereu altul. Mai primitor, mai înzestrat (ceea ce, la urma urmelor, înseamnă tot mai ospitalier), mai bogat, mai instruit și mai vesel.

Mergem pe litoral, în definitiv, pentru nisip și apă și pentru soarele acela unic răsărind din apele mării. Facem cură heliomarină, dar e tot atât de adevărat că vrem în același timp să ne și destindem, să ne distrăm, să ne simțim bine.

De ce n-am mărturisi-o? Pentru două ori pentru trei săptămâni vrem să fim copiii răsfațați ai mării, ai litoralului.

►
Un colț
din splendida
Mangalie-Nord.

▲
Sprijin
în familie.

▲
Totul e să ai idei.
Atunci inelele
pot fi folosite
și ca leagăn.

O casuță cu tot confortul,
verdeată multă
și la doi pași
nisipul și marea.

Vrem multe, și nu ne place chiar orice. Poate uneori sîntem chiar absurzi în pretenții. Poate alteori nici nu știm chiar bine ce vrem. Știm însă să apreciem cum se cuvine orice se face acolo pentru noi, cînd aceasta trădează pricepere, fantezie și inteligență.

*

Între două sezoane orice știre venită de pe litoral ne interesează în gradul cel mai înalt. Ne simțim beneficiarii a tot ceea ce se face acolo.

Știm că toamna, după ce părăsim scena și cortina se lasă, locul e luat de o altă lume, evident mult mai puțin numeroasă. Oameni grăbiți iau totul de la capăt, pregătind o nouă ediție.

Pentru că litoralul 'trăiește în ediții sau în acte și pauze dacă vrei.

Să pregătești viitorul sezon înseamnă de pildă să cultivi milioane de flori și să îngrijești zeci de hectare de spații verzi, să asiguri cantități uriașe de alimente și să întreții primitoare și proaspete zecile de construcții de acolo. Să pregătești un nou sezon nu înseamnă numai atât. Înseamnă să-ți frămînți capul, să risipești fantezie și să-ți folosești inteligența pentru a oferi mai mult și mai variat. În marile antracte apar constructorii care sporesc dimensiunile litoralului spre nord și spre sud. Ne-am obișnuit, așadar, ca în fiecare sezon să ni se ofere ceva în

(Continuare în pag. 10)

bucuroși de oaspeți

plus: în confort, în dimensiuni, în locuri de agrement, în aprovizionare și transport, în servicii oferite nouă acolo.

La Mamaia, în nordul stațiunii, au apărut anul acesta nume noi. Se vorbește acum de «Apolo», «Iupiter», «Lunona», trei hoteluri noi însumând o mie de locuri. Aceasta înseamnă, pe întreg sezonul, câteva mii de locuri

în plus pentru noi și pentru turiștii străini. La Mangalia-Nord alte câteva hoteluri n-au încă nume dar își vor primi foarte curînd oaspeții.

Cineva a avut ideea laudabilă, mai ales pentru gastronomi, să aducă Delta Dunării mai aproape, sub forma unei unități de alimentație publică, pe malul Sîutghiolului. Cherhanaua — prima de acest fel pe litoral — va oferi, așa cum

e și de așteptat, specialități pescărești. Deliciul consumatorilor îl va face bazonul cu pești vii din incinta localului, unde fiecare își va putea pescui exemplarele preferate.

Pe același mal al Sîutghiolului debutează în acest an două grădini de vară cu profil de zahana și berărie, amplasate în boschete de verdeață.

Și, tot la Mamaia, două baruri de zi cu program de audiții muzicale se adaugă celor existente pînă acum. În subsolul barului «Melody», un local pe a cărui scenă se vor prezenta spectacole muzicale, va evoca atmosfera «Union»-ului de altădată.

Parcul nautic de la Mamaia are acum 150 de ambarcații de tot felul care stau la dispoziția turiștilor. Încă 10 șalupe de mare viteză, pentru schiul nautic, s-au adăugat în acest sezon. La popicăria mecanică (Bowling) numărul jocurilor mecanice a sporit.

Preocupările pentru asigurarea unei mese care să mulțumească pe absolut toată lumea merg de la întocmirea unor meniuri care să nu se repete

într-o singură serie pînă la meniurile duble și la originalele zile ale meniurilor românești. Bucătari pricepuți se întrec în a spori faima bucătăriei noastre.

Știm că litoralul românesc și-a cîștigat renume internațional. Vrem nu numai să păstrăm dar și să sporim acest renume. În hoteluri, gama de servicii oferite turiștilor este anul acesta lărgită considerabil. Înseamnă deci că litoralul nostru, ediția 1969, este mai instruit și implicit mai primitiv. Știm acum să răspundem mai complet solicitărilor diverse ale turiștilor. Ospitalitatea noastră binecunoscută se manifestă acum în forme mai elevate.

*Oră de vîrf.
O lume
vîndută soarelui
și mării.*

OPȚIUNI ȘI RITMURI

ÎN

DEZVOLTAREA ECONOMICĂ

de dr. Vasile RAUSSER

Întemeindu-se pe o profundă analiză științifică a nivelului și caracteristicilor economiei noastre naționale, a experienței naționale și internaționale, a tendințelor ce se manifestă în tehnică și economie, Tezele Comitetului Central pentru Congresul al X-lea și proiectul de Directive al Congresului al X-lea al partidului stabilesc opțiunile fundamentale ale dezvoltării de viitor a economiei românești.

Din aceste documente de covârșitoare importanță, aflate astăzi în dezbateră partidului și a întregului popor, se desprinde cu claritate faptul că principala direcție a dezvoltării economiei pentru anii următori continuă să fie puternica dezvoltare a industriei. «Continuarea fermă a politicii marxist-leniniste de industrializare socialistă — se arată în Tezele C.C. al P.C.R. pentru Congresul al X-lea al partidului — va constitui pivotul general al societății noastre». Astfel, obiectivul fundamental al dezvoltării economice îl constituie continuarea susținută a industrializării țării, creșterea aportului industriei — ramură conducătoare a economiei — la sporirea venitului național, la satisfacerea nevoilor productive și de consum interne, la extinderea cooperării și schimburilor comerciale cu alte țări, în vederea unei participări mai active a țării noastre la circuitul economic mondial.

Din analiza prevederilor cuprinse în proiectul de Directive reiese faptul de mare importanță că trăsăturile caracteristice ale continuării procesului de industrializare a țării sînt menținerea ritmurilor susținute de dezvoltare și îmbunătățirea în continuare a structurii industriei noastre prin creșterea mai rapidă a unor ramuri industriale moderne, legate de tendințele progresului tehnico-științific contemporan, în vederea valorificării superioare a resurselor naturale și a potențialului uman al țării, a creșterii eficienței întregii economii naționale.

Pentru perioada 1971-1975, proiectul de Directive prevede ca industria să se dezvolte într-un ritm mediu anual de 8,5-9,5 la sută, ceea ce va asigura o creștere a producției în viitorul cincinal cu 50-57 la sută. Asigurându-se dezvoltarea prioritară a industriei producătoare de mijloace de producție, în mod obiectiv necesară pentru înfăptuirea reproducției largite, se prevede ca industria mijloacelor de producție să crească cu un ritm mediu anual de 9-10 la sută, iar producția bunurilor de consum cu 7-8 la sută. Cele mai rapide ritmuri de dezvoltare le vor înregistra ramurile industriale de care depinde înzestrarea întregii economii cu tehnică modernă și valorificarea superioară a resurselor naturale, dezvoltarea în continuare în ritm ascendent și susținut a economiei naționale.

Industria energetică va produce astfel în anul 1975, 55-57 miliarde kWh, realizându-se în ultimul an al cincinalului o creștere de 56-62 la sută față de anul 1970, ritmul său de

creștere fiind superior celui al întregii industriei. Un ritm și mai înalt este prevăzut pentru dezvoltarea industriei constructoare de mașini, și anume de 11,5-12 la sută anual. La rîndul său, industria chimică va înregistra un ritm mediu anual de 13-14 la sută, corespunzînd unui spor de producție de 85-92 la sută în anul 1975 față de 1970.

Deosebit de semnificativ este faptul că accentul se va pune pe dezvoltarea unor ramuri și subramuri industriale în măsură să aducă un considerabil spor de eficiență la nivelul economiei naționale. Aceste ramuri de cea mai ridicată tehnicitate, care duc pînă la cel mai înalt stadiu valorificarea materiei prime, folosesc forță de muncă de calificare superioară, vor cunoaște în perioada următoare cele mai rapide ritmuri ale dezvoltării. Astfel, producția de mașini-unelte va crește pînă în anul 1975 de 1,8-2 ori, industria electrotehnică va înregistra un ritm mediu anual de 15-17 la sută, în special pe seama unor utilaje și agregate de înaltă complexitate, cu parametri tehnici superiori. În ritmuri și mai înalte va crește producția industriei electronice, care în anul 1975 urmează să fie de 2,2-2,4 ori mai mare decît în anul 1970, mai ales pe seama dezvoltării fabricației unor produse necesare pentru desfășurarea proceselor de automatizare, comandă, control și reglare.

Alături de dezvoltarea prioritară a producției mijloacelor de producție, o atenție deosebită va fi acordată în continuare dezvoltării și modernizării producției bunurilor de consum. Sporurile de producție prevăzute pentru anul 1975 în comparație cu 1970, de 40-45 la sută în industria ușoară și 35-40 la sută în industria alimentară, continua diversificare și ridicare calitativă a producției, vor determina noi progrese în satisfacerea cererii de consum a populației.

Previzuniile de perspectivă pînă în anul 1980, conturate în proiectul de Directive al Congresului al X-lea al partidului, evidențiază aceeași constantă a politicii economice a partidului nostru — continuarea pe un plan superior a industrializării. Creșterea prevăzută a producției industriale, de 2-2,3 ori în anul 1980 față de 1970, se va realiza în condițiile menținerii dezvoltării prioritare a ramurilor-cheie ale economiei naționale.

Opțiunea fundamentală a vastului program de perspectivă elaborat de partidul nostru — continuarea în ritmuri susținute a industrializării socialiste — constituie, astfel opțiunea pentru progres multilateral, pentru înflorirea întregii noastre societăți, pentru continua ridicare a nivelului de civilizație și a bunăstării. El declanșează noi resorturi ale energiei creatoare și ale spiritului de inițiativă ale tuturor oamenilor muncii, concentrează, în vederea înfăptuirii lui, puterea de muncă și priceperea întregului nostru popor.

strada

de Pop SIMION

MASCA DE PIATRĂ

Îmi place să cred că numele așezării vine de undeva de departe, de la Leru-i Ier, că prea sună frumos, cu eflorescență, acest LEREȘTI argeșean, localitate submontană situată în arcul superior al vastului amfiteatru natural în care se înscrie teritoriul județului, format din succesiunea pe verticală a celor trei trepte armonice (munte, deal, cîmpie), încadrată nordic de Meridionali, prin coroana de piatră a Munților Făgăraș, cu apogeul de altitudine al piscurilor Moldoveanu și Negoiu, ca sudul să se culce deplin în poala cîmpiei dunărene, cu mult ferestruita zonă de interfluvii pe care o realizează riul Argeș, învecinat la vest cu Oltul și la est cu Dîmbovița. Într-o atare structură, nordul domină esteticeste, are la picioare coborișurile verzi, undulațiunile de cîmpie și avantajul de a privi la Dunăre.

Sui în comuna Lerești cu gîndul de a privi departe, în panorama sudului, dar mă trezesc cercetînd dinlăuntru spațiului în care mă înscriu; nu-mi dă pace materialitatea acestui loc, foarte reușita lui mască de piatră. O comună-etalon, dacă mă gîndesc bine și dacă am răgazul să privesc cu de-amănuntul cele două aripi enorme, desfășurate pe lărgime, cu care plutește pasărea-sat prin peisajul verde-violaceu dominat de lezer și Păpușa, prevestind lentila de lumină a depresiunii Dîmbovicioara-Dragoslavele-Rucăr (alte păsări-sat ale aceluiași stol). «A trăi într-o pasăre!», îmi vine să exclam, precum poetul, privind structura cu echilibru a comunei, corpul ei armonic constituit. Acei constructori-arhitecți care gîndesc la fața nouă a spațiului nostru rustic vor trebui, cred, să suie la Lereștii de Argeș să afle de visu un evantai de forme ale arhitecturii de «inspirație populară» adaptate gustului și exigențelor actuale. Relația tradiție-contemporaneitate, care dă multă bătaie de cap celor ce proiectează celulele rurale ale viitorului, își găsește aici o fericită înfrumusețare în cărămidă, var și beton. E comuna în care plăcerea de a ridica edificiul a devenit voluptate și obsesie. Zidarii, timplarii, meșterii de binale n-au secetă de lucru, umplu cu truda lor toate anotimpurile. Cuptoarele cărămidarilor nu se sting. Vatra de forjă a fierarilor e mereu aprinsă. Piatra de var se precipită în lapte. Carele nisiparilor sînt mereu pe drumuri. Ce se întîmplă în Lereștii de Argeș? De unde atîta frenezie vitală? Ce duh și ce idee îi mină pe acești oameni în neistovitul efort?

— Ne confruntăm, mi se spune cu simplitatea fundamentală a țăranelui.

Se confruntă, așadar. Probabil că prea și-au dorit oamenii aceștia case, așezări, pridvoare cu lumină, zid cu ciubuce, stîlpi mediani, ferestre arcate, ca să nu fie acum stăpîniți de un furibund zeu al construcției, care îi umple, îi incită, îi aruncă în beția de a se întrece în acareturi de piatră, de a se înnoi mereu, de a se nemuri în fantezie și talent constructiv. E un orgoliu acesta. Semn de necheltuite puteri. Țipăt al sănătății de spirit. Blazon.

Bărbatul cu păr roșcat ca flacăra și ochi albaștri cu lumini șirete (Nicolae Pană) e unul din constructorii de «viță» ai locului; din brațele lui s-au constituit așezămintele de cultură din Rucăr, Dragoslavele, Piatra Pravăț (ca să menționez doar trei din «lucrările» meșterului de anvergură). Stă de vorbă cu celălalt mare făurar din Lerești (Nicolae N. Bugheanu), «partenerul de dialog» în ale meseriei. Se confesează cei doi:

— Unde pui de obicei semnătura?

— Exact ca tine; într-un loc pe care doar eu îl cunosc.

— Cam cîte case ai construit într-o viață de om?

— Nu știu, domnule (se necăjește Pană). Va trebui să număr, o dată și o dată, șervetele.

Obiceiul cere ca edificiul cel nou să aibă șervet la căpriori, pomuț verde în țuguiul acoperișului și ploscă cu udeală. Într-un colț al pinzăturii se pune un ban sau mai mulți; cu cît nodul e mai mare, șervetul acela nu va fi flendurit de vînt și acoperișul se va ține stabil (afirmă zidarii). Fiecare dintre cei doi meșteri are cîte o odaie plină de asemenea șervete culese de pe căpriori; nu le poți ști numărul și de pe unde au fost adunate.

Nu atît cantitatea exprimă procesul, cît frumosul, ideea de unicat, de irepetabil. Stilul din bătrîni, cu rozete, riuri, ciubuce, împletituri, vițe, arcuiri, ferestre cu rame, cunoaște interpretări adaptate gustului actual, în forme și linii contemporane. Cei devorați cîndva de patima averii, de nerăbdarea de a se cuprinde, de a se instăpîni în pogoane, se deprind să trăiască civilizată, să locuiască frumos; fac din spațiul care îi adăpostește un teritoriu al artei. Arta de a construi are, uneori, multă sinonimie cu arta de a trăi. Mi-o spune acest castru în care timpul prezent operează cu miraculoase scule.

— Numai în ăst an ridic aci, la noi, peste douăzeci de case de locuință (zice Bugheanu, desenînd cu brațele arse de soare și mortar cele două aripi de piatră ale comunei care se întind în stînga și dreapta șoselei, pînă sub culmi). În Lereștii de Argeș gustul e domnitor. O casă nu seamănă cu cealaltă. Doar merindea din temelie, poate.

Tot nescrisul obicei străbun cere ca temelie zidului să aibă o merinde; după întiul strat de bolovani și mortar, constructorul ofițiază, cu un ceremonial aproape ocult, o împrăștiere de grîu (pentru centrul belșug de piine), o împrăștiere de sare (pentru saț de viață), una de untdelemn (pentru ușurătate în munci), alta de zahăr (pentru dulceața traiului), cîțiva bănuți (avuție), după care zidăria se saltă durabil și repede, fără sacrificiul de soție, cum spune legenda.

— Dar sacrificiul vostru în ce constă?

— În a spori meseria, în a o împrăști în copii (zice constructorul cu părul roșcat).

— Cîți bani ai la CEC?, îl întreb pe celălalt.

— Am opt copii, din care cinci fete. Cînd n-ai fete, ehe!, îți cumperi automobil, ajungi colonel de rai.

BUCUREȘTI – CENTRU ACTIV DE DEZBATERE A PROBLEMATICII EUROPENE

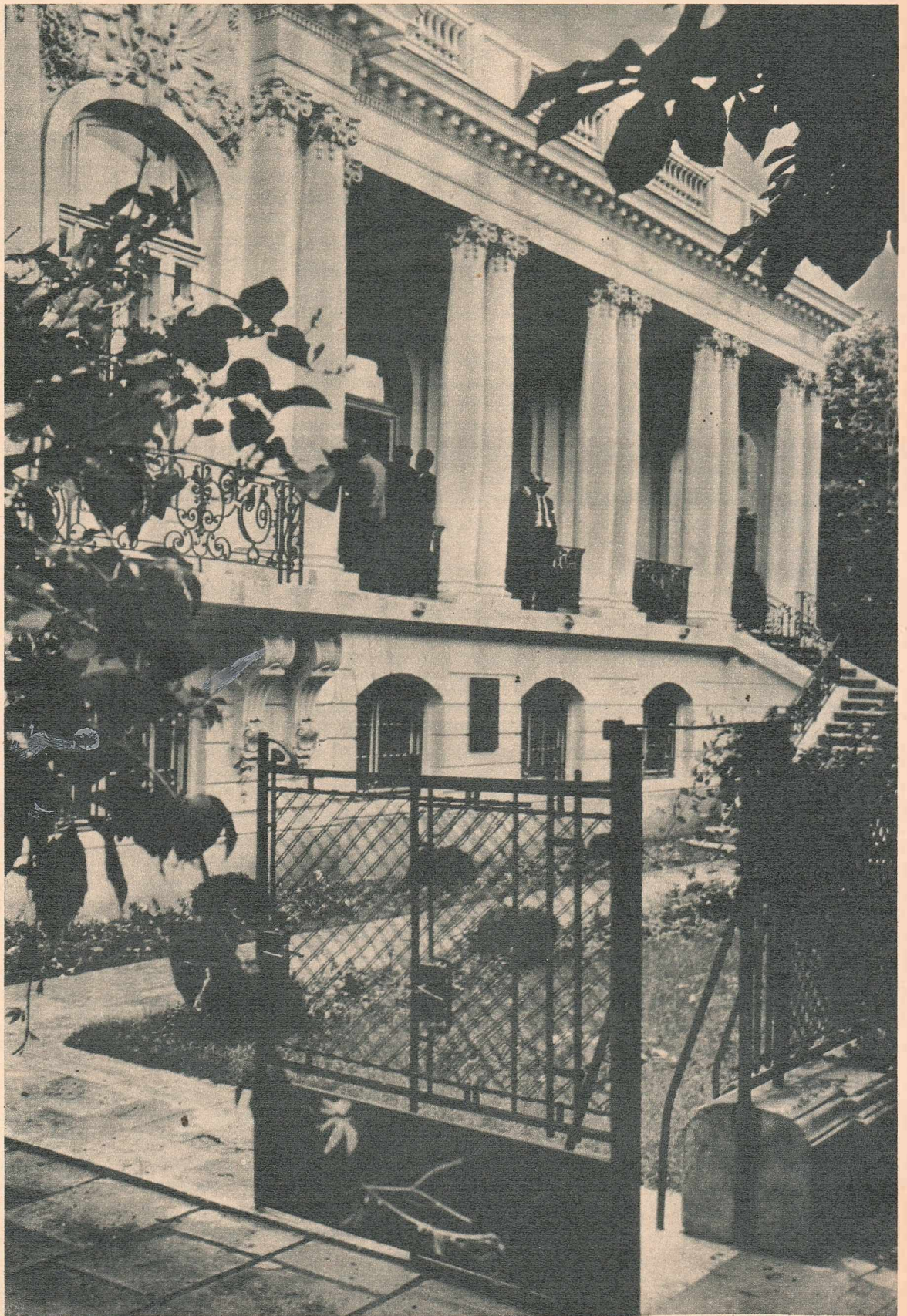
– o anchetă a „Flacării” printre participanții la
colocviul internațional consacrat problemelor europene –

Bucureștii — așa cum notează observatorii politici în presa internațională — a devenit un centru activ de dezbatere a problemelor securității europene. După Masa rotundă a tineretului european de la Snagov, s-a desfășurat în zilele de 26—28 iunie colocviul organizat de Asociația de drept internațional și relații internaționale din România cu participarea unor ilustre personalități — oameni politici, renumiți juriști, sociologi, parlamentari și ziariști — din diferite țări ale Europei și de pe alte continente.

De la cunoscutul strategist generalul Beaufre la specialistul în «știința păcii» Johan Galtung, profesorul sovietic de relații internaționale Tomașevski și istoricul american Schlesinger, pînă la Jacques Freymond și Emmanuel Coppieters, directori ai unor vestite institute de studii internaționale din Elveția și respectiv Belgia, polonezul Tomala și iugoslavul Belovski, deputatul britanic Sir Geoffrey de Freitas și ambasadorul canadian Ignatieff, exponenți ai diferitelor curente de opinie s-au întâlnit cu reprezentanții români pentru a face un viu schimb de idei asupra căilor și pașilor în direcția destinderii, cooperării și securității europene.

Această rodnică dezbatere ilustrează încă o dată rolul activ al României socialiste în problema cooperării europene, linia eforturilor sale constante și neobosite îndreptate spre însănătoșirea atmosferei politice în Europa, spre înlăturarea surselor de încordare, spre dezvoltarea colaborării între toate statele, ca premisă a înlăturării dezideratului final — securitatea europeană.

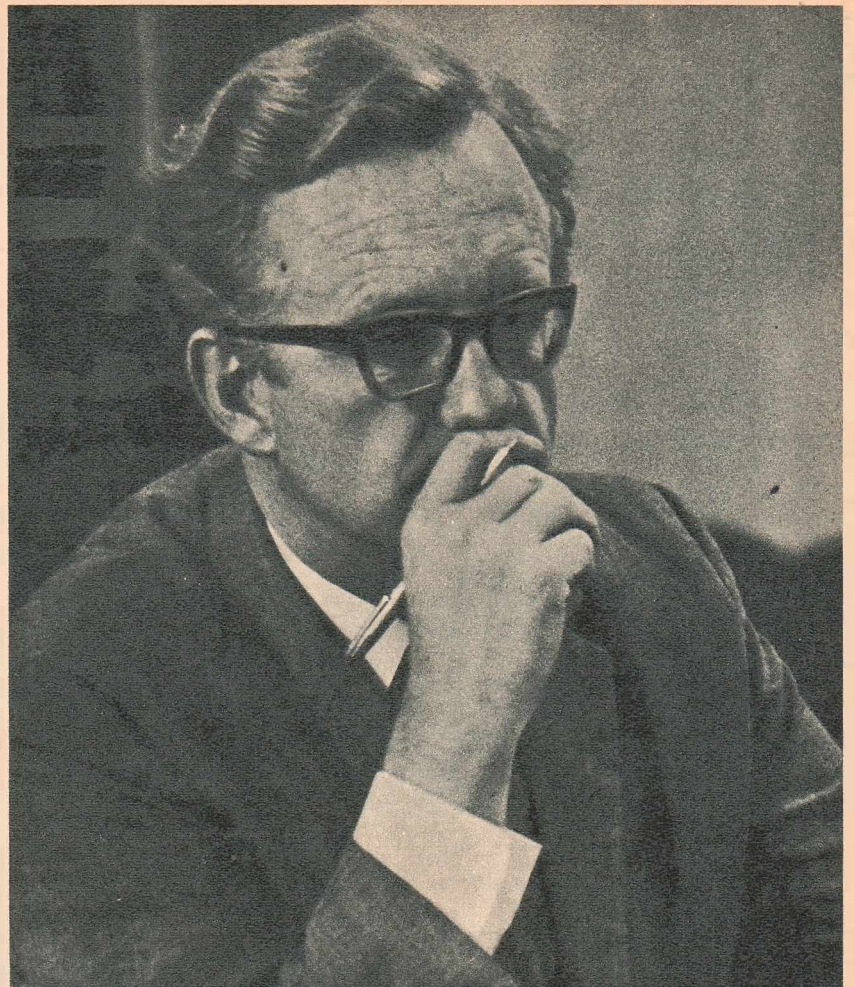
Ancheta «Flacării», axată pe această temă, scoate în evidență varietatea propunerilor și părerilor și totodată numitorul comun care i-a unit la București.

„Casa Titulescu”, în prezent sediul ADIRI, unde a avut loc colocviul.

Profesorul Emmanuel Coppieters

Profesorul Johan Galtung

CE CONSIDERAȚI CĂ TREBUIE FĂCUT PE CALEA SECURITĂȚII EUROPENE?

Profesorul Emmanuel Coppieters, director general al Institutului regal de relații internaționale din Bruxelles, ne-a vizitat țara și în 1967. El răspunde cu volubilitate:

«Primul pas, ca să spun așa, trebuie să fie înțelegerea. Divizarea Europei în două blocuri a creat o mare doză de neîncredere și neînțelegere între națiuni. Trebuie să le înlăturăm treptat, cu tact, cu mare suplețe umană, reinviind legăturile tradiționale dintre țările din vest și din est ale continentului. Într-un cuvânt, sistemul de neîncredere trebuie înlocuit cu un sistem de încredere. România oferă în această privință un exemplu de inițiativă și de mare claritate politică. M-am convins

personal că opinia publică românească a ajuns să sprijine unanim inițiativa guvernului pe plan european».

Profesorul D.G. Tomașevski reprezintă reputatul Institut de economie mondială și relații internaționale din Moscova, unde funcționează ca șef al Secției de relații internaționale. Răspunsul său a fost următorul:

«Primii pași sînt cei care concură la înfrînirea în cel mai scurt timp posibil a Conferinței europene pentru securitate, propusă în Apelul de la Budapesta. Inițiativa finlandeză, care oferă un cadru prielnic atît pregătirii cit și desfășurării concrete a acestei conferințe, ușurează în mod considerabil tradu-

cerea în viață a propunerii, și primele ecouri favorabile în Europa demonstrează aceasta cu prisosință. Desigur, paralel cu această linie constructivă trebuie continuată lupta împotriva tendințelor agresive ale N.A.T.O., și în special ale revanșismului vest-german, pentru a le împiedica să abată popoarele europene de la cursul spre cooperare și securitate».

Sir Geoffrey de Freitas este membru al Parlamentului britanic. Ca fost președinte al Adunării consultative a Consiliului Europei, el vede în această organizație, care a avut pînă acum un caracter exclusiv occidental, un instrument al promovării cooperării europene:

«Adunarea consultativă a adoptat încă din 1967 decizia de a extinde cooperarea cu statele europene care nu sînt membre. Fiind un organism regional care prin statutul său exclude discutarea problemelor militare și care desfășoară numeroase activități cu caracter tehnic, ea a beneficiat recent de colaborarea, pe baza avantajului reciproc, a spe-

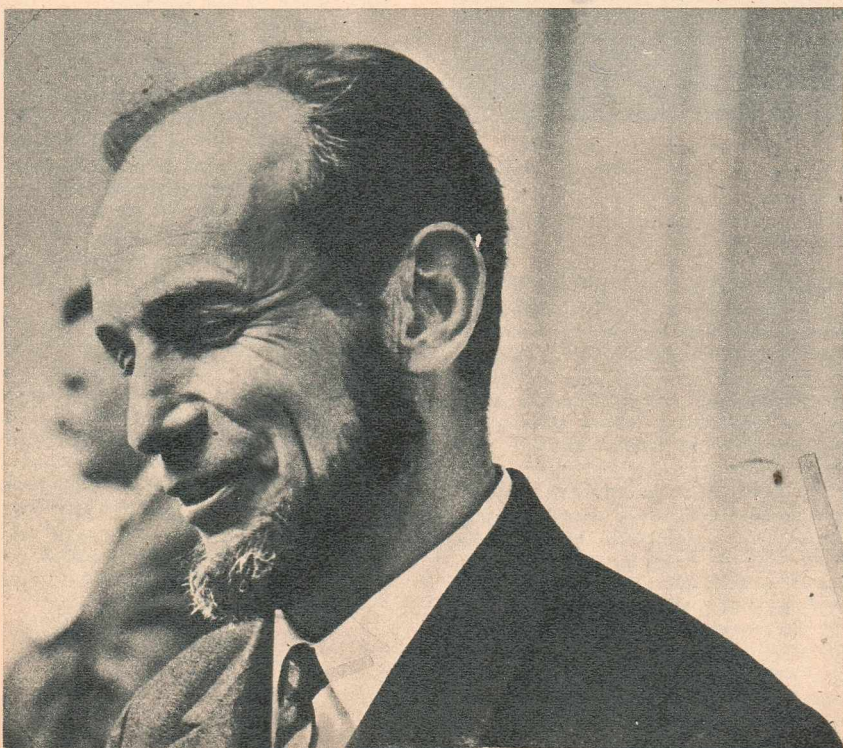
cialiștilor din Finlanda și Iugoslavia, iar experți din Bulgaria, Cehoslovacia și România au participat la Conferința despre populație din 1966. Comitetul ministerial al Consiliului Europei a reafirmat în decembrie 1968 dorința de a încuraja participarea statelor nemembre în activități de cooperare tehnică pe baza avantajului reciproc, în scopul destinderii europene. De aceea cred că Consiliul poate fi unul — nu neapărat singurul — dintre organismele care pot promova practic cooperarea generală europeană» — a încheiat deputatul De Freitas.

John C. Campbell este un cunoscut specialist american în problemele est-europene, pe care le studiază de peste două decenii, fiind ajutat în această direcție și de cunoașterea unora din limbile regiunii, inclusiv a limbii române. Fost consilier în Departamentul de Stat, autor al unor studii politice, el funcționează în prezent ca cercetător la Council on Foreign Relations, asociație in-

(Continuare în pag. 14)

Profesorul Dimitri Gheorghievici Tomașevski

Sir Geoffrey de Freitas

CE CONSIDERAȚI CĂ TREBUIE FĂCUT PE CALEA SECURITĂȚII EUROPENE?

Luca Pavolini

fluentă care publică și revista Foreign Affairs. El ne-a răspuns prompt:

«Primul pas? Nu cred că se poate stabili un program fix, ci va fi necesar să se construiască treptat un sentiment de comunitate europeană, pe baza unui climat de destindere. Sigur, nu poate fi vorba numai de Europa, ci de ea ca parte a raportului de forțe pe plan mondial. Dar și Europa trebuie să-și rezolve propria ei securitate într-o lume relaxată de o înțelegere între puterile majore cu privire la încetarea cursei armelor strategice. Inițiative ca cele ale României pot juca un rol foarte pozitiv în construirea unei rețele de relații peste linia rigidă a celor două sisteme militare».

Johan Wilhjelm este directorul secretariatului Societății daneze de politică externă și o personalitate familiară în lumea congreselor și conferințelor internaționale. Mărturisește că problema îl pasionează, lucru care reiese și din răspunsul său:

«Pentru început cred că trebuie pus accent pe elemente constructive atât pe plan economic cât și spiritual. Trebuie dezvoltate comerțul intereuropean și diferite forme de cooperare economică. Paralel, problema securității europene trebuie intens dezbătută înăuntrul țărilor europene și între ele, astfel încât să se ajungă la o profundă cunoaștere a ei. Este esențial să se renunțe la orice manifestări de forță și de amestec în treburile interne ale țărilor, pentru că orice acțiune de acest fel poate strica totul. Cred că România aduce o contribuție foarte valoroasă și apreciez în mod deosebit ritmul realist de progres în care își conține activitatea».

Johan Wilhjelm

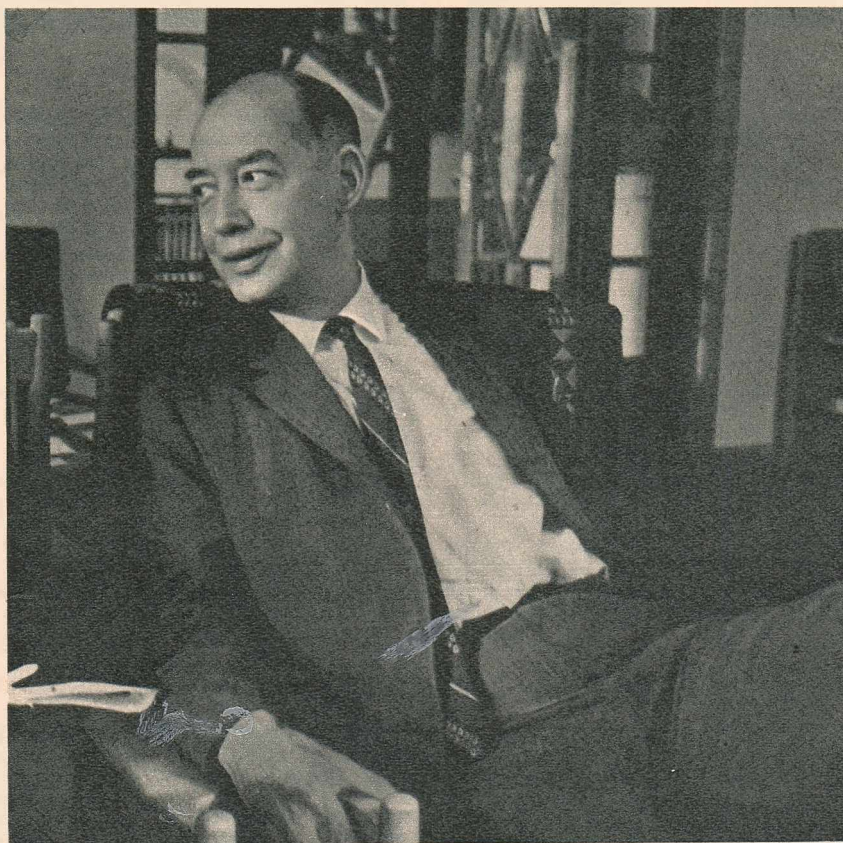
Prof. Ferenc Kreskay, cunoscut jurist și specialist în probleme de comerț internațional din R.P. Ungară, opinează:

«Sînt foarte recunoscător că mi s-a oferit posibilitatea să particip la acest coloqui și, ca jurist, specialist în probleme de comerț internațional, ca adept al cooperării și existenței pașnice, consider că comerțul mondial este un element component al păcii și al securității europene».

Luca Pavolini este cunoscutul director al revistei italiene «Rinascita». Punctul său de vedere este următorul:

«Cooperarea intereuropeană pe plan comercial, științific, cultural, pornită deja, trebuie să capete un puternic impuls din toate părțile, deoarece ea are marele merit că depășește diviziunea politică și militară și creează climatul indispensabil realizării securității europene. Obstacolele care mai există în calea acestor forme de cooperare trebuie înlăturate și de o parte și de alta. Dar problema cea mai dificilă este de ordin politic, și eu cred că condiția fundamentală a progresului spre un sistem de securitate europeană a fost și rămîne respectarea dreptului fiecărei națiuni de a se dezvolta pe calea ei proprie și de sine stătătoare, fără nici un amestec dinafară, fără presiuni, fără intimidare, fără folosirea forței».

Prof. Johan Galtung este directorul lui International Peace Research din Oslo și un cunoscut sociolog specializat în studierea problemelor păcii. El a rezumat proiectul său astfel:

John C. Campbell

«Cred că plecînd de la experiența pozitivă a Comisiei economice a O.N.U. pentru Europa s-ar putea crea o Comisie de securitate pentru Europa sub egida O.N.U., care ar constitui un cadru prielnic de studiu, discuție și pregătire a unei Conferințe europene, bineînțeles cu participarea tuturor statelor, inclusiv a celor care nu sînt membre ale O.N.U. Comisia ar putea avea un secretariat la Geneva, care să funcționeze ca un institut de cercetare a complexelor probleme pe care le ridică obiectivul final — securitatea Europei. Între primele teme de studiu ar trebui abordate dezarmarea, desființarea treptată a blocurilor, formula juridică și politică a securității europene. Caracterul pregătirii conferinței ar fi astfel științific, înlăturîndu-se obiecțiunea pe care o inspiră unora teama că s-ar transforma într-un for de propagandă fără rezultate practice».

Fotografii de Traian PROSAN

economice

de Ilie ZAHARIA

SERVICIILE

E un fapt, consemnat de nenumărate plîngeri publicate la rubrica de corespondență a ziarelor și confirmat de alte nenumărate controale și anchete ale organelor de stat, cooperatiste și ale presei, că există serioase deficiențe într-o parte însemnată a ceea ce denumim sfera serviciilor: întîrzieri mari în executarea comenzilor, reparații proaste, făcute de mîntuială, note de plată încărcate cu operații neefectuate etc. Desigur, toată lumea dorește, pretinde ca această stare de lucruri, care durează de multă vreme, să ia sfîrșit.

Să fie sancționați cei care încalcă dispozițiile legale. Foarte bine! Au fost și vor mai fi, de cite ori se vor constata abateri.

Să se facă ședințe de preluare în cooperative a cazurilor de incorectitudine. Sînt convins că asemenea ședințe au avut și vor mai avea loc.

Să se ia măsuri de îmbunătățire a serviriilor populației. Ei, aici începe discuția. Înainte de a se lua măsurile de îmbunătățire, sau pentru a se lua aceste măsuri, trebuie în prealabil să aflăm cauzele deficiențelor constatate. De ce, este prima întrebare la care trebuie găsit răspunsul, apoi va veni mai ușor cel pentru întrebarea cum.

Referîndu-mă la cooperăția meșteșugărească, care grupează majoritatea meseriașilor, problema care mi-am pus-o este dacă nu cumva sistemul de cointeresare materială este cauza principală a lipsurilor. Fără îndoială că acest sistem poate și trebuie perfecționat și adaptat la diferitele meserii, dar cred că în esență el corespunde scopului: meseriașii primesc un anumit procent din încasări. Cu cît încasările sînt mai mari — deci (se presupune) cu cît volumul de muncă este mai mare — cu atît și veniturile fiecărui meseriaș vor fi mai substanțiale. Prin urmare nu în această direcție trebuie căutată pricina principală a neajunsurilor. Atunci?

După părerea mea, raportat la populație și la cerințele ei, numărul meseriașilor este insuficient. Nu este cazul aici, dar această afirmație poate fi demonstrată cifric. De-aici întîrzierile în deservire, de-aici situația de monopol, cu toate inconvenientele ei. Nu-ți place cum lucrez, nu-ți place că te amîn mereu? Du-te la altul... dacă-l găsești! Și n-ai unde te duce!

la să fie suficienți meseriași pricepuți, să poți alege pe cel mai bun, și veți vedea cum problema dispore. Hic est causa. Prin urmare direcția principală în îmbunătățirea serviriilor populației este calificarea unui număr corespunzător de meseriași și, pe această bază, înființarea de noi ateliere și de puncte de servire. Să fie meseriași pe măsura cerințelor, să se dea autorizații de funcționare și meseriașilor particulari, după cum prevede legea — că doar nu sînt capitaliști exploataatori, ci oameni ai muncii — și veți vedea ce emulație, ca să nu zic concurență, în servirea clienților, ce calitate a lucrului, ce corectitudine în servire!

Nu afirm că tarifele lucrărilor vor scădea de asemenea. Spre deosebire de producția industrială, în care introducerea unor mașini perfecționate duce la creșterea productivității muncii și la reducerea costurilor, deci și la reducerea în ultimă instanță a prețurilor, în sectorul meseriilor, unde predomină arta manuală, tendința este de a se urca tarifele pe măsura creșterii generale a salariilor. Și este un fenomen normal. Dar ceea ce trebuie să plătească cetățeanul este o muncă realmente efectuată, bine făcută și într-un timp scurt.

de Emanuel VALERIU

FĂRĂ PUBLIC?

Recent incheiatul Tur ciclist al României a suplinit, timp de o săptămână, absența de pe agenda sportivă a sportului cu mingea peticită și a făcut-o cu mult brio. Oricine a putut să vadă, la lumina zilei (amănunt ce se cere consemnat), cum liderul Wanzlik era urmărit și hărțuit de toți ceilalți concurenți, în intenția netă, și chiar onorabilă, de a fi deposedat de tricoul său galben, privilegiu, dar și povară, a celui aflat pe primul loc, cum de asemeni, un întreg popor înșiriat de-a lungul șoselelor ce trec prin orașe și sate, a fost martorul superbeii disperări cu care ciclistul din R.D. Germană și-a apărut semnul distinctiv al propriei sale valori. Nimic tenebros, nimic ascuns, nimic necinstit, ci numai luptă și tenacitate, ambiție și risipă de efort, limpezime de judecată și tact strategic, nu numai din partea lui ci și a celor ce-l atacau. Observații identice și pentru cealaltă dispută prilejuită de Tur: întrecerea echipelor. Coaliția tinerilor rutieri români, grupați sub steagul formației secunde, înfruntând temeritatea reprezentanților cocosului galic, dornici de a se face cu orice preț remarcați, rutina altei garnituri autohtone avându-l drept lider pe Moiceanu și incluzînd, cu el împreună, pe trei foști cîștigători ai unor ediții anterioare ale aceleiași competiții. Mă voi opri la acest unic exemplu, cu toate că și meciul athletic feminin România-R.F. a Germaniei, de la Constanța, ori turneul de șah, dintr-o altă stațiune climaterică, Sinaia, mi-ar putea sluji drept sugestii țintind interesul publicului, deoarece amplasarea Turului ciclist îngăduie o generalizare a observației care a stat la baza cronicii de azi.

Spre a asista la o secvență, cel mai adeseori extrem de scurtă, a întrecerii celor 50 de cicliști din 7 țări, spectatorul nostru a fost nevoit să suporte multe incomodități: minute lungi de așteptare, uneori de ordinul unei ore întregi, abandonarea unor preocupări foarte serioase, poate chiar presante, asupra cărora trebuia să revină apoi cu o sirguintă sporită, riscul instabilității timpului ori, așa cum s-a întâmplat în ultima etapă, Brașov-București, sosirea caravanei cu aproape 30 de minute mai devreme decît se prevăzuse, ceea ce putea face inutilă o deplasare în stradă, sub cerul liber, la ora digestiei și siestei TV, ambele duminicale. Și totuși, nici unul dintre sutele de mii de spectatori, tineri și vîrstnici, bărbați și femei, civili și militari, orașeni și săteni, muncitori și intelectuali, rapidiști și dinamoviști, n-a făcut un singur gest nesportiv, ci, dimpotrivă, i-am văzut împodobindu-și satele și orașele, locuințele, ogrăzile, oferind zîmbete, aplauze, flori și apă binefăcătoare unor necunoscuți. Nimeni n-a aruncat o piatră, o sticlă, nici măcar o biată petardă spre plutonul policrom, spre liderul Wanzlik sau spre codașul Hrisoveri, spre fostul cîștigător Emil Rusu ori spre unul dintre frații Suci. Îmi reamintesc de o candidă și ironică uimire a confratelui Al. Mirodan care remarca, într-o trecută creionare a unui concurs athletic programat pe «23 August», că nu a văzut pe cineva dînd cu o sticlă de Pepsi-Cola în Viorica Viscopoleanu, tot astfel cum îmi sînt încă proaspete în memorie cîteva manifestări, cel puțin dezagreabile, ale unor paraziți ai tribunelor noastre la unele întîlniri de fotbal, la europenele de box, la meciurile de hochei din București, dar și la cele de volei și baschet din Cluj, de handbal din Timișoara, de rugbi din Birlad etc., și încerc să le găsesc o explicație. O explicație doar, fiindcă atît se poate obține prin logică, deși — probabil — unii cred că ieșirile, adeseori huliganice, se și pot justifica. O cred, din păcate, și unii croniciari ai publicațiilor locale care coboară, sub privirile voite sau inconștiente pasive ale autorităților în materie, direct în microvirtejurile unei pasiuni pătimașe. Desigur, comportarea publică nu este un atribut propriu spectatorului de sport, dar în acest domeniu — pare-se — responsabilitățile se diluează, forța colectivă pălește în loc să intervină îndreptînd — ca în atîtea alte manifestări de viață — răul spre bine. Fiind vorba despre mentalitate, ne aflăm într-un registru foarte labil al personalității omenești, dar nu mai puțin demn de atenție.

Credem că ireponsabilitatea unora se desfășoară la adăpostul carențelor înregistrate în activitatea altora, și anume a celor responsabili. Pe unii dintre aceștia i-a numit Valentin Păunescu într-un recent articol publicat de «Scînteia». Noi dorim să-i numim și pe alții: pe președinții Consiliilor județene și municipale de educație fizică și sport, pe unii activiști din conducerea consiliilor populare locale, care se identifică, pînă la pierderea obiectivității, cu interesele cluburilor din orașele respective, cu toate că nu întotdeauna acestea sînt conforme cu etica și chiar cu legile țării. Tribuna oficială, din unele orașe din țară, poate da tonul sau măcar influența comportarea celorlalte tribune, adevăr pe care tovarășii cu locuri permanente în aceste spații îl uită adesea, fiind printre cei care se manifestă ostil față de arbitru, de echipa-oaspete. Organele de conducere a mișcării sportive nu sesizează semnalele presei și nu-i pedepsesc pe antrenorii și sportivii care provoacă, din teren. Regulamentele noastre permit recuzarea arbitrilor la unele discipline, fapt a cărui nuditare probează indulgența, absența fair-play-ului și alimentează sursele neîncrederii și pe ale animozităților virulente.

Publicul nostru și-a cucerit, de multă vreme, o diplomă de onoare în concernul mondial al obiectivității și generozității, dar el trebuie să și-o apere cu dirigența cu care și-a păstrat Wanzlik tricoul galben. Efortul, în această direcție, se impune a fi colectiv și conjugat, sprijinit și îndrumat chiar de oficialitatea sportivă și cea civică.

Mi se pare greu de conceput un duel sportiv fără public, dar de loc imposibil.

Dorește cineva să se ajungă pînă acolo?

de G. DIMISIANU

Victor HUGO:

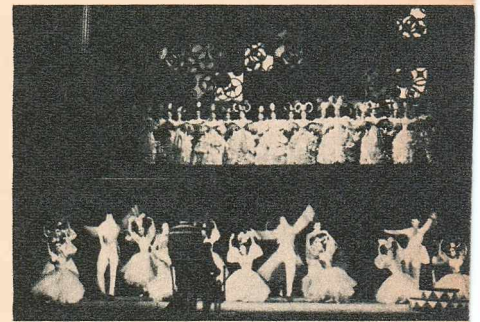
LEGENDA SECOLELOR

Recent, populara colecție Biblioteca pentru toți ne pune în posesia celei mai cuprinzătoare antologii transpuse în românește din opera poetică a lui Victor Hugo, fapt editorial de semnificație bogată, înfăptuire de amploare datorată în întregime străduințelor și pasiunii lui Ionel Marinescu, autor cu întinsă și recunoscută experiență în domeniul tălmăcirilor de poezie. Un act aproape eroic, să te apropii astăzi de lirica vastă și pluriformă a lui Victor Hugo cu intenția de a o retransmite sensibilității unui auditoriu deprins să vibreze la cu totul altfel de mesaje poetice decît acelea care îi mișcaseră pe contemporanii marelui scriitor romantic. Te acomodezi cu dificultate, într-adevăr, tonalităților mereu acute ale poemelor hugoliene, inflexiunilor retorice, patosului — forme de adresare poetică anterioare substanțialelor prefaceri inițiate de symbolism, care surdineză emoția directă și apelează la limbajul sugestiei. Citit fără prejudecăți, Hugo destăinuie totuși și alte înfățișări decît numai aceea a unui poet de sonorități declamatorii, un strat de semnificații lirice care dau sentimentul profundității, o zonă unde, așa cum scrie Ion Bălu în prefață, «se simte pulsația neistovită a geniului care a năzuit spre surprinderea sensului ascuns al lumii». E fascinantă bogăția de forme sub care se înfățișează poezia acestui titan, formidabila tentativă de a îmbrățișa în raza ei totul, aspirația către universalitate. Istoria civilizațiilor succesive, și apoi spectacolul frământărilor contemporane, legenda secolelor și murmurul vocilor interioare, totul se înscriează unor proiecții grandioase sau umile, înălțîndu-ne pe culmile elocinței sau coborîndu-ne pînă la nota joasă a confesiei intime și familiare, un mozaic cu infinite nuanțe. În totalitate, impresia e copleșitoare și, chiar de aproape privind-o, această operă își revelă, dincolo de aspectele cam vetuste ale formei și de efectele verbalismului sau ale direcționării pamfletare, nenumărate filoaie de minereu poetic aurifer. Atît de bogată este diversitatea formelor de manifestare ale lui Hugo, atît de vaste resursele inspirației sale, încît era de neconceput ca lirica de după el să nu-i resimtă trecerea, și încă în chip substanțial. Aproape toată poezia nouă își adună afluente ce descind din arenele masive, poezi ca Rimbaud sau Baudelaire, Verlaine sau Mallarmé rămînînd, într-un sens larg, tutelați de marele său spirit.

Antologia pe care ne-o propune Ionel Marinescu are meritul remarcabil de a nu fi lăsat în afara sumarului nici una din valorile rezistente ale liricii hugoliene, nici una din acele piese care fac din Hugo un poet ce încă poate interesa pe cititorul de astăzi. Și nu numai din punctul de vedere al istoriei literare, dar captivîndu-l și estetic, provocîndu-i stări de autentică emoție lirică. Vom da, în incheierea însemnărilor noastre, un singur citat, în măsură să demonstreze valorile de expresivitate și armonie subtilă, sugestiile de atmosferă și cadru pictural ale acestei poezii și totodată capacitatea interpretului său de fericită echivalare în românește. Este vorba de un fragment din poema Somnul lui Booz, episodul biblic din ciclul Legendei secolelor, remarcat de altfel, în același sens, și de prefațatorul culegerii: «Era mareață umbra, solemnă, nupțială; Zburau, firește, -n taină, heruvii, luncînd, Căci se vedea prin noapte un licăr, cînd și cînd, Ceva albastru, parc-o aripă, cu sfială. Adîncea respirare a lui Booz în vis, Se îmbina cu zvonul de ape ce murmură. Era în luna-n care-i blind totul în natură! Și crinii pe coline corola și-au deschis. Și Ruth visa, iar Booz dormea în iarbă-aproape; sunau tîlângi de turme, departe, tot mai stins; O mare bună-tate cădea din necuprins! Era în ora-n care vin lei să se-adape! Se odihnea în vale ur și Ierimadet; / smălțau înalte astre adîncul cer feeric; Iar cornul clar al lunii prin flori de întuneric, / Sclipea spre soare-apune; Ruth se-ntreba încet, / Cu ochiul jumătate deschis, sub pinze-albastre, / Ce zeu al verii-eterne, ce bun culegător, / Ducîndu-se alene, zvîrli nepăsător, / O seceră de aur în cîmpul plin de astre?»

Arta e eternă și tot atît de eterne sînt și discuțiile în jurul ei. După dezbateri lungi și serioase, adevărul a ieșit la iveală și între zidurile Universității de stat kazaha din Alma-Ata — pe lîngă toate facultățile universității mai trebuie înființată una: o facultate de artă. În felul acesta s-au format studiouri de teatru, diferite ansambluri artistice, o asociație literară etc. În imagine, finalul comediei «Ah, fetele» în montarea Studioului de teatru al Universității kazaha.

Spectacolul «Povestirile lui Hoffmann» de Jacques Offenbach a pretins două planuri, două niveluri de desfășurare scenică. Această lucrare muzicală a fost montată la Opera germană din Berlin. Mizanscena este semnată de Vaclav Kaslik, iar decorurile aparțin lui Josef Svoboda, doi cehi care, cu stilul lor, «lanterna magică», au cucerit drept de cetate în multe din sălile germane.

Anna Magnani, actriță cunoscută de noi mai mult din filmele în care a jucat, interpretînd un rol din piesa «La lupa». Spectacolul aparține Companiei Anna Magnani, despre care se pot spune lucruri deosebite, deși ea nu există decît ocazional, în ciuda faptului că este semnalată încă din 1965. Cu trupa sa de teatru, Anna Magnani a jucat la Milano, Genova, Roma sau în U.R.S.S., Austria, Elveția și Franța.

«The Negro Ensemble Company» din New York, a cărui vechime nu trece de doi ani, și-a făcut deja o reputație remarcabilă pentru calitatea de ansamblu a realizărilor lui. Repertoriul companiei este unul dintre cele mai vii din New York și se spune că va face cu siguranță de rușine numeroase teatre așa-zis experimentale.

FLACĂRA-ALBUM

Dany Carrel, populara actriță franceză, revăzută de curînd în Pașa, alături de Jean Gabin.

Foto: UNIFRANCE

film 1422 2100 2241

FILME DESPRE CARE SE VORBEȘTE

Strălucirea domnișoarei Jean Brodie

Figura tragicomică a domnișoarei bătrine Jean Brodie, eroina unui popular roman al lui Muriel Spark, l-a sedus pe Ronald Neame, regizor englez, fost colaborator al lui Hitchcock și unul din producătorii celebrei *Scurtă întâlnire* a lui David Lean. De altfel, cartea cu pricina a atras și atenția scriitoarei Jay Presson Allen, care a dramatizat-o creindu-i astfel o glorioasă carieră pe scenele londoneze (cu Vanessa Redgrave în rolul principal) și pe Broadway. Cronicarul lui «New York Times», Walter Kerr, este convins «că celibatara aflată în plină strălucire a vieții poate incendia o lume întreagă cu farmecul ei». Rămîne de văzut. În rolurile principale apar Maggie Smith, Celia Johnson, Pamela Franklin, Gordon Jackson.

Foto: 20-th Century Fox

FANATICII

de Magda MIHĂILESCU

Încerc să merg pe un drum învecinat cu al lui Ray Bradbury, care în a sa «451° Fahrenheit» își imagina ziua în care ne vom putea transforma pereții casei în nense ecrane și ne vom putea aduce la domiciliu tot ce ne pofteste inima noastră de cinefili; încerc să-mi închipui ziua în care, de la mic la mare, vom purta după noi un aparat de filmat, când toți, deveniți oameni cu ochii prelungiți, vom răscoli realitatea colț cu colț. O prefigurare a acestui viitor, nu foarte îndepărtat, mi s-a părut că o trăiesc la Oțelul Roșu, cu puțin timp în urmă, când un grup de pionieri cu aparatele după ei ne-au întâmpinat la cel de-al IV-lea Festival al cinecluburilor din oraș. Până și faptul că au ajuns de acum la a IV-a ediție înseamnă că pe aceste meleaguri s-a înmulțit numărul fanaticilor, că sufletele încinse de patima cinematografului, precum Paul Kovaci, Emil Măriaș, Tiberiu Boșcai, Ion Negruțiu veteranii — nu mai aleargă singuratece. Enumerarea de «fanatici» nu este cîtuși de puțin o exagerare. Ca să nu bați pasul pe loc, să mergi din bine în mai bine în condițiile în care, de ce să ne ascundem, cinecluburile noastre nu au primit nici sprijinul material și moral necesar — trebuie o ambiție încrîncenată, fără de care nu știi dacă talentul ar izbuti să se scurce pe cont propriu. Cei de la Oțelul Roșu — și nu sînt singurii — o au. Așa se face că au reușit astăzi nu numai să realizeze filme care cer să le iei în seamă, ci — ceea ce mi se pare și mai important — să îmbrățișeze o anumită concepție a cinematografului. Inteligentă, demnă, menită să o-

prească drumul bijbielilor. Pentru ei, filmul de amatori nu este o gazetă de perete ilustrată — cum îl mai înțeleg unii, din păcate — și nici o luare la întrecere cu «marele film», ci un act vital de exprimare a propriei sensibilități; supunerea la obiect nu devine constrîngere, ea îi întărește și smulge «micului film» toate posibilitățile. Dintr-o astfel de înțelegere a cinematografului și a puterilor lui specifice s-au născut câteva filme în care observația socială sau aderarea la ceea ce numim poezia vieții de toate zilele sînt încărcate cu autenticitate: *Atenție în oțelării*, *Jocul s-a sfîrșit*, *Consens*, *Locuri și locuri*, *Torentul*, *La revedere*, în 1979. Nu sînt singurele pelicule în care se remarcă un deosebit meșteșug în desprinderea neostentativă a unor semnificații etice sau afective. Descoperirea, cu ajutorul aparatului de filmat, a înțelesurilor adînci ce se află dincolo de faptul obișnuit și în aparență lipsit de atracțiozitate mi se pare a fi direcția fertilă pe care nu trebuie să o piardă din vedere cineamatorii. Micile înscenări, construirea unor dramaturgii filmice ce necesită condiții speciale de decor și mișcare actoricească, par să stea încă sub semnul improvizăției și al unui moralism stîngaci. Poate la Festivalul național al cineamatorilor s-ar putea discuta mai mult, pe baza experienței tuturor cinecluburilor din țară, despre căile de creație cele mai proprii mișcării de amatori. Regizorii profesioniști își pot spune cuvîntul mai răspicat, așa cum face de atîția ani Geo Saizescu, unul dintre puținii noștri artiști care arde pentru soarta colegilor lui, cineclubiștii.

dialog cu cititorii

de H. DONA

Ca și în săptămînile precedente, am primit și în ultimele zile numeroase scrisori cuprinzînd aprecieri, observații și propuneri privind conținutul și înfățișarea «Flacării».

Cititorului *Romulus Popescu* din Buzău îi mulțumim pentru cuvintele inimoase pe care ni le adresează și îl asigurăm că vom ține seama de sugestiile dumisale. Nu vom putea însă mări substanțial numărul fotografiilor color, nici la rubrica Glob-reportaj, nici la alte rubrici. Condițiile tehnice nu ne permit să avem mai mult de opt pagini color pe număr (inclusiv cele două coperte). Deoarece trebuie să consacram și publicității 1-2 pagini color (căci fără veniturile de pe urma publicității am fi siliți să mărim prețul revistei), mai rămîn patru, maximum cinci pagini pe care ne străduim să le repartizăm cît mai judicios între diferite rubrici.

Cititorul *Pamfil Axente* din Galați își exprimă profunda nemulțumire pentru că două propuneri făcute «acum mai bine de două luni» n-au fost încă traduse în viață. Trebuie să-i dăm o veste proastă: propunerile respective nici nu vor fi aplicate. Să ne înțelegem: primim cu plăcere (și solicităm) tot felul de sugestii; pe toate le studiem cu atenție și cu simpatie și considerăm drept un succes dacă reușim să aplicăm cît mai multe dintre ele. Dar asta nu înseamnă că simplul fapt al comunicării unei propuneri atrage automat și realizarea ei. Unele propuneri nu pot fi însușite din diferite motive: sînt în contradicție cu părerea majorității cititorilor, nu avem posibilități tehnice sau redacționale, nu corespund profilului nostru, nu le considerăm juste (are și colectivul redacțional, format în majoritate din oameni de meserie, dreptul de a avea unele păreri despre revistă) și așa mai departe. În practica redacțională există și cazuri în care chiar rezultatul unui sondaj de opinie (deci, nu părerea unuia ci a tuturor) privind preferințele cititorilor să nu fie în întregime luat în considerație. Nu demult, de pildă, ni s-au prezentat pe micul ecran concluziile unui astfel de sondaj, din care reieșea, printre altele, că majoritatea telespectatorilor doresc să vizioneze mai multe filme ca pînă acum. Urmarea: după acel sondaj, numărul producțiilor cinematografice prezentate la televiziune a scăzut la jumătate... Dar să lăsăm gluma... Nu greșim dacă spunem că peste 90 la sută din propunerile venite ne sînt foarte utile, indispensabile chiar, pentru buna desfășurare a muncii noastre.

De la doctorul *Aron Buciumeanu* din comuna Cuciulata, jud. Brașov, am primit o scrisoare în care se exprimă unele critici cu privire la un articol al colegei noastre Delia Ștefan, apărut la rubrica «Șapte zile pe pămînt». Tovarășul doctor este nemulțumit că în acel articol, care se referă la criza pe care o străbat actualmente coridele spaniole, nu se ia poziție vehementă împotriva luptelor de tauri, «rămășițe întunecate ale unor vremi încărcate de aburii calzi ai singelui», «bestiala cruzime a unui joc». După părerea noastră, lucrurile nu sînt chiar atît de simple. Desigur, pentru alte popoare coridele pot să apară drept niște exerciții crude și singeroase. Oamenii care repetă cu evlavie versuri sau admiră tablouri și monumente în care se preamănesc luptele (cu nimic mai puțin singeroase, dimpotrivă!) dintre oameni sînt sinceri indignați de sacrificarea ceremonioasă a taurilor iberici. Dar pentru spanioli luptele cu tauri reprezintă o tradiție scumpă, un element fundamental al folclorului, o expresie a curajului și cinstei, a înfruntării elegante a primejdiei și a morții. Cei mai mari artiști spanioli, de la Goya și pînă la Picasso (despre a căror sensibilitate nu se îndoiește, credem, nici doctorul Buciumeanu), au vibrat cu intensitate la pasionantul spectacol «de aur, de sînge și de lumină». Și, alături de ei, și mulți artiști străini, dintre care i-am putea aminti pe Hemingway sau pe Montherlant. Interlocutorul nostru îl amintește pe Federico Garcia Lorca; a uitat el oare de nemuritorul «Bocet pentru Ignacio Sánchez Mejias»? Dar unde nu putem fi de loc de acord cu afirmațiile cuprinse în scrisoare este acolo unde se susține — nici mai mult, nici mai puțin — că datorită luptelor de tauri poporul spaniol «se menține mereu în coada civilizației». Cum e posibil să afirmăm așa ceva? Nu vrem să-i aducem tovarășului doctor jignirea de a-i reaminti, fie chiar pe scurt, tot ce spaniolii au dat omenirii. Dar e clar că fără aportul iberic cultura și civilizația omenească ar fi fost mai sărace. Cît despre luptele de tauri, să-l lăsăm pe fiecare să judece singur.

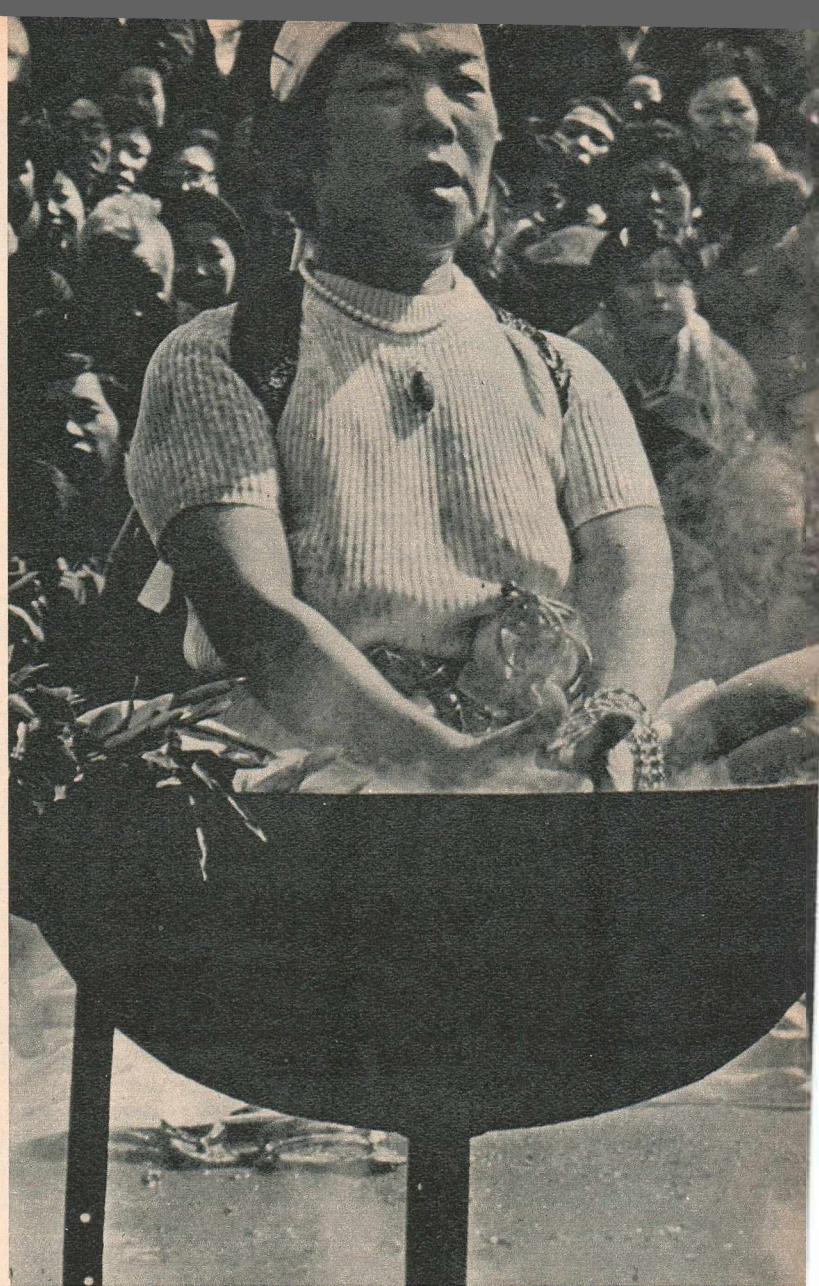
Și acum, din Spania în Elada. Cititorul *M. Dunărinu* din Turnu Severin crede că a descoperit o greșeală de date în documentarul nostru «Vinovăția lui Socrate». De fapt, dumneasa a uitat că evenimentele respective s-au petrecut înainte de era noastră și că anii, deci, se numără, de-a îndaratelelea. Prin urmare, e adevărat că Socrate s-a născut în 469 î.e.n. și a murit în 399 î.e.n., trăind, prin urmare, 70 de ani.

În sfîrșit, cititorului *Ioan Popa* din Hunedoara trebuie să-i răspundem că pînă acum, din păcate, nici un român nu a primit Premiul Nobel. Dar timpul nu-i pierdut. Ne buzuim nu numai pe talentele poporului nostru, ci și pe faptul, tot atît de important, că aceste talente încep să fie tot mai binecunoscute în lumea întreagă.

CEL MAI LUNG DIN LUME

Agencia vest-germană DAD ne pune la dispoziție fotografia de mai jos a machetei uneia dintre cele mai îndrăznețe construcții ale viitorului nu prea îndepărtat. Este vorba de un pod ce va lega Republica Federală a Germaniei cu Danemarca (de la Fehmarn la Lolland) și care va fi nu numai cel mai lung din lume (peste 20 de km) ci și cel mai original prin noutățile sale tehnice: autostradă încălzită, cu patru piste, trasee feroviare și pentru pietoni, cabluri electrice, conducte de gaz metan și pentru apă de băut... din Suedia, două restaurante cu câte 500 locuri de parcare pentru autovehicule și alte minunății. Durata execuției: 5 ani. Costul total al construcției: 325 milioane de dolari.

NA-ȚI-O FIARTĂ!

Temperatura maximă a apei suportată de corpul omenesc este de 42°—43°C. La 45° corpul începe să arate ca un rac fiert, iar la 50° pielea începe să facă bășici. Aceasta, ca regulă generală. Iată însă și o excepție, aproape incredibilă: japoneza Harue Sawada apare în public într-un cazan sub care arde un foc susținut. Bineînțeles, apa din cazan clocotește și — oricum am vrea s-ontoarcem! — nu poate avea mai puțin de 100°C! Cu alte cuvinte, se poate spune că avem de-a face cu un proces de autofierbere.

TATA, MAMA, SORA ȘI EU...

«Family Look» a fost botezată invenția vestimentară a lui Jacques Esterel, cunoscut creator de modă francez. În ce constă noutatea? În faptul că — așa cum se vede în partea din stînga a fotografiei — întreaga familie îmbracă un soi de uniformă confecționată din jersey. În partea din dreapta a fotografiei pot fi văzute alte modele, mai mult sau mai puțin purtabile, prezentate și ele la Tîrgul internațional textil «Interstoff», care a avut loc recent în orașul vest-german Frankfurt pe Main.

FILATELIE

În dorința de a populariza în filatelie arta circului, atât de îndrăgită de marele public, Direcția generală a poștelor editează o emisiune de mărci poștale intitulată «Circul».

Emisiunea este formată din 6 valori, ilustrînd frumusețea spectacolului de circ: dresajul, acrobația, numerele de prestidigitație etc. Clovnul, care înveselește spectacolul, este de asemenea reprezentat pe una din valori, și anume valoarea de 20 bani.

Mărcile vor fi tipărite în sistem tifdruc, în policromie. Formatul: 35 x 48 mm. Interesanta emisiune filatelică este completată și de apariția a 3 plăcuți «Prima zi a emisiunii», cu o obliterare specială.

CIRCUL

O viață de om

de Liviu TIMBUS

Fotografii de Elena GHERA

După două ore de conversație, înțeleg că e momentul să mă dau bătut. Încercările mele trudnice de a deschide o pîrtie spre întîmplări și povești senzaționale se destramă, mistuite în calmul și vigoarea blîndă a interlocutorului meu. Constantin Munteanu își deapănă firul vieții sale, meticulos și pedant, ca un profesor de matematică; o biografie fără prăbușiri sau ascensiuni spectaculoase, o lume senină și echilibrată, care printr-o ciudată asociație de idei și imagini îmi provoacă senzația unui edificiu solid, alcătuit din blocuri egale, distribuite într-o simetrie perfectă.

Dar, în sfîrșit, să facem prezentările. Constantin Munteanu e muncitor, șef de echipă la Trustul I construcții, locuiește în București, în cartierul Pajura, iar în prezent lucrează pe un șantier din municipiul Buzău. În urmă cu o lună de zile a expediat pe adresa redacției noastre o scrisoare: «Aș dori să stau de vorbă cu un redactor, să-i povestesc viața mea, iar dumnealui să o scrie și să o publice în revistă».

Așa s-a întîmplat, cu alte cuvinte, că ne-am cunoscut și am ajuns să stăm de vorbă la aceeași masă. Așa s-a întîmplat că, încercînd să desprind dintr-o viață de om firul epic al unei istorii pasionante și aventuroase, m-am pomenit notîndu-mi în carnet fapte, întîmplări dintre cele mai obișnuite și comune, pe care interlocutorul meu mi le istorisește desfășurîndu-mi pe masă un maldăr de hîrtii și hîrtiuțe (diplome, articole decupate din ziare, recomandări, certificate) — atestatele unei activități laborioase, 25 de ani de muncă și studiu neîntrerupt.

Senzațională rămîne doar misiva interlocutorului meu. De unde pînă unde această idee la un om modest și retras, ponderat în destăinuri, ostil extravaganței, stăpîn pe judecăți solide, primul și ultimul care a plănuit vreodată să-și dezvăluie public sentimentele și rînduile traiului său familial? Adevărul e că și de data aceasta gîndul de a scrie unei publicații s-a născut din aceeași dragoste sinceră și firească pentru activitatea ordonată, din candoarea și nedumerirea unui om dezarmat în fața faptelor reprobabile, descumpănit în mijlocul josniciei, potrivit ideii de noroc și nenoroc. Edificatoare în această privință rămîn primele rînduri ale epistolei:

«Stimate tovarășe redactor,

Am citit într-o carte că nenorocul a venit pe lume o dată cu lenea. Asta e foarte adevărat în general și cu putere de lege într-o țară socialistă, unde hărnicia aduce după sine totdeauna fericire și belșug. Ne naștem egali în fața

legii și avem toate premisele și condițiile ca, prin muncă cinstită, să ne înjghebăm un cămin fericit. Fiecare poate ajunge (muncind cu rîvnă) exact ceea ce dorește. Iată de ce mă doare și mă revoltă atitudinea acelor cetățeni care nici astăzi, după 25 de ani de viață liberă, într-o țară unde munca e răsplătită ca niciodată, nu s-au trezit la realitate și nu înțeleg că norocul e în mîinile lor. Poate n-au fost lămurii îndeajuns. Presa ar putea să-i ajute prin exemple concrete, pozitive, care din fericire constituie covîrșitoarea majoritate. De aceea m-am gîndit că și exemplul meu ar putea folosi la ceva, și rog un tovarăș redactor, dacă găsește pozitiv acest lucru, să-l comunice și altora».

Și omul m-a așteptat gospodărește, clasîndu-și amintirile, probîndu-le prin «acte justificatoare». O treabă ca oricare alta, deci concepută și împlinită cu sîrg și conștiinciozitate.

Naivitatea nu reprezintă doar grația oamenilor mari. Naivi, creduli — nos-timi prin inocența lor senină — se dovedesc și cei care iau lucrurile prea în serios și numai în serios. Evident, nimic rău în treaba asta. Ca să ne facem totuși o idee despre ordinea și armonia care sălășluiesc dinamic în această familie vom apela pe scurt la cîteva date biografice.

Constantin Munteanu s-a născut în 1914 într-o comună din județul Bacău. «Tata, mama și 10 frați și surori la 3 pogoane de pămînt». Nu e de mirare deci că, începînd cu vîrsta de 15 ani, băieții au început să-și caute un loc sub soare, intrînd la stăpîn. Constantin Munteanu a colindat vreme de 10 ani,

Cel mai tînăr vlăstar și cea mai mare fericire a întregii familii: Mihăiță, fiul soților Enăchescu și îndrăgitul nepoțel al Niculinei Munteanu.

ca băiat de prăvălie, magazinele de coloniale din Bacău, Brăila și București. O vreme la un patron, un timp la altul, apoi săptămîni și luni la rînd fără serviciu. O viață pe apucatele, fără perspectivă certă a zilei de mîine și umbrită mereu de osînda și spectrul șomajului. Pe urmă, armata și patru ani de război.

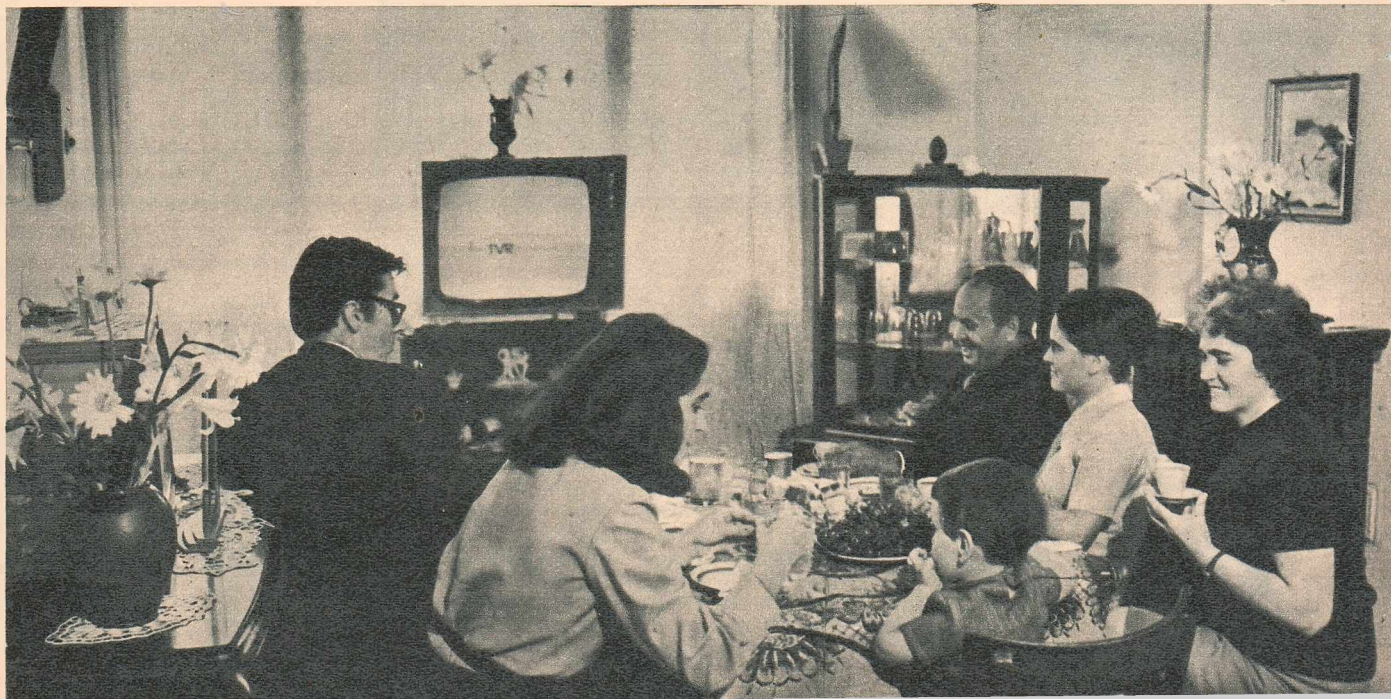
La 30 de ani, proaspăt demobilizat, Constantin Munteanu s-a trezit în fața vieții la fel de sărac și descumpănit ca în urmă cu 15 ani.

— La data respectivă — povestește interlocutorul meu — începeam să înțeleg că în țara noastră a început să se facă dreptate, dar, mă rog, o înțelegeam cu mintea mea de atunci. Mi-am luat serviciu la Trustul I construcții și m-am calificat în meseria de lăcătuș-mecanic.

Vreme de 25 de ani muncitorul Munteanu a lucrat apoi pe marile șantiere din București, Popești-Leordeni, Tr. Măgurele, Buzău. O viață ordonată și

chibzuită care l-a făcut, acum, în pragul pensionării, să-și vadă bătrînețile asigurate și casa îndestulată. A primit din partea statului un apartament confortabil, de trei camere, pe care și l-a organizat gospodărește, garnisindu-l cu toate atributele vieții moderne: telefon, radio, televizor, mașină de spălat rufe etc. Mobila luată în rate, dar aleasă cu gust, tablouri, covoare și toată gama lucrurilor mărunte care ne încintă ochii și ne fac traiul comod. În tot acest răstimp și-a văzut fetele mari și absolvente de facultate, iar ca om de oraș și-a creat obișnuința și plăcerea de a

«La urma urmei, fericirea nu e decît un dar al voinței». Constantin Munteanu și familia sa mi-a sugerat cu prisosință semnificația concretă a acestui adevăr.»

vizita cel puțin o dată pe săptămână teatrul, cinematograful, expozițiile de arte plastice sau concursurile sportive. Cu banii adunați pe CEC și-a înzestrat fata măritată cu un apartament de trei camere.

Constantin Munteanu îmi povestește toate acestea trudindu-se să-mi demonstreze în fapt un adevăr axiomatic. În condițiile socialismului munca a devenit în mod legic principalul scop al vieții, rațiunea forței și existenței noastre, singurul leac al deșertăciunilor și principalul drum spre mulțumire și progres.

— N-am realizat lucruri mari, dar am dobândit totul pe măsura puterilor mele. Alții au făcut mai bine și mai mult. Am colegi de meserie care câștigă 4 000-5 000 de lei pe lună, alții mai puțin. Cu nimic s-au ales doar leneșii și circotașii. Cu nimic m-am ales și eu în prima parte a vieții mele, cu toate că am muncit de dimineața pînă seara. Iată un adevăr pe care, din păcate, unii l-au uitat. Discut despre acest lucru cu foarte mulți colegi de-ai mei, cu soția, fetele și ginerele meu. Ce aș fi devenit eu, după 30 de ani, într-o Românie capitalistă? Greu și ușor de spus deopotrivă.

Aș fi rămas poate în continuare vânzător, slugă la patron sau, cine știe, aș fi învățat o altă meserie. Pe orice drum aș fi apucat-o, un singur rezultat: sărăcie și șomaj. N-aș fi avut posibilitatea să-mi dau fetele la școli înalte și nici să locuiesc în condițiile civilizate de azi. Un ghid orientativ oferă în această privință țările slab dezvoltate (la fel ca România de acum 25 de ani). Sute de mii de oameni se expatriază în căutare de lucru, în vreme ce noi trimitem delegați în toată țara pentru a recruta forță de muncă. Și încă ceva: lipsa de perspectivă. Am învățat să lucrez ordonat, să iubesc munca, deoarece am avut totdeauna în față imaginea viitorului, siguranța zilei de mâine și certitudinea că prosperitatea este un lucru prescris. Socialismul a născut în mine gândul de a studia, de a prinde gust de meserie, mi-a creat obișnuința de a considera teatrul și cinematograful legate direct de viața mea normală.

Sau altminteri spus, munca, într-o țară liberă și lipsită de exploatare, reprezintă în ultimă instanță cea mai puternică forță moralizatoare. Este ușor de bănuț că dacă la început ea a constituit motorul autostăpînirii și autodisciplinării, ea reprezintă astăzi factorul desăvîșirii. Între muncă, rațiune și morală legătura a devenit esențială, deci indisolubilă.

— Avem în fața ochilor nu numai ziua de mâine, ci, «în bloc», toți anii viitorului. Știm cum va arăta țara, cum vom trăi, ce vom face peste cinci, peste zece, peste douăzeci de ani. Directivele și Tezele ne oferă o oglindă atât de clară în această privință, încît fiecare dintre noi ne putem întocmi planuri personale pentru noi, pentru familiile noastre. Mai cu seamă că participăm direct la discutarea lor. Mai cu seamă că experiența a dovedit marea forță și înțelepciune a partidului nostru și prosperitatea continuă a țării noastre. Eu nu ofer drept mărturie decît viața mea și a familiei mele din ultimii 25 de ani. Dar un exemplu care, consider eu, seamănă perfect cu alte sute de mii de același fel.

(Urmare din pag. 7)

țara noastră, în cadrul primului plan de electrificare pe zece ani.

În prezent, interesul pentru dezvoltarea acestei ramuri este dintre cel mai mare. În pașii repezi ce se fac pe drumul socialismului, partidul acordă un rol sporit dezvoltării industriei de energie electrică. Puterea instalată a centralelor ultimilor ani ar părea pentru înaintașii noștri ca ținînd de domeniul irealizabilului.

Dar realitatea, oricît de grandioasă și fără precedent, nu poate fi contestată.

La Deva se construiește. Aș zice că nu văd efortul propriu-zis și sînt tentat să aștern cuvîntul abstract «înălțare». Un excavator se tîrăște pe spatele unui canal uriaș, în timp ce alături se înalță ziduri masive. Înaintări diferite ca sens, unite însă în același scop. Se înalță o cetate între două șiruri de munți, străjuite cîndva de o altă cetate, cu o altă menire... Urc pe trepte să ajung la cota a opta. Trepte improvizate care ajută fundațiile unor alte trepte pe care nici un cutremur nu le va clinti. Caut să pătrund imaginativ amploarea construcției și sute de hectare îmi apar acoperite de păienjenii conductorilor de înaltă tensiune. Mai înainte de a ajunge aici, aburul fără astîmpăr se zbate, încearcă să irupă, să se dezlănțuie, dar nu există decît o singură cale, și la capătul ei se află lumina.

La Deva se construiește. Primul grup de 210 MW al termocentralei va intra în funcțiune în trimestrul IV al anului 1969. În cadrul lucrărilor s-au montat cazanul de abur de 4 500 tone și turbina nr. 1. S-au montat și utilajele-anexă (pompele de alimentare, de circulație, ventilatoarele de gaze etc.). Se află în stadiu avansat — după cum ne informează inginerul Cornel Cioară, șeful serviciului investiții — lucrările de gospodărire a cărbunelui, lucrările de la baraj și de la priză. Se află într-un stadiu aproape de încheiere linia de 110 kv, stația electrică de 110 kv și se desfășoară lucrările la serviciile interne de 6 kv și la camerele de comandă ale centralei.

La Deva se construiește. Se continuă lucrările la fundația turbinei nr. 3, începe glisarea celui de-al doilea coș de fum, de 220 m (cel mai mare din țară), și la lucrările hidrotehnice: aducțiunea și evacuarea apei de răcire. Concomitent se lucrează la regularizarea Mureșului și la canalele de aducțiune. Din apa Mureșului se vor folosi pentru etapa întâi 30 mc pe secundă pentru răcire. Aceasta a impus construirea unui baraj care va ridica nivelul râului cu 5 metri (același baraj va satisface și nevoile celei de-a doua etape pentru un debit de 60 mc pe secundă). Canalele vor duce apa de la priză la stația de pompe, de unde va alimenta genera-

Cînd **APA** se logodește cu **FOCUL**

toarele de abur. Pentru lucrările hidrotehnice au fost transportați circa 3 milioane metri cubi de pămînt și se vor turna 140 000 mc beton.

La Deva se construiește.

Iată un amănunt edificator comunicat de maistrul Adrian Munteanu, de la sectorul turbină: față de graficul coordonator lucrările se află cu circa 30 de zile în avans. Paralel, se muncește și la cel de-al doilea grup, unde construcția este de asemenea avansată, existînd toate perspectivele să fie terminată pînă la sfîrșitul anului. La turbina nr. 1 lucrările trebuiau încheiate după grafic la 28 iunie, dar ultimele verificări au fost făcute cu mult înainte. «Vreau să precizez — ne spunea tov. Adrian Munteanu — că de-a lungul întregii activități s-a remarcat activitatea echipelor conduse de Gheorghe Mir, Ioan Comă, Gheorghe Anghel. Pentru mine, care am mai lucrat și la Grozăvești, Borzești sau Comănești, munca de aici, cu aceste echipe, mi-a dat mari satisfacții. Deși nu sînt din Deva, mă bucur că particip la ridicarea termocentralei, care va depăși în faza finală pe cea de la Craiova. Cunoscînd însă Proiectul de Directive ale Congresului al X-lea al P.C.R., îmi dau seama că această termocentrală poate fi considerată avangarda anilor 1971-1975, cînd se vor pune în funcțiune în centralele electrice puteri instalate noi, de 5 400-5 800 megawați».

Craiova. Denumirile orașelor încep la un moment dat să devină simboluri. Pînă acum spuneam Craiova și ne gîndeam la Combinatul chimic, la Teatrul Național sau poate la... «Hai, băieții» de pe stadion. Acum privesc neonul străzilor și confund orașul cu termocentrala. Aștept să vină dimineața și, atras de priveliștea de ansamblu, ies pe acoperișul celei mai înalte clădiri din întreprindere. Rețelele conductorilor de înaltă tensiune se întretaie într-o capricioasă broderie cu care sînt obișnuit de pe scarțele oltenești. Șuieratul unei locomotive care trage oboșită vagoanele încărcate cu cărbune mă trezește din visare. Voi urmări calea acestui aur al adîncurilor negre. Termocentrala de aici utilizează combustibil solid și gazos, fiind dimensionată să funcționeze cu cărbune la un consum de 600 vagoane pe zi. Utilizarea lignitului în termocentrală este o soluție pe cît de practică pe atît de economică și se înscrie pe linia raționalizării resurselor energetice din țara noastră: acest cărbune inferior, adus mai ales din bazinele Rovinari și Motru, utilizat în alte instalații nu ar da un randament economic mai sporit. Ajunse în interiorul întreprinderii, trenurile cu cărbune sînt descărcate în cele patru stații și benzile ce depășesc cîțiva kilometri duc lignitul în bucărele din sala cazanelor, de unde este distribuit la morile

tip ventilator care-l usucă și-l pulverizează în camerele focale ale cazanelor. Ventilatoare puternice introduc aerul din atmosferă, necesar întreținerii arderei...

Sînt atras de coșurile înalte prin care fumul iese continuu ca într-o nesfîrșită iarnă și sînt tentat să le aflu înălțimea. De jos, n-ai puterea să-ți dezlipești ochii de pe vîrfurile lor îndepărtate. Aflu astfel că înălțimea celor două coșuri înseamnă de fapt 160 de metri și 200 de metri, la cel care deservește grupul de 345 MW. Pentru puritatea atmosferei și a... rufelor de pe frînghie, instalația de evacuare a gazelor este prevăzută cu electrofiltre care rețin pînă la 99% cenușa antrenată.

Pentru că sîntem într-o termocentrală, energia calorică a combustibilului este, firește, folosită pentru transformarea apei din cazane în abur. Apa necesară aici este preluată din magistrala Tismana-Craiova și, trecînd prin stația de epurare chimică (cu o capacitate de 800 tone pe oră), este pompată în instalațiile cazanelor. Aici, la temperatura de 540°-570° și la o presiune de 130-190 atmosfere, apa devine abur. Cu acești parametri aburul este condus spre turbine și energia cinetică este transformată în energie mecanică. Prin transformarea energiei mecanice în energie electrică, de către generatorul de 400 MW, singurul cu această capacitate în țară, logoditul apei cu focul s-a săvîrșit.

Procesul tehnologic este condus și controlat din încăperi de comandă care includ pupitre de comandă și panouri verticale cu aparate indicatoare și înregistratoare. Întîrziem o clipă alături de operatorul Gheorghe Croitoru, căruia perturbările din circuit îi sînt semnalizate acustic și optic. Munca fizică are evoluțiile ei, și această supraveghere înseamnă aici a fi atent și... calificat. Sala de comandă a grupului de 315 MW are în plus un ecran de televiziune pentru controlul gazelor care se evacuează prin coșul de fum. În schimb, activitatea inginerului Virgi Ciucă se desfășoară la un calculator electronic numeric, de tip industrial cu funcția de supraveghere a parametrilor centralei...

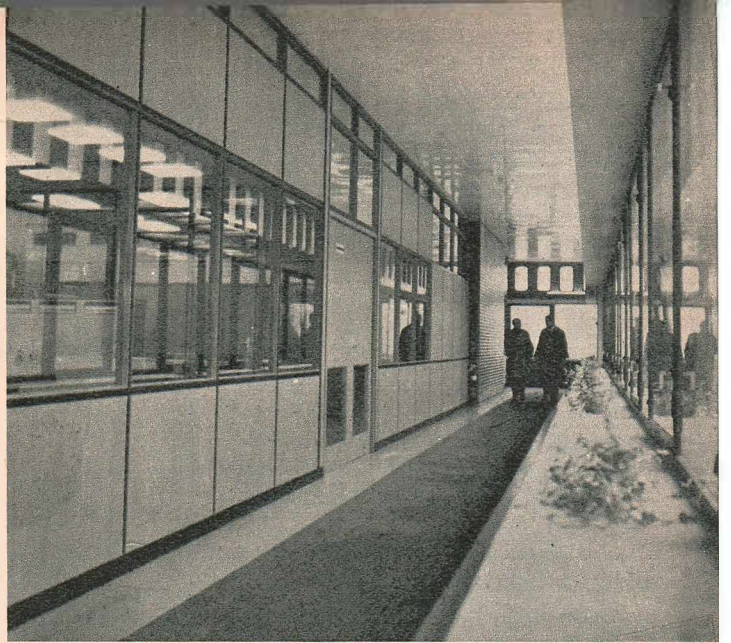
Din stațiile de transformare energia electrică este furnizată, prin rețelele de 110 și 220 kv, sistemului energetic național.

Timișoara-Craiova-Deva. Trecut, prezent, viitor. Coordonate ale unei evoluții petrecute sub ochii noștri și posibilă numai în anii noștri, ai socialismului.

Părinții noștri, care s-au entuziasmat la aprinderea primelor becuri electrice au rămas undeva în trecut, de invidiaz doar ca niște martori ai unui pioniera

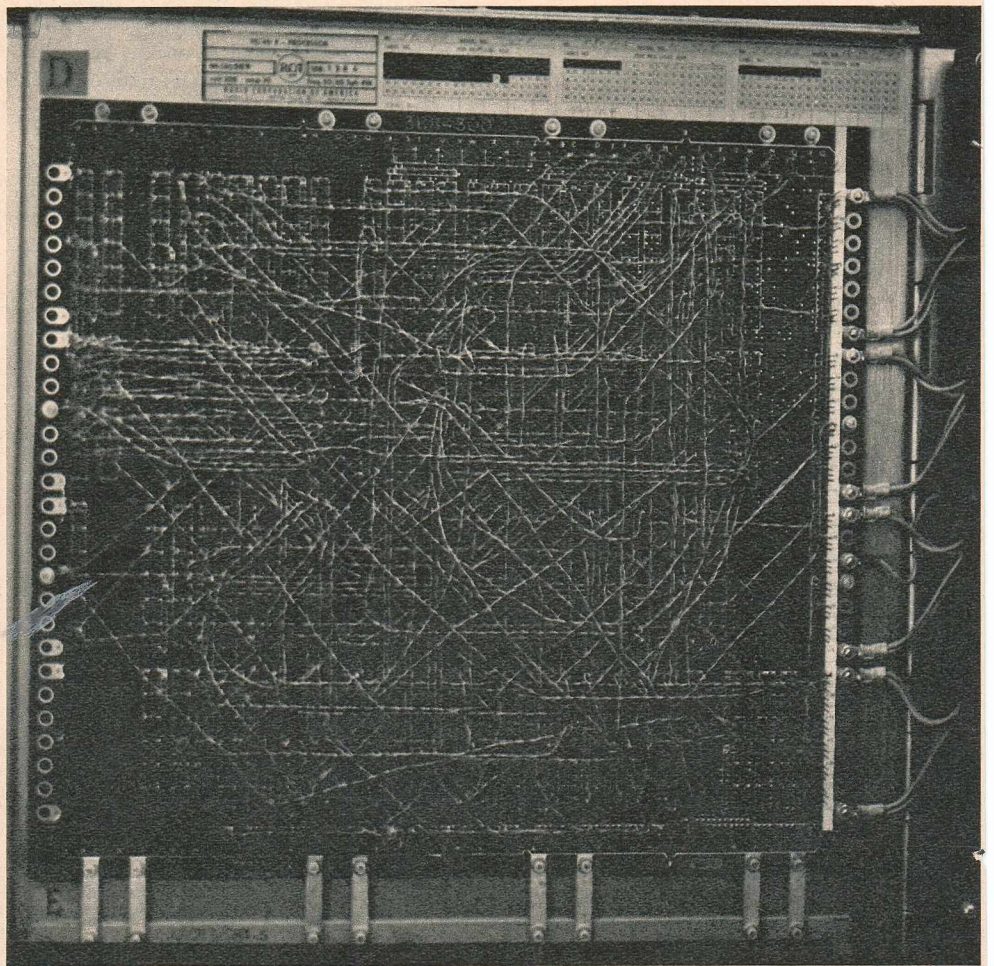

UN LĂCAS AL ELECTRONICII PENTRU CALEA FERATĂ

de Aurel IVAN
Fotografii de Ion IVAN

La serviciul de exploatare a mașinii electronice. Pare simplu, dar...

Deși obiectul articolului de față este calea ferată, vom începe cu... un câmp de sonde; la număr — să spunem — 180. Foarte pompează ritmic țitei. Și toate sînt dirijate doar de un singur om. Aflat în fața unui pupitru, el urmărește o mulțime de impulsuri luminoase care-i comunică cu precizie, în orice moment, debitul și nodul de funcționare a fiecărei sonde. Se ivește un caz de avarie? Îndată se vede un semnal de alarmă. Un beculeț se prinde iar omul de la pupitru identifică numărul sondei aflate în pericol. Concoțent, ia legătura cu echipa de intervenție. Cum reușește să facă atîtea lucruri eodată? Cu ajutorul echipamentului electronic de automatizare a cîmpului de sonde...

Întă și o centrală telefonică interurbană, automatizată. Cineva, de pildă la Timi-

șoara, formează un număr. Îndată în centrală se pune în mișcare așa-numitul căutător de cifre. După el intră în acțiune relele selectoare și, în numai cîteva clipe, abonatul obține legătura dorită cu Bucureștiul. Încercați acum să vă imaginați aceleași operațiuni multiplicat — în același moment — de 100, 1 000 sau chiar de 9 999 ori. Atîtea pot fi convorbirile telefonice care se pot realiza, fără ajutorul clasicei telefoniste, prin mijloacele tehnicii electronice în centralele telefonice automate.

Un tren gonește pe linia Brașov-București. Se apropie de o intersecție cu șoseaua națională. Este încă destul de departe, dar bariera — fără a fi acționată de cantonier — se lasă în jos. Vagoanele ajung și se scurg în cîteva clipe. După 20 de secunde, tot singură, bariera se

ridică din nou. Este automatizată...

Să mai adăugăm un exemplu? Pe care din multitudinea celor ce s-ar cere alege? Căci astăzi, în România socialistă, instalațiile electronice de automatizare destinate modernizării diferitelor sectoare de producție au apărut în cele mai diverse domenii de activitate. De altfel, așa cum au prevăzut Directivele celui de-al IX-lea Congres al partidului, în ultimii 5 ani automatizarea a constituit unul din obiectivele importante ale politicii de industrializare socialistă a țării. Dar acesta a fost doar începutul. Proiectul de Directive ale Congresului al X-lea al partidului prevede o largă extindere a automatizării atît în conducerea proceselor de fabricație continuă cît și prin ridicarea generală a nivelului de automatizare a mașinilor și utilajelor folosite în diferite sectoare ale

economiei. Treptat, se va trece la folosirea calculatoarelor electronice în conducerea proceselor tehnologice. Acțiunile în acest domeniu se vor desfășura pe baza programului privind dotarea economiei naționale cu echipamente moderne de calcul și prelucrare a datelor, întocmit pentru perioada 1967—1975.

Această dezvoltare accelerată a automatizării este strîns legată de extinderea tehnicii de calcul, de promovarea ciberneticii și informaticii în producție și gestiune — o altă însemnată prevedere a Proiectului de Directive.

Dincolo de avantajele concretizate în creșterea productivității muncii, reducerea efortului fizic al oamenilor etc., automatizarea determină și importante mutații. De pildă, unele meserii dispar lăsînd loc altora noi. Operatoarea telefonistă,

POEZIA

Poate oare televiziunea să slujească Poezia? Și, dacă da, cum? Esteții intransigenți resping ca blasfemie pînă și ideea unei asocieri a poeziei cu mijloacele de comunicare în masă. Aprehensiunile lor au un oarecare temei. Dacă poezia-manifest, poezia de tip maiakovskian nu numai că suportă, dar chiar cere, să fie rostită «în gura mare», pentru celelalte specii poetice este preferabilă, sau chiar obligatorie, altă modalitate, mai intimă, mai personală, de contact între operă și cel ce o receptează. Comunicarea nemijlocită, nestingherită, tăcută, între cititor și cartea de poezie nu poate fi înlocuită și, cu atît mai puțin, «perfecționată» de tehnicile electronice.

Judecînd însă nu după criteriile absolutiste, ci în raport cu cerințele unor categorii concrete de telespectatori, vom constata probabil că pentru iubitorii de poezie orice prilej de reintîlnire cu obiectul dragostei lor este bine-venit, cu condiția să nu fie stînjinită de o prezentare anti-poetică. (Auzim, de pildă, glasul scriitorului, care ne spune o poezie de o mare frumusețe și în același timp sintem «distracți» cu imagini cît se poate de prozaice: scriitorul bea cafea, fumează, își admiră mobilele etc.) Dintre cei care cred că genul liric îi lasă indiferenți, televiziunea poate — dacă procedează în mod inteligent — să apropie de poezie oameni sensibili la frumos, dar, pur și simplu, nefamiliarizați cu această formă a lui. Cît despre mîrginiții care rîd de ceea ce nu pricep și se cred mai deștepti decît poeții tocmai pentru că nu-i înțeleg, în privința lor televiziunea — ca și școala, ca și cartea — este neputincioasă.

Televiziunea încearcă tot mai insistent să găsească drumuri spre difuzarea poeziei pe calea undelor. Noua emisiune «Convorbiri literare» (cred că s-a renunțat la denumirea «salon literar» abia după înregistrarea declarației scriitorului Aurel Baranga, care o mai numea așa) reprezintă doar unul dintre vehicule. Există emisiuni în care poezia este citită sau recitată de actori. E, probabil, calea cea mai simplă, cea mai cinstită, cea mai apropiată de lectura proprie. Dar, vai, atît de puțini dintre actorii noștri știu să spună versuri! Adesea este defectuos modul de alcătuire a selecției. Cînd se trece, pe nerăsuflăte, de la un poet la alt poet, între cei doi, sau trei, sau cinci neexistînd altă legătură decît abordarea unei tematici aproximativ subsumate aceluiași titlu sau, uneori, nici măcar atît, contactul cu universurile lor poetice se face superficial sau, mai bine-zis, nu se face.

Sărbătorirea lui Eminescu a prilejuit cîteva experimente interesante. A fost, mai întîi, o admirabilă discuție despre Eminescu în emisiunea pentru școlari «Albastros». A urmat filmul de trei ori evocator: Tudor Vianu despre Mihail Eminescu și Mihail Sadoveanu recitînd din Eminescu. Ideea de a prezenta poezia eminesciană în lectura unor scriitori români a fost dusă mai departe într-un program care îndemna la reflecție. Îi cunoaștem pe Eugen Jebeleanu, pe Ana Blandiana, pe Mihai Beniuc și pe toți ceilalți, din versurile lor. Și, dintr-o dată, avem o nouă viziune asupra lor: ce este, ce-a fost Eminescu pentru fiecare dintre ei? Unii îl recită subliniind sonoritățile verbale, unii îl întonează ca pe o incantație, unii par a medita, reculeși, la sensurile filozofice ale poeziei, unii... Omagiu lui Eminescu, seara aceea de poezie, a fost și o seară a poezilor de astăzi, într-o ipostază mai puțin cunoscută.

Nu aveau însă nici un rost planurile de natură care separau poeziile între ele. E o reminiscență a manierei depășite a ilustrativismului simplist. Filmul de poezie nu se poate reduce la a arăta un amurg pe deal și un flăcău sunînd din buciom în timp ce se recită «Sara pe deal...» De altfel, întregul sistem al filmului în care elemente estetice de altă natură decît poezia — imagini, muzică etc. — ne solicită simultan atenția, este discutabil. El poate fi acceptat numai atunci cînd, pornind de la o înțelegere superioară a poeziei pe care o slujește, reușește să creeze o atmosferă în acord cu ea.

Încercarea e pe muchie de cuțit. Ea dă rezultate detestabile atunci cînd un regizor se încumetă să se apropie de «Luceafărul» lui Eminescu la întîmplare și crede că amestecînd, sub egida lui, glasul lui George Vrăca, muzica lui Modern Jazz Quartet și piruetele unor dansatori va ieși altceva decît o profanare. Filmulețul «Dormitînd», realizat de Dumitru Dinulescu și Boris Ciobanu pentru emisiunea «Mult e dulce și frumoasă», reprezintă, în schimb, un exemplu de pătrundere în lumea interioară a unui poet — Bacovia. În exterior apărînd antibacoviene, un tînar bîntuit de gînduri, o fată cu chip lunar trăiesc drama destrămării inexorabile, a inutilității speranței. Imaginile, fără legătură directă cu versurile spuse de Ion Manolescu, ne transpun în starea de spirit cea mai potrivită pentru receptarea lor. Așa, da.

◀ Asemenea culoare ce împrejmuesc de jur împrejur sala calculatorului au, dincolo de alte meniri—inclusiv de ordin estetic — și pe aceea de a-i oferi «creierului electronic» un mediu optim de activitate: temperatura de 20°—24°C în orice anotimp și la oricare oră din zi sau din noapte.

acarul de cale ferată, omul de la barieră, revizorul de sonde... Cine va mai auzi de ei peste cîtăva vreme? În schimb va auzi — din ce în ce mai mult — despre electroniști și specialiști în automatizare. I-am întîlnit recent — la Centrul de calcul electronic al Ministerului Căilor Ferate — pe cîtiva dintre aceștia.

O sală spațioasă, scaldată din belșug de lumina zilei ce năvălește intens de jur împrejur, prin pereții de sticlă. Cîtiva oameni — toți îmbrăcați în halate albastre

vagoanelor goale, se efectuau prin metode care aveau la bază numai experiența. În acest fel nu se puteau realiza calcule de optimizare cu promptitudinea cerută în exploatare.

Apoi, chiar dacă soluțiile date erau aplicabile, ele nu aveau eficacitatea economică a celor elaborate cu ajutorul tehnicilor electronice. În alte cazuri, datorită numărului mare de calcule, se creau mari decalări — uneori de luni de zile! — între efectuarea transporturilor și momentul obținerii datelor necesare. (Acum — cu ajutorul calculatorului electronic — di-

▲ «Statul major»: sala calculatorului electronic.

— studiază un fel de... partitură perforată și mînuiesc claviatura unui pupitru. Aici se află creierul electronic, statul major al noului Centru de calcul pentru calea ferată, recent intrat în funcțiune la București.

Dotat cu aparatură și instalații de un înalt nivel tehnic, centrul este destinat să elaboreze cu maximum de eficiență decizii pentru dirijarea vagoanelor goale și soluții pentru compunerea optimă a trenurilor de marfă, verifică încasarea corectă a taxelor pentru transporturile de mărfuri etc. Spre a răspunde cu promptitudine solicitărilor, 110 operatori primesc — timp de 16 ore din 24 — datele de pe rețea, le încredințează mașinilor de perforat, iar acestea, la rîndul lor, scot zilnic circa 60 000 cartele ce sînt transmise mai departe calculatorului electronic. Calculatorul — avînd o capacitate de circa 100 000 operațiuni pe secundă — dă, între altele, soluții cu privire la disponibilitățile de vagoane, indică variantele optime pentru ca vagoanele să circule cît mai puțin în stare goală etc.

Aflăm că la centrul de calcul au fost elaborate și o serie de programe, dintre care o parte se aplică în practică (de exemplu calculul timpilor de mers pentru trenurile de călători și marfă), celelalte, și anume cele privind calculul planului operativ de transport și planul de formare a trenurilor de marfă, verificarea veniturilor în traficul intern și internațional, statistica transporturilor de mărfuri etc., urmînd a se valorifica în trimestrul III, anul curent.

Se naște acum o întrebare: înainte — cînd încă nu fusese creat centrul electronic de calcul — care era situația în exploatarea căilor ferate?

Răspunsul — firește, concentrat în cîteva fraze — ar fi următorul: unele probleme, cum ar fi, spre exemplu, dirijarea

verse probleme, cum ar fi stabilirea de contului chiriiilor pentru vagoane în traficul internațional, se pot efectua practic concomitent cu perioada de exploatare a vagoanelor respective)

În sfîrșit, o altă categorie de probleme — optimizarea, stabilirea capacității dinamice sau previziunile realiste și concrete pentru exploatarea de viitor — nu puteau fi nici ele rezolvate în mod corespunzător înaintea creării centrului de calcul. În prezent situația s-a schimbat.

Dar lucrurile nu se vor opri aici. În anii viitori, cînd — așa cum prevede Proiectul de Directive al celui de-al X-lea Congres al partidului — traficul feroviar va asigura circa trei pînă din întregul trafic terestru iar calea ferată va dispune de 58 000—60 000 vagoane, centrului de calcul electronic îi vor reveni sarcini sporite pentru îmbunătățirea în continuare a indicilor de folosire a parcului, pentru înlăturarea transporturilor neraționale și încrușarea vagoanelor, pentru mărirea vitezei comerciale etc.

În acest sens este prevăzut ca aici, la centrul de calcul, să se întocmească și grafice de circulație optimizate, atît pentru trenurile de persoane, cît și pentru cele de marfă; să se țină evidența centralizată a vagoanelor, a locomotivelor și a taxelor de transport; să se adîncească calculul timpilor de mers și optimizarea consumurilor de combustibil pînă la fiecare tronson de cale ferată!

Astfel eficacitatea «dialogului» om-mașină se concretizează în mai buna exploatare a parcului de vagoane și locomotive și, în general, a transportului feroviar, a cărui dezvoltare și modernizare continuă constituie un obiectiv major prevăzut în Proiectul de Directive ale celui de-al X-lea Congres al partidului.

◀ Această mîiastră țesătură este «rețeaua nervoasă» a memoriei calculatorului.

PRIETENA NOASTRĂ CARTEA POȘTALĂ ILUSTRATĂ

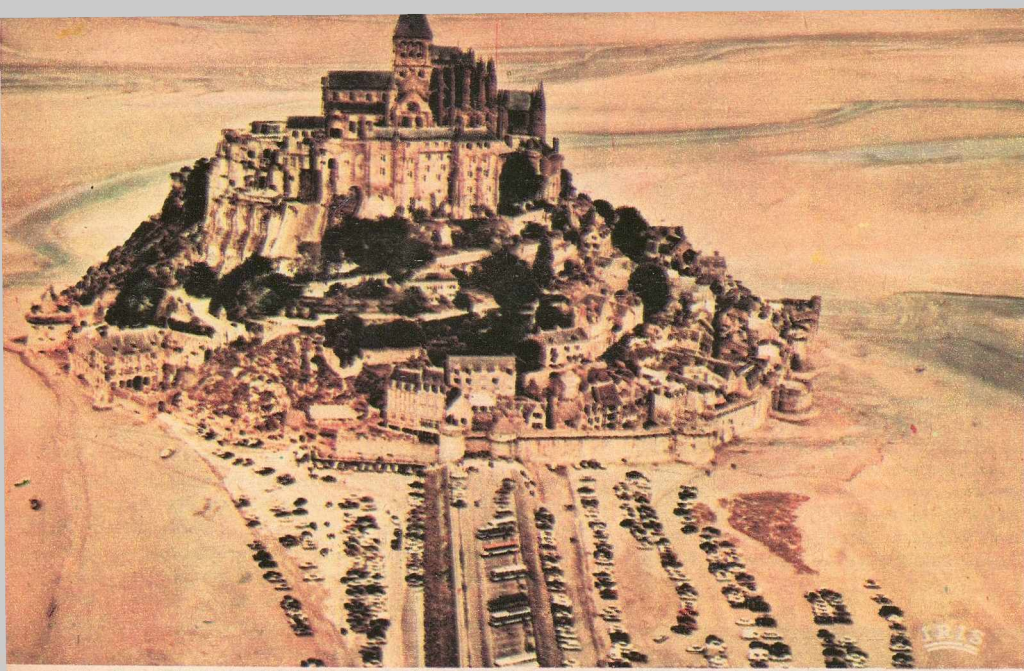
Apărută cu o sută de ani în urmă în Austria, într-un tiraj impresionant ce s-a epuizat în câteva zile, cartea poștală este invenția maghiarului Mihaly Gervay. Abia brevetată, aceasta este imediat valorificată și de celelalte țări din apusul Europei. În România, administrația poștelor o introduce în anul 1873.

Succesul înregistrat pretutindeni a dus la constituirea unei adevărate industrii specializate, destul de prospere de altfel, care astăzi depune eforturi pentru realizarea unui sortiment cât mai bogat și mai diversificat.

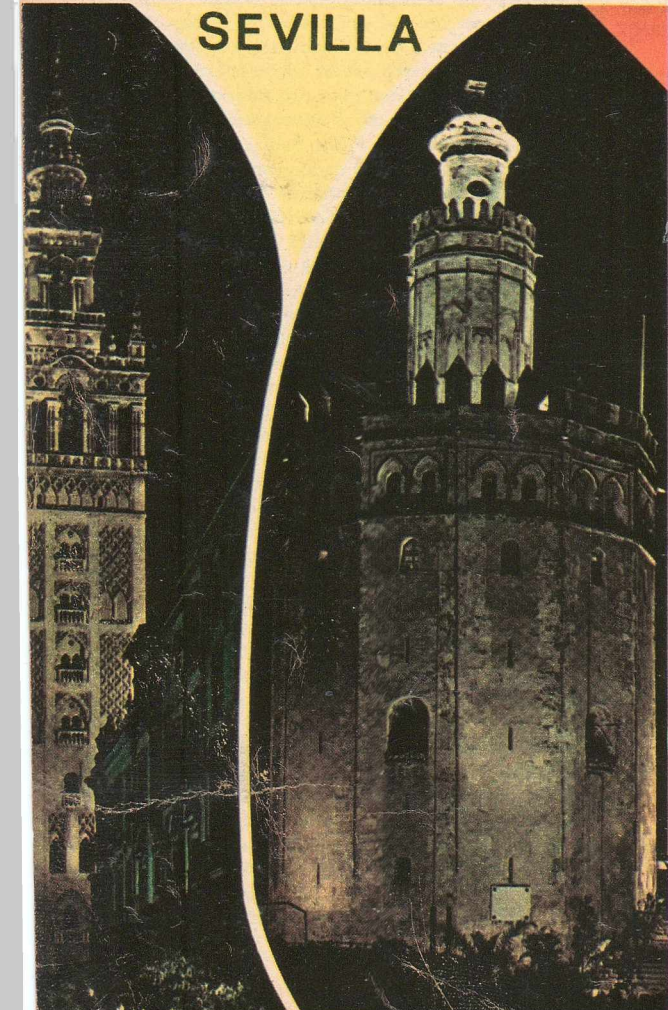
Abundența acestora (în fiecare an, în întreaga lume se produc aproximativ un miliard de exemplare) a favorizat apariția a tot felul de colecționari care se întrec în achiziționarea și valorificarea lor.

Datorită imaginilor cu o tematică practic nelimitată, ilustratele contribuie la instruirea și educarea celor care vin în contact cu ele, familiarizându-i cu tot ce a creat natura sau spiritul uman. Mai mult decât atât, multe dintre acestea au devenit prețioase documente care ne ajută să reconstituim evenimente din trecut sau valori ale civilizației contemporane pierdute prin cine știe ce împrejurări. Iată câteva exemplare de cărți poștale ilustrate din colecția subsemnatului.

Șt. ANDRONACHE

SEVILLA

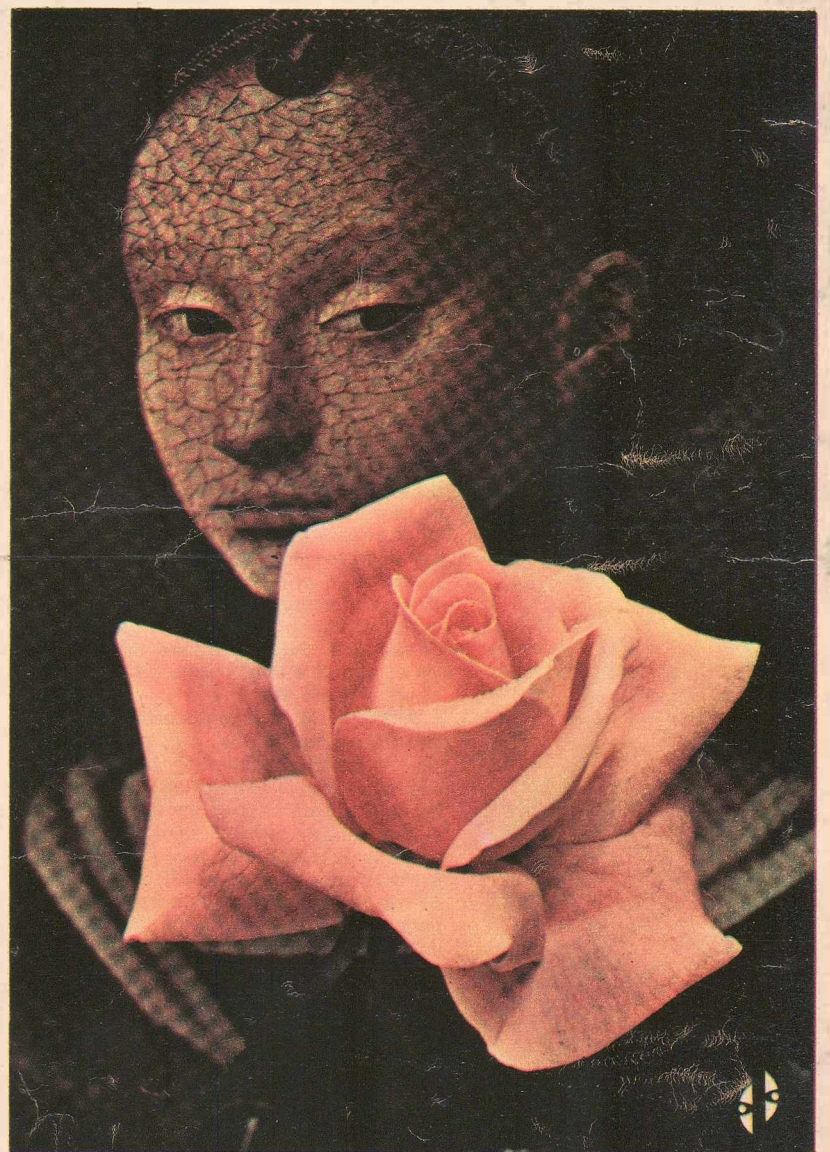

▲ Sus: o ilustrată care reproduce, în condiții grafice excepționale, fotografia aeriană luată de Alain Perceval deasupra vestigiului Mont Saint-Michel.

▲ Dedesubt: suvenir din Amsterdam.

◀ «La Giralda» și «Turnul de aur» — două impozante monumente arhitectonice din Sevilla.

◀ O inspirată compoziție: un trandafir Rosa Carla avînd ca fundal pictura «Tinără fată» de Petrus Christus. Ilustrata a fost realizată cu prilejul unei expoziții florale la Orléans (octombrie 1967)

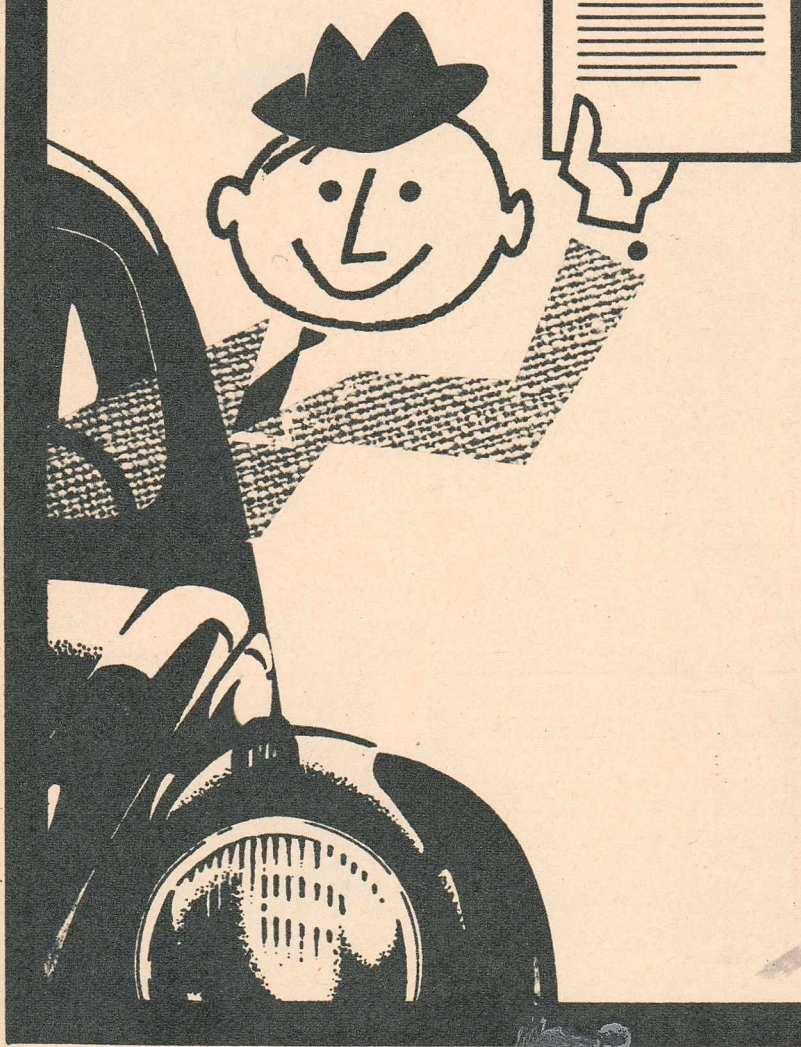

**VISUL UNEI NOPTI DE VARĂ...
...SI REALITĂȚILE MODEI DE VARĂ DIN MAGAZINE:
ARTICOLE DE PLAJĂ — ROCHII, HALATE
ȘI COSTUME DE BAIE DIN MALIPOL —
FUSTE, PANTALONI, ȘORTURI,
PARDESIURI DE VARĂ, JERSEURI, IMPRIMEURI...**

**GARNITURI COMPLETE DE
PAT ȘI PIESE SEPARATE,
ALBE SAU COLOR, SIMPLE
SAU CU BRODERII ȘI APLI-
CATII**

Un bun
însotitor:
polița de
asigurare

ADAS

ADAS

ASIGURAREA AUTOTURISMELOR

PENTRU CAZURILE DE AVARII...

...acoperă pagubele produse autoturismului asigurat de stricăciuni sau distrugeri pricinuite de ciocniri cu alte autovehicule sau cu orice alte corpuri mobile sau imobile, aflate în afara autoturismului asigurat, loviri, izbiri, căderi (în prăpastie, în apă, cu prilejul transbordării sau din cauza ruperii podului, căderea pe autoturism a unor corpuri etc.), derapări sau răsturnări, incendii, explozii, deteriorări provocate de greutatea zăpezii sau a gheții etc.

Asigurarea poate fi încheiată de:

- proprietari, fie că își conduc ei înșiși autoturismele, fie că sînt conduse de alte persoane;
- amatorii care conduc autoturismele aparținînd altor persoane sau unităților socialiste.

Primele de asigurare ce se plătesc de asigurați se stabilesc în funcție de capacitatea cilindrică (în cm^3). Astfel, pentru un autoturism «Dacia 1100» se va plăți o primă de 1100 lei pe an.

PENTRU CAZURILE DE RĂSPUNDERE CIVILĂ...

...se acordă despăgubiri pentru sumele pe care asiguratul este obligat să le plătească,

drept dezdăunare și cheltuieli de judecată, persoanelor păgubite printr-un accident pricinuit de autoturismul asigurat, ca urmare a vătămării corporale sau a decesului persoanelor, precum și a avarierii ori distrugerii bunurilor. Se mai acordă despăgubiri și pentru cheltuielile făcute de asigurat în procesul civil, chiar dacă nu a fost obligat la dezdăunare.

Prima de asigurare este foarte convenabilă

La o sumă asigurată de 60 000 lei pentru accidentarea fiecărei persoane și de 30 000 lei pentru pagube la bunuri, în unul și același accident, prima pe an este de numai 315 lei.

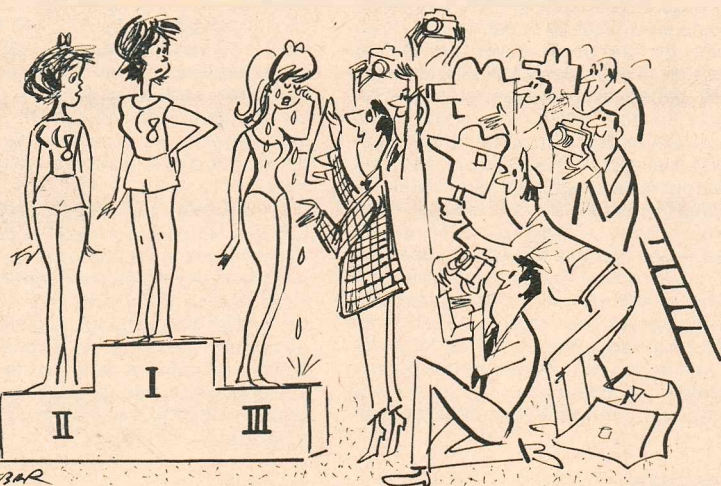
UMOR

de Nell COBAR

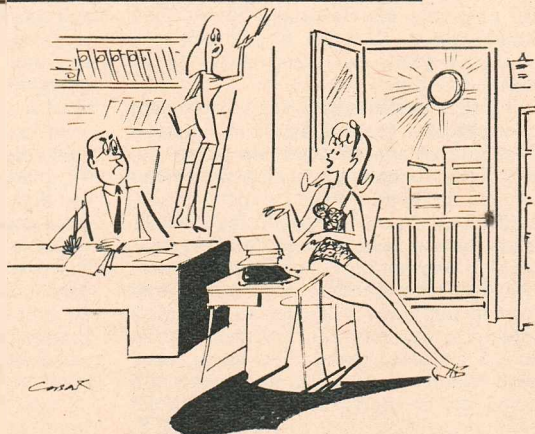
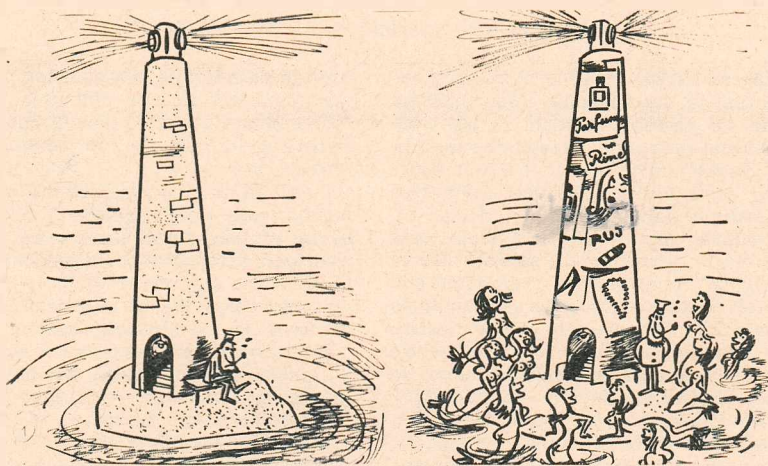

ARUNCĂTORUL DE CUȚITE

— Dă-mi timp să mă obișnuiesc cu d-ta: fosta mea parteneră era mult mai slabă!...

...Neconsolata!

PREGĂTIRI

— Săptămîna viitoare plec în concediu și nu mă pot duce la mare albă ca laptele...

LA BAIE

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

ORIZONTAL:

1) Rampă de lansare... la ștrand.
 2) Amfibii de sezon — De cap să-ți fie dacă tot e vorba de baie.
 3) Campion la înot — E cam grosolan (fig.).
 4) A pune la rame — Marea, marea!... — Bețe!
 5) Mama lui Mercur (mit.) — Neagră (pop.).
 6) În rest! — Un înotător cam îndărătnic — Specie de moluște gasteropode.
 7) Face baie și sport (fem. pl.).
 8) Duș (2 cuv.) — Mal de mare!
 9) Transatlantic de hîrtie — Scule!
 10) S.O.S. (pl.) — O pinză în depărtare.
 11) Ceremonie — Sfiit (pop.) — Iese la raport.
 12) A intrat serios la apă — I-a văzut soarele (pop.).

de altădată (pl.).
 2) Soare — Aurul plajelor — Frate cu bradul.
 3) Lac în Bărăgan — Curse.
 4) Suviță de păr — O colonie de la mare.
 5) Bene! — Mea! — Așchiuță.
 6) A pierde din vedere — A intrat la apă.
 7) Răcoritoare care încălzesc.
 8) Rîu în U.R.S.S. — Cobalt — Sună goarna.
 9) Care merge la apă — Bronzați în limbaj uzual.
 10) Cărți bune — Sînt la mare, deși-s nerecomandate — O măsură clasică.
 11) Camere de schimb — Port la mare.
 12) Pat portabil — A trece prin apă.

Virginia Maria SUSAN

VERTICAL:

1) Zile de ștrand — Cișmigiul

Cuvinte rare: DIA, ENA, SIIT, ICIA.

Dezlegarea jocului «IZVOARE DE SĂNĂTATE» apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 1) BALA — DAVILLA. 2) AMARA — ROTHEN. 3) ZICALĂ — TA — AT. 4) NA — CURĂ — LUCO. 5) AZA — NA — SIMUN. 6) AȘCITA — AER. 7) S — TAS — LG — DIS. 8) OTEL — ACIDĂ — I. 9) VINDECATĂ — AN. 10) AMIA — UT — NARA. 11) ȚIE — STUDENȚI. 12) AS — PRAID — AAA.

SAPTE ZILE PE PĂMÎNT

WASHINGTON Aproape 15% din întreaga producție industrială a S.U.A. este cumpărată de Pentagon. În cadrul companiilor ce execută comenzi militare lucrează 16% din numărul total al inginerilor americani și 21% din cel al muncitorilor calificați.

PARIS Federațiile hoteliere din Franța, R.F.G. și Elveția au încheiat un acord pentru lansarea unui sistem electronic centralizat, de rezervare a locurilor în hoteluri. Sistemul va funcționa în conexiune cu agențiile de turism și marile companii de transport.

KINSHASA În decurs de opt ani Congo (K) a primit ajutoare străine în valoare de 1 050 milioane dolari, dintre care 715,5 revin S.U.A.

BELGRAD La strînsă concurență cu firme vest-germane, uzina constructoare de mașini «Jedinstvo» a încheiat cu firma americană «Michigan Sugar Co» un contract în virtutea căruia îi va furniza echipament. Contractul este considerat un succes al industriei iugoslave.

ROMA Cifra de afaceri a societății FIAT a fost anul trecut de 1 335 miliarde lire italiene, cu 141 miliarde mai mare decât cea a anului precedent. Au fost produse în total 1 727 000 automobile și 52 735 tractoare. Exporturile au crescut cu 36,2%.

PRETORIA Parlamentul sud-african a adoptat un proiect de lege prin care sînt lărgite împuternicirile «Direcției securității de stat» — subordonată direct premierului Vorster. Orice informație în legătură cu activitatea acestui organism va fi considerată crimă și pedepsită ca atare.

MONTREAL În incinta fostei Expoziții universale '67 a luat naștere un Muzeu internațional al umorului — cuprinzînd un cinematograf profilat pe filme comice, o bibliotecă cu 1 300 volume, precum și o vastă expoziție de desene și afișe.

MOSCOVA La Dnepropetrovsk a început construcția turnului destinat centrului de televiziune din Kiev. În formă de piramidă octogonală, turnul va fi înalt de 380 metri și înzestrat cu două ascensoare rapide, dintre care unul va ajunge la cota 328 m.

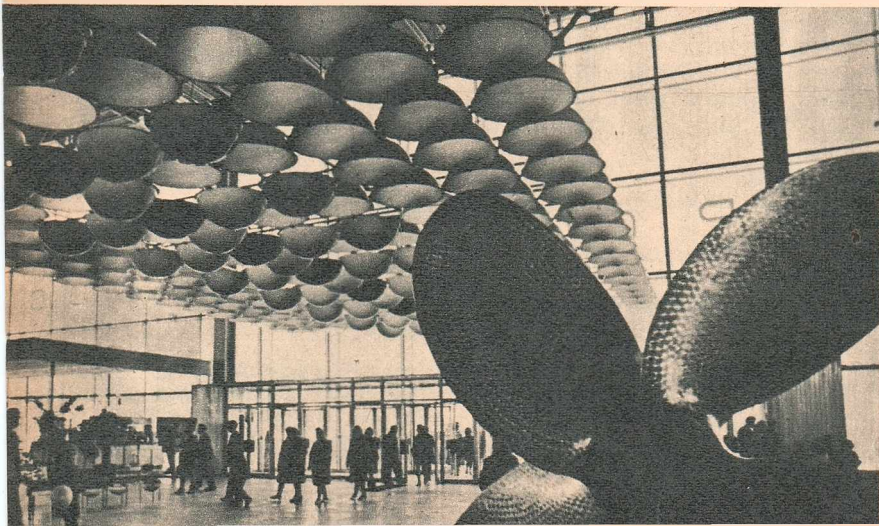
TOKYO Oamenii de știință din Japonia apreciază că în 1970 va fi lansat cel dintîi satelit artificial japonez, iar în 1971 ar urma să fie trimis, la înălțimi medii, un al doilea satelit.

OSLO O societate de navigație norvegiană a comandat prima navă pentru croazieră polare. Cea dintîi călătorie este prevăzută pentru ianuarie 1970, cu itinerarul Buenos Aires-strîmtoarea Magellan — stațiuni antarctice americane, engleze, argentinene și chiliene.

NEW DELHI Guvernul indian a interzis exportul pieilor de tigru. Măsura a fost luată pentru frînarea vîntorii ilegale a acestor feline, amenințate astfel cu dispariția.

Expoziția realizărilor economiei naționale a U.R.S.S. s-a îmbogățit recent cu noi exponate, oferind vizitatorilor prilejul de a face cunoștință cu cele mai prospete realizări în diverse domenii. Iată de pildă pavilionul industriei chimice, în care a fost organizată o expoziție special consacrată unei teme de stringentă actualitate — lupta împotriva coroziunii. Ca și celelalte exponate — piese și utilaje întregi — prezentate aici, elicea de navă din prim-plan a fost tratată cu un nou material anticorrosiv. În expoziție sînt de altfel prezente numeroase preparate, sintetice și bituminoase, destinate protecției metalului.

Printre noutățile care figurează în Expoziția realizărilor economiei naționale a U.R.S.S. din capitala sovietică se numără — alături de tipuri de automobile, utilaje industriale și bunuri de consum recent realizate — și două reactoare pentru pasageri — TU-139 și IAK-40 — care au fost așezate sub cerul liber, alături de nava cosmică «Vostok».

RIO DE JANEIRO

PERU, DIN NOU ÎN CENTRUL ATENȚIEI

Correspondență specială de la V. OROS

Legea reformei agrare, promulgată la 24 iunie la capătul unei reuniuni de 20 ore a cabinetului peruvian și al cărei text oficial a apărut în ziarul «El Peruano» din Lima, stabilește limita maximă a proprietății agrare cultivabile la 150 hectare în zona litoralului și de la 15 la 55 hectare în regiunea andină. În cele 196 de paragrafe ale legii sînt reglementate atît condițiile de folosire a pămîntului, cît și relațiile privind exploatarea individuală sau de tip cooperativist, obligațiile proprietarului față de stat, pedepsele împotriva sabotajului reformei etc. Preambulul subliniază că reforma este un proces integrat și un instrument de transformare a structurii agrare care să contribuie la dezvoltarea economico-socială. Puterea executivă este autorizată să emită bonuri amortizabile de împrumut guvernamental în valoare de 15 miliarde de soli (352 milioane dolari) pentru a compensa exproprierea. O parte a valorii pămînturilor expropriate va fi plătită în bani, iar restul în bonuri amortizabile în 20 pînă la 30 de ani. Reforma reglementează dreptul de proprietate și stimulează crearea de cooperative. Printre suprafețele ce urmează să fie expropriate, legea include pămînturile abandonate, adică acelea nelucrate trei ani consecutiv. Urmărind să evite fărîmițarea proprietății agrare, din rațiuni de eficiență economică, legea stipulează că lotul minim va fi de trei hectare și acordă înlesniri asociațiilor cooperatiste. Surse oficiale din capitala peruviană au indicat că acți-

unea de expropriere a marilor latifundii va dura două luni.

După aprecierile făcute la Lima, în afară de latifundiile peruviene legea va afecta o serie de firme străine, în majoritate nord-americane, deținătoare de mari suprafețe de teren în Peru. Departamentul de stat al S.U.A. s-a abținut deocamdată să comenteze legea promulgată în Peru, dar surse din Washington prevăd agravarea relațiilor între cele două țări. Purtătorul de cuvînt a Departamentului de Stat, Carl Bartch, a reafirmat exigența compensației «imediate, adecvate și efective» a oricărei proprietăți nord-americane care ar urma să fie expropriată. Observatorii consideră că guvernul peruvian nu va putea să facă față condițiilor de indemnizare imediată și efectivă, atît fiindcă înfruntă dificultăți financiare, cît și pentru că nu poate aplica un criteriu separat față de firmele străine în genere — altul decît cel al indemnizării cu bonuri, prevăzut în lege. Favorizarea firmelor străine ar avea, pe de altă parte, o rezonanță negativă în interior.

În ultimele zile legea peruviană de reformă agrară formează subiectul predilect al conversațiilor în cercurile politice și diplomatice de pe continentul sud-american. Opinia dominantă este că acest act va consolida sprijinul popular acordat guvernului peruvian în confruntarea cu S.U.A. și totodată va influența într-un fel sau altul proiectele de reformă a structurii agrare existente într-o serie de țări latino-americane.

LONDRA

IMPASUL U.C.S.

Correspondență specială de la Liviu RODESCU

Cale de 160 km, râul Clide străbate peisajele rustice din Lowland, trece pe lângă ruine de castele străvechi și pătrunde în cea mai dens populată regiune industrială a Scoției, unindu-se cu marea la Glasgow, printr-un lung estuar. Călătorind pe malurile estuarului te încredințezi că, într-adevăr, aici se află una dintre cele mai mari concentrări de șantiere navale din lume. Pe malul nordic, cunoscut sub numele de «Upper Clide», se află șantierele navale John Brown, unde miile meștere ale muncitorilor scoțieni au construit cele mai mari vase de pasageri din lume, de peste 80 000 tone fiecare — Queen Mary, Queen Elisabeth — iar, recent, Queen Elisabeth II, de 65 000 tone, considerate o mîndrie a tehnicii moderne. Începînd din februarie 1968, șantierele John Brown fac parte din marele grup «Upper Clide Shipbuilders» (U.C.S.), format pentru a încorpora toate șantierele navale de pe malul de nord.

Inițial, această fuziune, sub o conducere centralizată, a fost proiectată ca o soluție destinată să scoată șantierele navale din dificultățile economice în care se zbăteau — lipsa de fonduri, forța competitivă scăzută. Grupul nu și-a dovedit însă viabilitatea, deși a beneficiat și de câteva ajutoare și împrumuturi din bugetul statului. Din cele cinci șantiere originale au fost formate patru, dar și acestea au început să înregistreze pierderi care însumează aproape 2,5 milioane lire sterline anual. Unul dintre șantiere, de pildă, nu a avut nici o comandă timp de doi ani la rînd. Au urmat eforturi de remediere a situației. U.C.S. a constituit chiar o organizație de prospec-tare a pieței mondiale, care și-a trimis

experții de-a lungul meridianelor, dar cel mai răsunător succes obținut a fost o împlătoare comandă de cargoboturi, în valoare de 12 milioane lire, pentru... Coreea de Sud.

Lucrurile nu au avansat de loc, impedimentul major constituindu-l condițiile de livrare, prețul și durata construcției. Cauza principală este mai veche și binecunoscută, și anume o serioasă rămînere în urmă în ce privește folosirea metodelor tehnice moderne în construirea vaselor.

S-a ajuns astfel la un punct de răspîntie și, recent, s-a anunțat că sînt prevăzute pierderi de 8 milioane lire pentru o perioadă de 18 luni, care se încheie în septembrie a.c. După repetate semnale de alarmă s-a apelat, din nou, la intervenția salutară a bugetului de stat. Lichidarea grupului ar însemna licențierea a 14 000 de salariați și, totodată, o pierdere însemnată pentru economia națională. Recent, Anthony Wedgwood Benn, ministrul tehnologiei, a făcut o vizită la Glasgow, unde a comunicat conducerii U.C.S. hotărîrea guvernamentală decisivă: o finanțare de numai 9,3 milioane lire, în schimbul a 48% din acțiuni, pe care societatea urmează să le cedeze guvernului. Suma este cu 3 milioane mai mică decît cea considerată de conducerea U.C.S. ca fiind minimală pentru continuitatea activității șantierei. În prezent, conducerea grupului U.C.S. încearcă să obțină din alte surse această sumă de care ar putea depinde, în ultimă instanță, însăși supraviețuirea șantierei și, mai ales, soarta a 14 000 de oameni. Nu sînt excluse noi tentative cu guvernul, în vederea sporirii contribuției financiare.

Complicațiile integrării vest-europene

de Silviu BRUCAN

A doua jumătate a anului acesta se anunță plină de grele încercări pentru Piața comună, cu atât mai mult cu cât 1 ianuarie 1970 trebuie să o găsească eliberată de ultimele bariere vamale.

Trei probleme majore vor confrunta organismele comunitare de la Bruxelles în această perioadă: candidatura britanică, instabilitatea monetară și politica agricolă. În ce privește prima, ea este relansată în prezent cu o vigoare neobișnuită la Londra, unde guvernul Wilson încearcă să-și acopere retragerea în dezordine a legii antigrevă printr-o «mare inițiativă europeană», pentru care mediul extern este tot atât de puțin pregătit cât era mediul intern pentru legislația contra sindicatelor. Deși aparențele politice sînt mai favorabile Angliei după schimbarea din Franța, nu este mai puțin adevărat că aspectele tehnice (poziția slabă a lirei, angajamentele comerciale și valutare cu țările Commonwealthului, ramurile competitive ale industriei britanice etc.) vor mai da mult de furcă Londrei chiar după ce «cei șase» vor fi hotărît să înceapă negocierile cu ea. Este semnificativ că propunerea lui Willy Brandt de a se convoca o «întîlnire în șapte» la nivel înalt pentru a accepta Anglia a fost respinsă — în absența Franței — de Belgia, Olanda și Luxemburg, care au insistat ca problema să fie mai întâi studiată «în șase». Cu alte cuvinte, una este să faci declarații politice care nu costă nimic, și alta este să iei decizii care pot să coste scump finanțele și industria țării!

Ceea ce se numește în mod idilic «cooperarea monetară» interoccidentală seamănă mai curînd cu un campionat de box în care adversarii își aplică lovituri cât mai multe, ferindu-se doar ca vreunul să fie făcut knock-out. Rezervele de devize ale Franței au scăzut de la 6,9 miliarde dolari la 3,6 miliarde dolari, ceea ce determină pe ministrul francez de finanțe să meargă în vîrfurile picioarelor. Refuzul categoric al Bonnului de a reevalua marca la nivelul real al cursurilor de schimb accentuează dezechilibrul fundamental de pe piața monetară. Anglia a recurs recent la un nou balon de oxigen — un împrumut de un miliard de dolari — menit a asigura respirația normală a lirei sterline. Iar Statele Unite, care și-au mai redresat puțin balanța de plăți în 1968, se cramponează de actualul preț al aurului, deși

fiecare fluctuație monetară în ultimii ani a relevat caracterul forțat și primejdios al acestei parități. Propuneri de ieșire din impas există, dar pe de o parte Washingtonul nu mai este în măsură să-și impună etalonul-dolar așa cum a făcut-o în 1945 la Bretton Woods, pe de altă parte nici «cei șase» nu vor să accepte formule care favorizează pe unul în dauna celorlalți. Deocamdată, deci, rămîne în vigoare formula «vivere pericolosamente», care s-a dovedit atât de funestă pentru inițiatorul ei.

În sfîrșit, finanțarea politicii agricole comune va da multă bătaie de cap consilierilor de la Bruxelles. După cum se știe, cei șase au creat un fond comunitar menit să acopere cheltuielile asumate de state în vederea regularizării piețelor interne de produse agricole și a exportului în pierdere către țări terțe. Franța a fost pînă acum principalul beneficiar al acestui fond: în 1968 soldul ei creditor s-a ridicat la un miliard de franci, iar în 1969 se scotează un sold de un miliard și jumătate; R.F. a Germaniei, Italia, Belgia și Luxemburg au un sold debitor, numai Olanda obținînd ceva beneficii, mult mai mici decît cele franceze. Chestiunea pe care Pierre Drouin de la «Le Monde» o formulează răspicat este dacă partenerii Franței vor accepta în continuare un sistem care-i permite acesteia să exporte griu la un preț scăzut în țări terțe, pe baza ajutorului primit din fondul comunitar. La Bonn s-au și exprimat voci împotriva prelungirii acestui sistem. În plus, rămîn de discutat în acest domeniu noile prețuri propuse de comisia europeană de la Bruxelles pentru carnea de vacă, orez și porumb, precum și controversatul «plan Mansholt» privind reforma structurii agrare, de care se ferește toată lumea. Observatorii politici sînt de părere că nici o decizie importantă în aceste probleme spinoase nu se va lua pînă după alegerile din R.F. a Germaniei, care vor avea loc în septembrie.

După cum se vede, buclucurile se țin lanț și singura constatare care se impune este aceea că, cu cît integrarea economică face pași înainte, cu atât lucrurile se complică mai mult.

Pe străzile orașului canadian Toronto a avut loc o puternică demonstrație la care au luat parte numeroși reprezentanți ai muncitorilor din provincia Ontario, pentru a-și exprima în acest fel protestul împotriva legislației antimuncitorești, preconizată de autoritățile din această provincie.

Salisbury și Pretoria, și pe de alta, între Pretoria și Londra.

Aparent, extinderea apartheidului în sudul Africii nu ar trebui să provoace nemulțumirea regimului sud-african. Regimul lui Vorster are însă în realitate motive serioase de a dezaproba noua sfidare rhodesiană. Din două puncte de vedere. În primul rînd, deoarece sprijinul oferit cu larghețe Rhodesiei grevează în mod neplăcut asupra relațiilor (intense și multilaterale) ale Pretoriei cu Londra. În al doilea rînd, deoarece extinderea discriminării rasiale nu poate avea alt efect într-o perspectivă mai îndepărtată decît intensificarea luptei de eliberare a popu-

lației africane în întreaga zonă sudică a Africii.

Ian Smith a ales deci conflictul deschis cu naționalismul african, și aceasta este principala concluzie a referendumului. Dacă ruperea legăturilor cu guvernul de la Londra nu poate duce la o dramatizare a situației, confruntarea cu forțele de eliberare națională poartă în sine germeii unor urmări imprevizibile. Ceea ce explică și iritarea regimului sud-african, foarte circumspect, în ciuda forței sale, cînd este vorba de mișcarea de eliberare națională africană.

Constantin ȚINTEA

DE UNDE VINDE

Nu este exclus ca piața valutară occidentală să fie din nou scuturată de febra realinierii parității principalelor valute. Se știe că cele două crize înregistrate în ultimul timp au fost provocate de speculațiile cu privire la reevaluarea mărcii vest-germane. De fiecare dată comentarii și oamenii politici au arătat că zvonurile care au încurajat speculațiile ar fi fost lansate în mod deliberat de la Bonn, cu scopul de a provoca nu reevaluarea mărcii

ci devalorizarea celorlalte valute, și în special a lirei și francului.

De astă dată zvonurile provin din sursă americană. Bancherul Donald Graham, președintele lui Continental Illinois National Bank, într-o conferință ținută la Clubul american din Paris, a declarat că «există șanse mari ca la toamnă, după ale-

(Continuare în pag. 30)

Nicolae LUPU

DUPĂ REFERENDUMUL RHODESIAN

Așadar, corpul electoral rhodesian s-a pronunțat. În condițiile în care votul a fost cenșitar, ținînd la distanță aproape întreaga populație de culoare (din cei 4,8 milioane de africani au avut drept de vot doar 7 000), rezultatele pseudoconsultării — aprobarea de către o majoritate însemnată a proclamării republicii și a proiectului de constituție — nu au fost surprinzătoare. Succesul ar fi putut fi chiar mai mare dacă o parte a alegătorilor albi, cuprinși de teamă în fața gravității actului, nu ar refuza să-l urmeze pe premier.

Care sînt consecințele noului pas făcut de Ian Smith?

Pe plan intern, referendumul a pregătit terenul pentru oficializarea apartheidului. Agravarea segregăției rasiale va fi în viitorul apropiat resimțită cu prilejul alegerilor parlamentare. (Conform proiectului de constituție, noul parlament va cuprinde

50 de albi și numai 16 negri, dintre care opt vor fi numiți.)

Pe plan extern, îndărătnicia manifestată de regimul de la Salisbury a dovedit o dată în plus ineficiența sancțiunilor economice adoptate de Consiliul de Securitate (realitate acceptată recent chiar și de membrii acestuia). Se știe că Rhodesia a găsit suficiente modalități de contracarare a blocadei economice, datorită, desigur, sprijinului primit din partea Republicii Sud-Africane și Portugaliei. Legalizarea proclamării unilaterale, în urmă cu patru ani, a independenței, a atras, după cum era de așteptat, și ruperea definitivă a legăturilor cu Marea Britanie. Dar nu acest aspect al problemei primează (politica Angliei față de Rhodesia a fost continuu sterilă și ineficace). Trebuie reliefat mai ales faptul că referendumul are ca efect o încordare a relațiilor, pe de o parte între

O dată sfîrșită cu bine «cucerirea Everestului orizontal» — cum a denumit unul din cei patru exploratori britanici traversarea pe jos a continentului arctic — iată-i pe cei patru temerari la bordul vasului «Endurance», unde au fost aduși cu două elicoptere, după ce au străbătut 3 800 mile pe la Polul Nord; de la stînga la dreapta: Freddie Church, Allan Gill, Wally Herbert, conducătorul expediției, Roy Koerner, glaciolog, și medicul ofițer de pe vas, Ken Hedges.

ARHIVĂ-FOTO

DEBUTUL VIITOAREI ÎMPĂRĂTESE A SCENEI...

Într-o vreme în care accesul la Conservatorul din Paris era socotit obstacolul suprem în calea aspiranţilor la cariera artistică iar titlul de absolvent al acestui for de învăţământ însemna consacarea certă pe plan internaţional, o româncă — Maria Ventura — entuziasma comisia examinatorie care-i acorda premiul întâi între cei 131 de tineri talentaţi, veniţi din toate colţurile lumii, atraşi de luminile acestei adevărate universităţi internaţionale de teatru. Era în luna iulie 1905 şi eroina de atunci a competiţiei avea numai 18 ani şi 11 luni — aşa cum menţionează şi revista pariziană «L'Illustration», care-i publica fotografia, însoţită de un elogios articol al cronicarului Gabriel

Mme VENTURA (18 ans 11 mois).
1er prix de tragédie (*Phèdre*).

Boissy: «În seara aceasta cred că am asistat la debutul viitoarei împărătese lirice. Sînt mîndru şi fericit de a prezice viitorul splendid care o aşteaptă pe d-ra Ventura... are daruri excepţionale... îmi pare ca un mesaj al victoriei...» Precizarea lui Boissy s-a adeverit pe deplin, Maria Ventura devenind una dintre fruntaşele scenelor lumii, o desăvîrşită interpretă a eroinelor din piesele lui Racine, Molière, Cehov, Shaw, Pirandello, Lenormand. A fost, timp de aproape patru decenii, societară a Comediei franceze. În Bucureşti a jucat, la teatrul care i-a purtat numele, între 1929 şi 1936.

Ion MUNTEANU

(Urmare din pag. 29)

gerile parlamentare din R.F.G., să aibă loc o realiniere a valutelor cu accentul pe reevaluarea mărcii şi devalorizarea francului. Acest moment, spune el, va coincide cu perioada «cînd Franţa îşi va fi eliminat incertitudinile politice şi vor fi fost încheiate negocierile cu sindicatele în problema salariilor». Se pune întrebarea: ce semnificaţie are această declaraţie? Este numai o precizare, sau pur şi simplu se încearcă încurajarea speculaţilor pentru a crea noi presiuni asupra francului şi mărcii? Greu de spus. Există însă suficiente exemple care dovedesc că, deşi bancherii îşi bazează activitatea lor pe preziceri de perspectivă, ei nu le lansează în public decît atunci cînd vor să provoace anumite mişcări pe piaţă. Oricum, chiar dacă Donald Graham nu a avut asemenea intenţii, sensibila piaţă nu va întîrzia să reacţioneze. Un singur lucru nu a prezis bancherul american: în ce mod vor afecta toate acestea poziţia dolarului? De aci se poate deduce că în Wall-Street se mizează pe faptul că va putea fi impusă reevaluarea mărcii în condiţiile în care poziţia dolarului va rămîne neschimbată.

FORT-LAMY

DIFICULTĂŢI ŞI PERSPECTIVE CIADIENE

Corespondenţă specială de la Nestor ROURA

Ţară africană continentală, fără ieşire la mare, sărăcă în ape, cu o reţea rutieră slab dezvoltată, Ciadul (1 300 000 km², 3 000 000 locuitori) este un stat greu de administrat. Înainte de cucerirea independenţei (22 aprilie 1960), Ciadul nu i-a atras pe colonialiştii europeni decît datorită poziţiei sale strategice, la mijlocul distanţei dintre nordul şi sudul continentului african. Resursele acestei foste colonii eterogene nu au fost în nici un fel puse în valoare înainte vreme.

Contradicţiile moştenite abundă şi în prezent. Preşedintele Tombalbaye reuşeşte cu greu să arbitreze conflictele ce izbucnesc între populaţia neagră — creştini şi animişti — din sud şi arabii, peuhlîi, haoussasii din nord.

Cît priveşte economia, producţia de cereale fiind insuficientă, meiul şi sorgo, care stau la baza alimentaţiei ţăranilor, trebuie importate. Agronomii şi societăţile de asistenţă tehnică internaţională se preocupă de creşterea randamentului la hectar a culturilor, de diversificarea lor (orez, porumb, grîu, orz, zarzavaturi), fără a neglija asocierea zootehniei cu agricultura. Bumbacul — singura plantă care este exportată, aducînd ţării circa 23 miliarde franci africani pe an — formează obiectul unor cercetări speciale în vederea sporirii productivităţii. O altă bogăţie a Ciadului o constituie vitele şi caprele — circa 10 000 000 de capete. Alături de bumbac şi de peştele uscat, carnea este una dintre principalele surse de venituri ale Ciadului.

Primul plan de dezvoltare economică a

ţării, lansat în 1966, pune accentul pe educarea populaţiei şi formarea de cadre (procentul şcolarizării va creşte de la 15 la 30). Planul de investiţii, care totalizează 47 miliarde franci africani, are drept principale obiective reţeaua rutieră şi economia rurală, ambelor sectoare revenindu-le cîte o treime din această sumă, iar industriei — o optime. Deşi pînă la expirarea celor patru ani ai planului a mai rămas un an, experţii apreciază totuşi că obiectivele acestuia nu vor putea fi realizate decît către anul 1972.

La sfîrşitul lunii aprilie preşedintele Tombalbaye a convocat o conferinţă la Moundou, în sud, pentru a denunţa racilele de care suferă ţara, a chema populaţia la muncă şi calm, pentru a anunţa, de asemenea, eventuale sancţiuni în cazul tulburărilor care ar surveni în timp ce şeful statului se va afla în vizite peste hotare.

Reprezentînd în alegerile prezidenţiale din 15 iunie Partidul progresist din Ciad, al cărui secretar general este, preşedintele Tombalbaye a fost reales cu acest prilej în postul suprem al administraţiei ciadiene. Rezultatele pe care François Tombalbaye le va obţine în viitorii şapte ani ai mandatului său depind de realizările economice ce vor fi obţinute în această perioadă, precum şi de aranjamentele diplomatice legate de ajutorul din afară, de care Ciadul nu se poate încă lipsi. Cît priveşte problema disensiunilor etnico-religioase, a cărei rezolvare nu poate fi încă întrevăzută în viitorul apropiat, ea este legată de asemenea de dezvoltarea social-economică a regiunilor afectate.

CER ÎNNORAT LA MONTEVIDEO

Greva funcţionarilor din serviciile publice — devenită «tradiţională» în ultimii ani, în luna iunie, la Montevideo — a atins anul acesta valori nemaîntîlnite pe graficul acţiunilor revendicative ale maselor populare uruguayene. Înscriindu-se în lanţul grevelor de la întreprinderile frigorifice, transporturi, bănci, telecomunicaţii şi din alte sectoare ale vieţii social-economice uruguayene, recenta acţiune, prin care sindicatele îşi exprimă dezacordul faţă de politica guvernului de la Montevideo, reflectă în bună măsură dificultăţile economice ale Uruguayului.

Bazată în special pe exportul de carne şi lînă dar nedispunînd de o agricultură modernă, economia ţării a rămas oarecum condiţionată de «capriciile vremii», care anul trecut, printr-o secetă prelungită, a distrus păşunile. A fost redus astfel substanţial volumul exportului de carne — principalul mijloc pentru Uruguay de a obţine valută forte, atît de necesară proiectatului «program de industrializare a

ţării». Pe de altă parte, datoriile externe, cifrate la peste 400 milioane de dolari, constituie o problemă serioasă pentru guvernul de la Montevideo. Aceasta l-a îndemnat pe preşedintele Pacheco Areco, ca şi anterior pe Oscar Gestide, să apeleze la Fondul monetar internaţional, care însă a condiţionat acordarea unui nou împrumut de introducerea unei «austerităţi severe» în Uruguay.

Salariile au fost «îngheţate», numeroşi muncitori concediaţi, viaţa social-economică militarizată. (Se spune chiar că funcţionarii întîrziţi la serviciu erau pedepsiţi cu arest.) A fost de asemenea introdus controlul armatei asupra activităţii universitare şi sindicale.

Manifestaţiile, grevele, marşurile de protest ale maselor populare au cunoscut o forţă şi o amploare fără precedent. La aceasta, guvernul a răspuns cu decretarea «stării de urgenţă» pe întreg teritoriul ţării. Au fost suspendate libertăţile şi garanţiile constituţionale, atît individuale cît

selecţiile de castitate ca suporturi pentru ghivecele de flori — ceea ce iar intră la lux. Se merge prea departe. E suficient să privesti în jur — fără a avea instinct fiscal — ca să înţelegi că d-na Hugessen e imposibilă. Castitatea — ca şi tot ce descinde din vîrsta fecioriei şi a neînceputului — e azi un lux. Candoarea e un lux. Naivitatea e un lux. Pudoarea e un lux. Chiar şi securitatea corporală — invocată de fabricantă — e azi un lux. Ignoranţa cu care tratează d-na Hugessen problema e şi ea imposibilă. Căci mai ales ignoranţa e azi lux deşănţat. Încît o taxă de 13,75%, pe asemenea luxuri e un fleac. Sînt alţii care plătesc toate aceste sentimente luxoase — cu viaţa.

TĂCEREA CELOR CU CHELIE

Iată o lună de la încheierea celui de-al doilea Congres mondial al oamenilor cu chelie — şi nu

şi colective, a fost interzis dreptul la întrunire, activitatea mijloacelor de informare a fost mult restrînsă. Pe de altă parte, poliţia a primit dreptul de a reţine sub stare de arest orice cetăţean care «tulbură ordinea publică», cu obligaţia de a informa în 24 de ore Congresul Naţional.

Aceste acţiuni represive nu au intimidat însă masele muncitoare care, în ciuda «stării de urgenţă», au organizat ample demonstraţii şi greve de protest, cerînd sporirea salariilor şi plata celor restante, demilitarizarea economiei şi a vieţii publice, renunţarea din partea patronatului la intenţia de a desfiinţa ajutoarele sociale în caz de boală. De asemenea, opinia publică uruguayană se pronunţă pentru o revizuire a politicii guvernului faţă de activitatea centralelor sindicale şi universitare şi renunţarea la tratatul încheiat cu F.M.I. «în condiţii umilitoare pentru naţiune».

Dan BULGĂR

Peştii din apele Rinului sînt adunaţi... morţi, cu lopeţile şi găleţile. Otrăvirea Rinului şi afluenţilor săi cu un insecticid destinat îndeosebi cărbuşilor ce-şi fac apariţia în luna mai («Thiodan-Endosulfan», produs de firma Farbwerke Hoechst) a declanşat un adevărat scandal în R.F. a Germaniei, cu ecouri pînă în parlamentul federal.

CRONICA DE TREI SECADE

LUXUL ÎN LUMEA DE AZI

Fiscul englez susţine că d-na Anne Hugessen, fabricantă de centuri de castitate, trebuie să plătească o taxă de 13,75%, aşa cum se cuvine cînd produci obiecte de lux. Fiscul englez susţine că centurile de castitate sînt obiecte de lux. Doamna Hugessen se opune categoric, susţinînd că atelierul ei produce material de securitate, ceea ce n-are nimic comun cu luxul. Fiscul invocă exemplul americanilor care folo-

se vede nici o consecinţă, nu se aude nici un ecou. Părul îmi creşte la fel de des, la fel de aspru. Firele albe apar cu aceeaşi discreţie. Frizerii tînd — cum îi ştim. Cheliile din jur strălucesc cu aceeaşi intensitate — parcă nimic nu s-a întîmplat în lume. Nici un document al celui Congres mondial nu e dat publicităţii. Oamenii chei n-au avut nimic de transmis omenirii? Singurul amănunt cunoscut — integrarea cîtorva delegaţi în ordinul Buretului — nu mă satisface. De ce atîtea secrete? De ce atîta tăcere în jurul lui? De ce atîta timiditate în a spune celor cu păr ce au discutat cei fără păr? E trist să constai că unul din puţinele congrese mondiale retrase de păr (fiindcă n-avea cum) n-a avut ambiţia de a comunica şi de a lăsa o urmă în viaţa omenirii, dovedindu-se sectar.

Radu COSAŞU

carte

● În întâmpinarea marilor evenimente din august — Congresul al X-lea al P.C.R. și aniversarea unui sfert de veac de la eliberare — Editura pentru literatură va tipări, printre altele, volumul colectiv de reportaje **Dimineți însoțite**, o culegere de nuvele de autori români contemporani — **Pătrar de veac**, romanul lui Aurel Mihale — **Primăvară timpurie**; dintre reeditări menționăm: **Șatra** de Zaharia Stancu și **Ingerul a strigat** de Fănuș Neagu.

● După ce cu volumul de poeme «Semn», criticul Matei Călinescu s-a relevat, structural, ca poet, recenta sa carte: **Viața și opiniile lui Zaharias Lichter** ni-l prezintă și în ipostaza unui prozator de subtile și personale resurse (Editura pentru literatură).

● Într-o eventuală antologie a liricii noastre patriotice-cetățenești, credem a sta în primele rânduri poemul **Păhar** de Mihai Beniuc, aflat pe întâia pagină a săptămânalului bucureștean **România literară** (nr. 26).

● Două cărți de proză în limba maghiară: **Frumoasa doamnă Kozma** (nuvele și povestiri) de scriitorul cu îndelungă și valoroasă activitate creatoare, Kovacs György, și cealaltă, tot de nuvele și povestiri, **Trebuie să învingi**, datorată tinărului prozator Szele Péter (Editura pentru literatură).

● Robert Desnos: **Noaptea nopților fără iubire**. Nu poate decât să ne bucure prezența în librăriile noastre a unei culgeri antologice din lirica marelui poet francez Robert Desnos, ale cărui înfinită disponibilități spre vis nu l-au îndepărtat de la fundamentalele sensuri existențiale, nici în operă și nici în viață. Satisfacția însă nu este potențată și de faptul că echivalentul originalului nu este asigurată în tălmăcirea de poezii Vasile Nicolescu și Tașcu Gheorghiu. Iar studiul liminar semnat de Vasile Nicolescu încintă ca un poem, relevându-ne totodată cu subtilitate și direct înțelegere frumusețile și substanța umană din poezia lui Robert Desnos (Editura pentru literatură universală).

● Tot la aceeași editură, în colecția «Eseuri» (colecție pe care o salutăm ca o foarte bună inițiativă editorială), a apărut **Mitul lui Sisif** de Albert Camus. Traducere, prefață și note de Irina Mavrodin.

● Continuind publicarea celebrelor **Vieți paralele** de Plutarh, Editura științifică a scos de sub tipar volumul IV din scrierile marelui istoric (și moralist) al antichității. Sînt prezente în acest volum nume de mare și familiară rezonanță istorică: Demosthenes, Cicero, Crassus, Sertorius, Antonius, Demetrios... Traducere, note introductive și note de prof. univ. dr. docent N.I. Barbu.

● La Editura Meridiana a apărut o carte utilă pentru informația conținută: **Mari actori ai lumii** de Philippe Van Tieghem. Sănda Diaconescu, care a tradus lucrarea, a alcătuit în spiritul cărții o addenda cu actori români.

cinema

● **Crimă la cabaret**. La adăpostul unei intrigii polițiste, Jiri Menzel, vrednic reprezentant al tinerilor cineaști cehoslovaci, își desfășoară în voie comicul său trist, scăldat în apele grotescului. În distribuție — Eva Pilarova, Jiri Suchy, Jiri Slitr, Jitka Zelenohorská, Vlastimil Brodsky, Rudolf Hrusinsky.

● **Operațiunea Belgrad**. Evenimente dramatice, desprinse din sfîrșitul celui de-al doilea război mondial și structurate pe schema unei povestiri investite și cu unele ambiții de portretizare psihologică. Regia — Zika Mitrovici. Interpreți — Dušan Bulajic, Bata Zivojinovic, Aleksander Gavic, Dusika Zegarac.

● **Armata codobaturilor din nou în luptă**. Revin micii eroi din prima serie a «Armatei codobaturilor», copiii care nu vor să ne farmece pur și simplu, ci au pretenția, îndreptățită de altfel, să-i luăm în serios. Regia — Aleksander Leimanis (studioul din Riga). Interpreți — Hunar Tilinskis, Baiba Indriksonė, Ivan Dimitriev, Ivan Rijov, Eduard Pavuls.

● **Comisarul X și banda «Trei cîini verzi»**. Nu e de ajuns să ai farmec, pumnii zdraveni și un ecran mare la dispoziție ca să te ieji la întrecere cu Sfințul. Iată ce n-a aflat încă Rudolf Zehetgrber, părin-

Olinka Berova

tele cinematografic al Comisarului X. Interpreți — Tony Kendall, Bred Harris, Olga Schoberova (Olinka Berova), Ditmar Schönnen, Sabina Sun.

● Mari cineaști pe ecranele noastre — **Alain Resnais** («Anul trecut la Marienbad»), **Andrzej Wajda** («Lady Macbeth din Siberia»), **Howard Hawks** («Rio Bravo»), **Orson Welles** («Falstaff»), **Federico Fellini** («La dolce vita»).

● Nu pierdeți documentarul închinat de Studioul «Alexandru Sahia» creatorului de artă populară **Nicolae Popa** din Tîrpești, artist miraculos, înzestrat cu o aleasă intuiție a spiritului folcloric, răspînditor generos al adevăratelor sale înțeleșuri. Remarcăm imaginea cu certe calități picturale a lui Vasile Minăstireanu.

disc

● Cantatele italiene ale lui **Georg Friedrich Haendel**, lucrări de deosebită valoare în creația tînărului compozitor (au fost scrise în Italia prin anii 1706-1710), pare-se că-s mai puțin înțelinite în cataloagele caselor de discuri, de unde rezultă și caracterul de eveniment discografic al înregistrării imprimate la Electrecord. Emilia Petrescu, distinsă interpretă de literatură vocală clasică, vădește o propensiune aparte pentru muzica lui Haendel, ceea ce sporește considerabil valoarea acestui disc (ECE-0352).

● O agreabilă surpriză pentru toți amatorii de canțonete italiene o constituie recenta apariție a discului **Canzone napolitane**. Tenorul Ion Fălculete, una din vocile propulsate, pe merit, de emisiunile de la radio și televiziune, în rîndurile milioanei de auditori ce s-au obișnuit să-i pretuiască timbrul generos, arta interpretativă și tehnica în real progres, ne face cunoscut pe patru dintre cele mai «canzonisime» canțonete napolitane de Tosti, Chiaro și Bixio.

● Solistul de muzică ușoară **Fogarassy György**, multiprezentat în catalogul casei de discuri, apare cu o nouă înregistrare în care interpretează, în limba maghiară, patru șlagăre de răsunet mondial. Printre ele: «Congratulations» și «Giramondo» (45-EDE-10 055).

plastică

● **Viorica Synadino** — pictură. Cu rezuzita tradițională (o draperie, un ceainic etc.) artista reconstituie o atmosferă. Lumina e reținută în tenta unui măr sau a unui vas, totul e calm, și domestic, și invariabil, ca într-un interior fără tragedii cromatice. Cele câteva peisaje pe care le expune sînt momente din priveliștile bucurăstene pitorești, uneori cu vegetațiile ei estivale reținute pe pinză cu grijă, alături cu străzi cînd primăvara inundă fațade și copaci, într-o lumină incertă și diafană (Galeriile de artă, Mihai Vodă 2).

● **Dan Peretz** — pictură. Pornind de la un concept elaborat, al sistemelor binare, artistul practică uneori o pictură ambiguă. Realul e un punct de plecare pentru divagații abstracte sau analogice și privitytor reține calitățile de colorist, laborios organizat, ale artistului (holul Bibliotecii centrale universitare).

● Mai mult de o jumătate de veac de investigații în domeniul picturii a făcut din **André Lhote** (1885-1962) unul dintre

cei mai importanți și mai subțili teoreticieni ai ei. Cele două tratate **Despre peisaj** și **Despre figură**, apărute primul în 1939 și al doilea în 1950 (editura Floury) și reeditate de Grasset în 1958, sînt o parte din prodigioasa operă de estetician și biograf a lui Lhote, și nu cea mai puțin importantă. Traducerea lor în românește o consemnăm ca pe un eveniment editorial.

teatru

● Așa cum am mai avut prilejul să consemnăm aci, teatrele pregătesc premiere special dedicate Congresului al X-lea al P.C.R. și celei de-a XXV-a aniversări a eliberării: **Viteazul de Paul Anghel** (regia Valeriu Moisescu) la Teatrul Lucia Sturdza-Bulandra. Pe 40 de m lungime de undă de S. Macovei (regia Dinu Cernescu) la Teatrul Giulești, **Camuflajul de Al. Miron** la Teatrul evreiesc, **Drumul e liber** de Ion Lucian și Virgil Puicea la Teatrul Ion Creangă.

● **Virgil Ogăsanu** și... păpușile! Tinărul actor a cărui ascensiune artistică a fost atât de grabnică s-a legat și mai mult de teatrul de păpuși (Tăndărică) prin prezența sa în rolul principal din **Micul prinț** după Saint-Exupéry. Partenerul său e «tras pe sfori» cu măiestrie de R. Zolla.

● Da, păpuși! La Teatrul de păpuși din Constanța am asistat la premiera unei piese — dramatizare după un roman celebru — **Aventurile lui Nils-Prichindelul de Selma Lagerlöf** (de Viorica Huber). Temeinic spectacol profesionist realizat de Petru Valter — în scenografia semnată de Lucia Trotonghi. Un rol vîndind mari calități artistice e cel interpretat de Aneta Christu.

● Sică Alexandrescu își continuă «turneul» său de succese de public în provincie. La Oradea «semnează» **Micul infern** al lui Mircea Stăfănescu cu al său fidel artist al poporului **Marcel Anghel** alături de care apar: **Toma Nicolae, Radu Voicescu, Simona Constantinescu, Gina Nicolae**.

● Bravo! — pentru o inițiativă orădeană: **Balade populare și «cîntece țigănești»**. Interpret și regizor: **Eugen Țigulea**.

● **Birlic** cu... **Birlic!** La Teatrul C. Tănase veți putea vedea vara aceasta celebra comedie — adaptată de Tudor Mușatescu și Sică Alexandrescu — de pe urma căreia acum citeva decenii actorul provincial **Grigore Vasiliu** a fost botezat... **Birlic**.

● Ca în fiecare vară, așteptăm de la O.S.T.A. spectacolele estivale. Și ca în fiecare vară, seosește doar... **Remo Germani!**

Grigore Vasiliu-Birlic

televiziune

DUMINICĂ 6 IULIE. Program I: Dirijorul **Marin Constantin** ne propune o emisiune, oarecum inedită, al cărei titlu o și definește: **Cu ansamblul artistic U.T.C. în țară și peste hotare** (19.00) ● **Chemarea șantierelor**, un reportaj-anchetă care pe lîngă probabile virtuți o are sigur pe aceea a stricteții actualității: «Studentii la muncă patriotică» (19.45) ● **Seară de teatru TV** — «Idioata», de Marcel Achard, cu o bună distribuție în fruntea căreia aflăm pe C. Codrescu, Mariana Miha, Sănda Toma, Forj Etterle. Septimiu Sever (20.15) ● **Program II:** De-a lungul a două milenii, **Mitul lui Orfeu** a inspirat multe pene ilustre ale liricii universale, de la Ovidiu la Reiner Maria Rilke. Prin intermediul actorilor **Nicolae Brancomir, Anda Caropol, Damian Crîsmaru, Dan**

Carmen Stănescu

Cojocarul vom asculta citeva fragmente din cele mai semnificative opere închinare celui ce simbolizează esența artei muzicale (20.30) ● «Film cu trei stele» a devenit **Film artistic premiat**. Sună parcă mai convingător. Așadar, filmul bulgar premiat la Karlovy Vary 1966, «Țar și general» (21.10).

LUNI 7 IULIE. Cu unele inegalități, mai ales în ce privește metodele de lucru ale juriului, **Steaua fără nume**, emisiunea-concurs de muzică ușoară, continuă să rămînă atractivă, plăcută (20.15) ● **Mărturisim** că sîntem cam încăpățînați: ora la care este programată emisiunea de actualitate internațională **Cadran**, emisiune ce solicită o atenție sporită a telespectatorului, este mult prea tîrzie (22.25).

MĂRTI 8 IULIE. Pe marelui sau pe micul ecran, **Funès**, actorul francez de comedie bufă, își are amatorii lui, care îl pot vedea de astă dată în «Marele restaurant», un film de Jacques Besnard (20.15) ● **Kovacs György**, o mindrie a scenei noastre dramatice, în **Prim-plan** (21.40) ● Cîntăreata finlandeză de muzică ușoară **Laila Kinunen**, titulara rubricii **Invitata noastră** (22.00).

MIERCURI 9 IULIE. Telecinemateca ne prezintă pe **Tyrone Power** și **Henry Fonda** în cunoscutul film «**Jesse James Brigandul**» (20.00) ● La emisiunea închinată cărții și cu titlul evocator **Convorbiri literare** își dau concursul **Eugen Barbu, Adrian Maniu, St. Aug. Doinas, Ov. S. Crohmălniceanu** (22.05).

JOI 10 IULIE. Program I: În seria marilor interpreți de cîntec popular românesc pe specific regional — **Benone Simulescu**, excelent rapsod al cîntecului muntean (17.50) ● O emisiune pionierească la **Interviune**: «**Scrisori din vacanță**» (18.15) ● Adaptarea cinematografică după ilustra schiță caragialiană «**Telegrame**» este valorificată de nu mai puțin cinci artiști ai poporului și o artistă emerită: **Gr. Vasiliu-Birlic, Costache Antoniu, Alex. Giugaru, Niki Atanasiu, Marcel Anghel** și **Carmen Stănescu**, alături de care poate fi revăzut regretatul **Jules Cazaban** (20.40) ● **Program II:** O emisiune ispititor intitulată **Voci celebre**: **Virginia Zeani, Claire Wattson, Mario del Monaco, Cezare Siepi, Nicolae Herlea, Ludovic Spiess** (22.10).

VINERI 11 IULIE. La Televiziune — un ciclu nou, cu promițătoare satisfacții cărturărești: **Om, societate, știință**. Primul subiect abordat: «**Omul și cibernetica**» (18.45) ● Film cehoslovac din categoria comedie polițistă — «**Sfîrșitul agentului W4C**» (20.15) ● **George Șbârcea** ne propune un **Prolog Mamaia—1969** în care va fi vorba, se înțelege, de apropiatul festival de muzică ușoară românească cu acest utlu (21.55).

SÎMBĂTĂ 12 IULIE. Cîntă **Cliff Richard** (21.30) ● Și gata!

pronosport

Pronosticul antrenorului TITUS OZON pentru concursul Pronosport nr. 27, etapa din 6 iulie 1969

I. Minerul G.H.-Textila Botoșani	1
II. Victoria Roman-Penicilina	1
III. Petrolul Moinești-Ceahlăul	1
IV. Oțelul Gl.-Ancora Gl.	1
V. Gloria C.F.R.-Progresul Br.	1
VI. Marina Mangalia-Portul C-ța	1
VII. Cementul Medg.-Electrica C-ța	1
VIII. S.N. Oltenița-Voința Buc.	1
IX. Tehnometal-Metalul Buc.	x
X. Textila Buhuși-Chimia Gh. Gheorghiu-Dej	1
XI. Prahova Pl.-Poiana	x
XII. Flacăra Moreni-Caraiman	2
XIII. Carpați-I.R.A. Cimpina	1

C.E.C. VĂ OFERĂ

garanția statului, secretul operațiunilor
dobîndă sau cîștiguri, restituiri la cerere

